

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

32 ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΡΙΘ. 7

ΔΡΑΧΜΑΙ **2**

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 3 —

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Μία θαρραλέα γυναίκα κι' ένας ιδιότροπος γόνος : Ντολорές Κουστέλλα και Τζών Μπάρρμυορ.— Τό ποινμα τής ευτυχίας των και ή τραγωδία τής συζυγικής ζωής των. — Μία Ιστορία πού μοιάζει σάν μυθιστόρημα. — Η πρώτη ννωριμία και ή συνέκεια σάν παρωαυθα.

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΜΑΣ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ. 'Ιούλιος. (Της μονιμου ανταποκριτριάς μας). Σήμερα πρόκειται να σας αφηγηθώ μία δραματική ιστορία, την ιστορία μιας θαρραλέας και τραγικής γυναίκας, από τις περιφημότερες και ωραιότερες του Χόλλυγουντ κι' ενός γόνου, που είχε ξελογιάσει όλες τις γυναίκες καρδιάς. Θα σας αφηγηθώ την ιστορία όπως την έμαθα εδώ, όπως την έμαθα στην έρευνα και από προσωπικές από λεπτομέρειες που έτυχε να είμαι ατόπητης μάρτυρας.

Πριν από δέκα χρόνια, στο Χόλλυγουντ... Σ' ένα στούντιο, γυρίζεται μία σκηνή εξαιρετικά δραματική: παίζει ο Τζών Μπάρρμυορ, θεός τότε—και τώρα—του αμερικανικού θεατρικού κόσμου. Παίζει μίαν ερωτική σκηνή, απλή και πονεμένη, είναι ανάρπρος' το άριστο του ποδού το έχει φάγει κάποτε ένας καρχαρία και σπτηργμένος στα κάγκελλα, κυττάει μία κλειστή πόρτα. Και να πού ή πόρτα ανοίγει! μία πολύ όμορφη νέα θγαίνει από το σπίτι! έχει μεγάλα μάτια, ωραιότατα, ένα γλυκό και παιδικό στόμα, μαλλιά μετάξι, ύψος αδύνατο και τυρφερό' περπατά απαλά, χωρίς να δλέπη τίποτε κι' έπειτα ξαφνικά προσέχει τον άνδρα που την κυττάει και την περιμένει. Τότε τον πλησιάζει εκείνος την αγκαλιάζει δυνατά, την σφιγγει στην αγκαλιά του και την φιλεί με όρη, με πάθος, μία φορά, δύο, τρεις. Το σφύριγμα του σκηνοθέτη άνηγει, αντίπαλάσσονται οι διάφορες διαταγές, ο Τζών Μπάρρμυορ όμως κρατά πάντα σφιχτά στην αγκαλιά του την Ντολорές Κουστέλλα και την φιλεί... Γιατί την έρωτεύθηκε μόλις την είδε, μόλις έφθασε στο Χόλλυγουντ κι' εκείνη τον αγάπησε αμέσως περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο. Εύτυχια ή δυστυχία, αυτή ήταν ή μοίρα της. 'Η φήμη του Τζών ήταν κάπως τρομερή' ή θοποιός μεγαλοφυής, χωρίς αμφιβολία, άλλ' έκεντρικός, που οι αναρίθμητες περιπέτειές του ήσαν το καθημερινό θέμα των έφημερίδων' ο Τζών Μπάρρμυορ όμως ελεχεν ιδίως, όταν ήθελε, μίαν άκαταμάχητη ησητεία. Είχε παντρευθί δύο φορές και δεν ήεσαν τότε εάν είχε πάρει διαζύγιο από τη δεύτερη γυναίκα του, μία συγγραφέα, που την είχαν εγκαταλείψει από χρόνια. 'Όσοιδήποτε άρχισαν να καταδιώκη την Ντολорές' δεν την έγέλασε όμως : της ώμολόγησε πόσο δύσκολος και ιδιότροπος ήσαν και την ειδοποίησαν ότι έπρεπε να υπολογίζει περισσότερο στην δικιά της ύπομνηση και στο βάρος της, παρά στη δική του καλή θέληση. Της είπε επίσης ότι ήσαν άστατος, αδέξιος, ανόητος, ιδιότροπος και πόσο ήσαν δύσκολο να τον έμπούσουν να πάρη ότι ήθελε, έστω κι' άν αυτό το κατέστρεψε την ύγεια του, έταράσσει την ισορροπία του, έταράκιζε την σταδιοδρομία του. Της δείχνει φορτωμένο έλατοματο... όταν όμως της έλεωσεν την εξομολόγησή του, έσκυψε έπάνω της και της γαυγέλασε. Και καθώς ή Ντολорές τον αγάπησε, ένοιωσε πως ήταν πολύ δυνατή' τον αγάπησε πιο πολύ για τα ελαττώματά του και αποφασιστικά δέχτηκε την μοίρα της. Δεν άγνοούσε την ζωή και δεν ήμπεκε επιτόπια σε μία τόσο τρομακτική περιπέτεια: ή μικρούλα Ντολорές Κουστέλλα με τα ώμορφα μά-

τια, με το γλυκό πρόσωπο, ήξερε κι' όλας τί είναι ο πόνος, τί είναι ένας άνδρας που τον αγάπατε και σάς βασανίζει! είχε ήδη ή μητέρα της να μαραινείται και να σβύνει με δάκρυα και με πίκρες: ο πατέρας της, Μαυρίκιος Κουστέλλα, που υπήρξε, στο θέατρο, ένα από τα είδωλα της 'Αμερικής, είχε τον δέξθυμο και θιαίο χαρακτήρα, που εινε το χαρακτηριστικό των Μπάρρμυορ' υπήρξε άπαισιος αζύγιος, άμελικος και άστοργος πατέρας και ή Ντολорές, καθώς και ή αδελφή της είχαν όρκοισθ να μη παντρευθούν άνδρα που θα έμοιαζε έστω και λίγο, με τον πατέρα τους. Και οι δύο παρέθσαν τον όρκο τους. 'Η 'Ελένη Κουστέλλα παντρεύθηκε τον Λόουελ Σέρμαν, κατά είκοσι χρόνια μεγαλύτερο της, ένα άνδρα με άπιστητην ιδιοσυγκρασία. Και ή Ντολорές παντρεύθηκε τον Τζών.

Και όμως και πριν από την εκμυστήρευση του Τζών, ή Ντολорές είχε προετοιμηθεί. Της έγραψαν από παντού' οι φίλοι της την ικέτευσαν: της είπαν ότι θα γινόταν δυστυχισμένη και ότι δεν θα μπορούσε καν να κάνει εύτυχισμένο τον Τζών. 'Όταν έγεννήθη το ζήτημα του γάμου, ο πατέρας της, διορατικός σ' αυτή την περίπτωση, άρνήθηκε επί έβδομάδες να δώσει την συγκατάθεσή του. Τέλος, έμπρόσθ στο πείσμα της Ντολорές, τα έμποδια έπεσαν και την 25 Νοεμβρίου 1928 ή ωραία έρωτευμένη παντρευόταν τον Τζών Μπλάυθ Μπάρρμυορ, της μεγαλύτερης αμερικανικής θεατρικής οικογένειας, πρόσωπο που είχε γίνει κι' ένας θρυλικός.

ΗΜΕΡΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

'Ο γάμος όμως αυτός είχε γίνει έπειτα από μήνες αγώνων και δεινών' έπειτα από μήνες κατά τους οποίους ο Τζών Μπάρρμυορ, παρά την ερωτική επίθεσή του, δεν της είχε πη τίποτε για γάμο, δεν της είχε κάνει κανένα σχέδιο για το μέλλον. Μολαταύτα όλες αυτές οι λύπες ξεχάσθηκαν' την ήμερα του γάμου της ή Ντολорές Κουστέλλα άσπαραζε από ευτυχία, έλπιδα και χαρά' αγάπησε τον άνδρα που αγάπησε, και πού την αγάπησε. 'Ο Τζών έξ' όλους φαινόταν πολύ συγκινημένος, περήφανος, έρωτευμένος και νέος' έπρεπε, επί τέλους, να έχη έμπιστοσύνη στη μοίρα!

'Εφυγαν για το γαμήλιο ταξίδι κι' έκαναν μία μακρινή περιόδεια, κουραστική ίσως, αλλά περιφημή' ήσαν μόνοι και δεν είχαν άσφαρη ο ένας τον άλλον. Μία καινούργια ευτυχία τους χαμογέλασε: όταν γύρισαν στη Νέα 'Υόρκη, έπειτα από πολύμηνο ταξίδι, πήγαν σ' ένα γατριό' όταν έγγαλαν, ένα κορίτσι γύρω από τους κότες και ψιθύρισε στην φιλενάδα της: «Κύττα, να ο Τζών Μπάρρμυορ και ή Ντολорές Κουστέλλα!» 'Η Ντολорές γύρισε τότε στον άνδρα της και του είπε, απαλά: «Δεν έξερι ότι τώρα δεν είμαστε πιά δύο, αλλά τρεις!»... 'Επείστρεψαν στο Χόλλυγουντ κι' έμειναν εκεί όριστικά. Πέρασαν αρκετό καιρό ψάχνοντας να διαλέξουν σπίτι και άσχολοι μόνον με όλες τις λεπτομέρειες μιας μονιμου διαμονής. Το σπίτι άλλωστε έγινε σε λίγο κοπίτια. 'Ο Τζών είχε διαλέξει για τόπο διαμονής την κορυφή ενός μοναχικού λόφου και το περίτερο που κτιόθηκε εκεί άπεδείχθη άμέσως ανεπαρκές. Διάφορα παραρτήματα περιετοιχίσαν έτσι εντός ο-

λίγου το περίτερο και σε λίγο καιρό το ύποστατικό έγινε γνωστό με το όνομα «Τρέλλα Μπάρρμυορ»!

Μόλις γύρισε στο Χόλλυγουντ ο Τζών έσπευσε να παραγγείλη μία θαλαμηγό, που θα του επέτρεπε να πάρη μαζί του την γυναίκα του και τα παιδιά του, καθώς και τους φίλους του και να κάνει μακρινά ταξίδια στα πέρατα του κόσμου. Την 16ην 'Ιανουαρίου 1929 το νέο πλοίον έδραστηθή με μεγάλη έσησημότητα από την Ντολорές. Το όνο-

ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Η 'Ελένη Χαϊνς είν σήμερα μία από τις πιο περιζήτητες γυναίκες του Χόλλυγουντ.

μά του «'Ινφάντη» άπεδείχθη άκρίβης ολιώνος, γιατί την 9 'Απριλίου γεννήθηκε ή μικρή Ντολорές 'Εθελ Μπάρρμυορ, ή οποία, λένε, άπεγοήτευσε πικρά τον πατέρα της, που άνυπομονε σ' άποκτηση αγόρι. Λένε μάλιστα ότι ή άπογοήτευσις αυτή προεκάλεσε στον νευροπαθή Τζών μία κρίσι μελαγχολία, ή οποία τον έκράτησε στο κρεβάτι, μερικές ήμέρες, σ' ένα δωμάτιο γειτονικό με το δωμάτιο της γυναίκας του, στο νοσοκομείο του Καλός Σαμαρείτου. 'Ετσι τελείωσε ή ευτυχία του ζεύγους. 'Ετσι, σε λίγο, ήσαν π' άρχισή ή μεγάλη τραγωδία τους. 'Όσοιδήποτε, μόλις ο Τζών σηκόδηκε, έγιναν με μεγάλη έπισημότητα τα θάπτιση της μικρής, παρουσία όλων των Μπάρρμυορ και των Κουστέλλα, που είχαν συγκεντρωθεί στο Χόλλυγουντ. 'Επειτα από λίγες έβδομάδες το ζεύγος και το θρέφος ξεκίνησαν για νέο ταξίδι με την «'Ινφάντη». 'Ηταν τότε οι πρώτες ήμέρες του άμλούντος. 'Ο Τζών είχε άρχισει να γυρίζει, αλλά συναντούσε δυσκολίες και αίσθημα του γελού. Κι' έτσι πέρασαν οι ήμέρες, ο πόνος ή-

σύχασε και ξαναέρχη την ευθυμία μου. Τώρα, όταν συλλογίζω τις τραγικές έκείνες ήμέρες, είμαι ευχαριστημένη πού τις έγνωρίσα. Με έμαθαν να έκτιμώ περισσότερο τον έαυτό μου και έγιναν πολύ δυνατή.

Μία γυναίκα, που την εγκατέλειψε ένας άνδρας, δεν πρέπει ν' άφήση τον έαυτό της να νικηθί ή να αισθανθί ότι έγινε κατώτερη. Ουδέποτε έπίστευσα ότι στην ζωή του κάθε άνθρώπου μόνον ένα μεγάλο έρωτα μπορεί να έχη. Φρονώ ότι μία τέτοια θεωρία είναι στράβη. 'Η Φούσις έκανε καλύτερα τα πράγματα: θέλει να συνεχίζεται ή ζωή, να έχνομε και να θρούμε άλλων έρωτα.

A. P.

Γνώμαι άστέρων

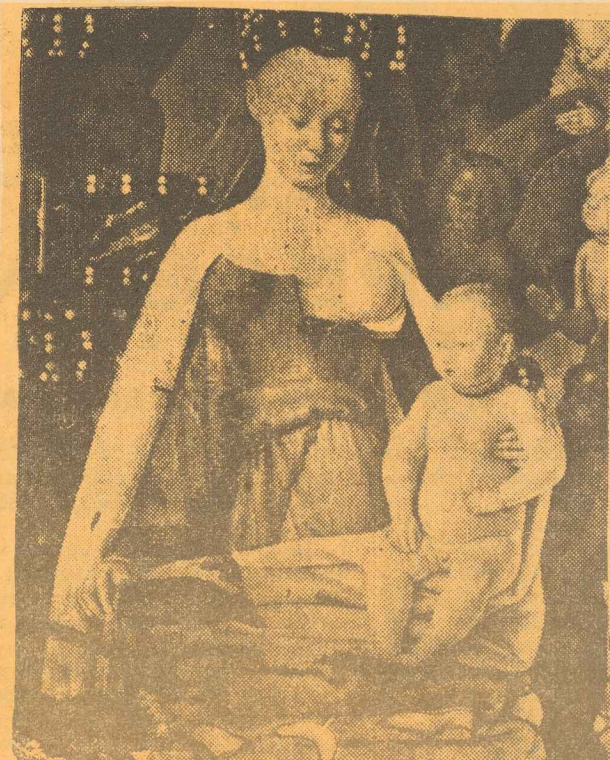
Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ ΜΕ ΕΠΙΚΡΙΝΕΙΑ ΤΗΣ 'Ελένη Χαϊνς

Πορτραίτα άστέρων ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΠΑΟΥΕΛΛ 'Η (γυναίκα—ρυθμός)

Την άποκαλούν ή καλύτερη κλακτίστια του κόσμου' και φαίνεται ότι ή φήμη αυτή δεν είναι καθόλου υπερβολική. Δεν είναι άλλωστε μόνον μία θαυμαστή χορεύτρια, άλλ' είναι και μία έμπειρη ήθοποιός, άσπρος και κέτι περισσότερο: έχει προσωπικότητα, που διαφέρει από όλες τις άλλες θεντέτες. Γεννήθηκε την 21ην Νοεμβρίου 1913, στο Σπρίνγκφιλντ της Μασαχουσέτης. 'Ο πατέρας της ήταν έπιχειρηματίας και πέθανε νεώτατος, αφήνοντας στην γυναίκα του Μπλαν Πάουελλ την φροντίδα ν' αναθρέψη την μικρή κόρη τους. 'Η κυρία Πάουελλ άναγκάσθηκε να έργασθί για να μεγαλώση την 'Ελεονώρα, γιατί εν τώ μεταξύ είχε χάσθ ή περιουσία της. 'Η μεγαλύτερη σποργή συνέδεε μητέρα και κόρη και ή 'Ελεονώρα, όσο μεγάλωνε, μία μόνο σκέψη είχε, να έργασθί για την μητέρα της. 'Όταν έγινε έξ χρόνων, ή κυρία Πάουελλ την έστειλε σε μία σχολή χορού, όχι τόσο για να μάθη χορό, αλλά πρό πάντός για να χάσθ την συστολή και την δειλία, που έδωκεν μπροστά στα άλλα παιδιά. Πράγματι, ή 'Ελεονώρα άπέκτησε στο τέλος έμπιστοσύνη στον έαυτό της κι' όσο περισσότερο χόρευε, τόσο πιο πολύ αγάπησε το αύριανόν επάγγελμά της. Σε ήλικία δέκα τριών χρόνων, έμαθε μερικά νούμερα άκροβατικού χορού. Το καλοκαίρι του έτους εκείνου, περνούσε τις διακοπές της, μαζί με ή μητέρα της στο 'Ατλάντικ Σίτυ. Μίαν ήμερα ή μικρή πήγε στην μητέρα της και της έζήτησε την άδεια να χορεύη, το θράδυ στο «Ριτζ Γκρίλλ». 'Ενας κύριος την είχε ιδί να χορεύη στην πλάς και της είχε πη ότι θα της έδινε πέντε δολάρια, εάν έχορευε υπό την διεύθυνσή του. 'Ο κύριος αυτός ήταν ο Γκαί 'Εδουάρδος, μέγας σκηνοθέτης έπιθεωρήσεων για παιδιά... 'Η 'Ελεονώρα έχορευε τρία καλοκαίρια κατά σειρά στο «Ριτζ Γκρίλλ» του 'Ατλάντικ Σίτυ. Τον χειμώνα, έξακολουθούσε τα μαθήματά της χορού και την μελέτη της. 'Όταν έγινε δεκάη χρόνων, είχαν άποκτησι τέτοια δεξιότητες, ώστε ο καθηγητής της επρότεινε να πάη στη Νέα 'Υόρκη και να δοκιμάσθ την τύχη της στο Μπρονταίου. Δεν έρηκε εύθις άμέσως δουλειά, γιατί δεν ήξερε τις «κλακέτες». Πήρε μαθήματα από τον Τζέιν Ντενιόν, χίον κι' έπειτα από μία περίοδο λυσσώδους έργασίας, πρωτομνημονίσθηκε στην έπιθεωρήσις «'Ακολούθησέ με». Κατόπιν έβριάμεισε σ' άλλες έπιθεωρήσεις του Ζήγκφελντ, στην πολύκροτη «Τα σκάνδαλα του Τζόρτζ Ουάιτ», τελευταία δέ έπαιξε στο «Καζίνο ντε Παρί» της Νέας 'Υόρκης. Την προσέλασαν στο Χόλλυγουντ για το γυρίσμα της περιφημής μουσικής ταινίας «Πελαγίδες» του Μπρόντγουεϊ 1936. 'Ενομίζε στην αρχή ότι έπρόκειτο άποκλειστικά για ρόλο χορευτριάς, αλλά την προσέλασαν ως θεντέτα, ως παραναίρ του Ροβέρτου Ταίλντορ. 'Επρόκειτο για ένα διπλό ρόλο, για τον όποιον φαινόταν έντελώς κατάλληλη. 'Η κυρία Πάουελλ, που εινε τώρα γραμματέας και λιμπρεσσάριος της κόρης της, ισχυρίζεται ότι ή 'Ελεονώρα έχει μείνει τόσο απλή και μετριόφρων, όσο και όταν ήταν κοριτσάκι.

HELEN HAYES

ΕΞΗ ΠΙΝΑΚΕΣ...

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΑΡΙΑ 'Υπό Ζαν Φουκε (1415-1477)

Γιά το πρόσωπο αυτό της Παναγίας έχει ληφθί 'μοντέλλο ή 'Ανιές Σορέλ, ή έρωμένη του βασιλέως Καρόλου του.

'Ηταν μία πολύ όραία γυναίκα στην εποχή της και οι ζωγράφοι την έθαύμαζαν και την έλάτρευαν. 'Ο λαός την αγάπησε γιατί κατάρθωσε να έξυπνηρηση την πατρίδα της, με το να έβλη στον ίσιο δρόμο τον βασιλέα και να του ύποδείξη το καθήκον του προς την εκκλησία.

'Η 'Ανιές τότε εκάλυθη από δόξες. Της χάρισε επίσης ένα μεγάλο κτήμα κι' ένα πύργο κοντά στη Βινσέν, και τότε έπωνομάσθη: «'Η Κυρία της 'Ωμορφιάς»!

Η ΚΥΡΙΑ ΡΕΚΑΜΙΕ 'Υπό Γκρό (1771-1835)

'Η κυρία Ρεκαμιέ ποζάρισε σ' αυτό το πορτραίτο το 1825. Εινε πάνω από 45 χρόνων. Πούος θα το πίστευε;

'Αγλαπύντουσαν με τόν Σατωμπριάν και μάλιστα πέθαναν με διαφορά 10 μηνών ο ένας από τον άλλο, 1848-1849. 'Ητο μία πραγματική ένωση έωμορφιάς και πνεύματος. Την ώμορφιά αυτή ή Ρεκαμιέ την άπέδωσε όλη στον Σατωμπριάν.

Σχέσις άλλες ή Ρεκαμιέ είχε με τον Ναπολέοντα 1ον, ο οποίος δεν της συγχώρησε μερικές έλευθεριότητες της και την κινήσσε καθ' όλο το διάστημα της βασιλείας του.

ΜΑΙΡΗ-ΑΝΝΑ ΒΑΛΘΑΜ 'Υπό θρανσουά Κιανέ (1543-1619)

'Η Μαίρη—'Αννα Βάλθαμ, ή οποία άπεικονίζεται εδώ έπάνω, όπως ήτο το 1572, θα ήτο τότε τριάντα έτών. 'Ητο Κυρία της Τιμής στην Αδλή της δυστυχισμένης Μαρίας Στούαρτ. Από τότε πού ήταν μικρή της δώσανε ως συντροφισσες και φιλενάδες άλλα τρία κοριτσάκια, τα οποία κι' αυτά ώνοιάζοντο Μαρία.

'Ενα θράδυ ή Μπέρν 'Αυλαντ εύρηκε έναν άνδρα στο δωμάτιό της, ο οποίος είχε μπη κρυφά. 'Ωνομάζετο Σαστελάρ, ήτο Γάλλος και έγγονος του Ιππότου Μπαγιάρ. Είχαν έλθει για τη βασιλίσσα, γιατί την αγάπησε. 'Ο Σαστελάρ έκαρτομήθη.

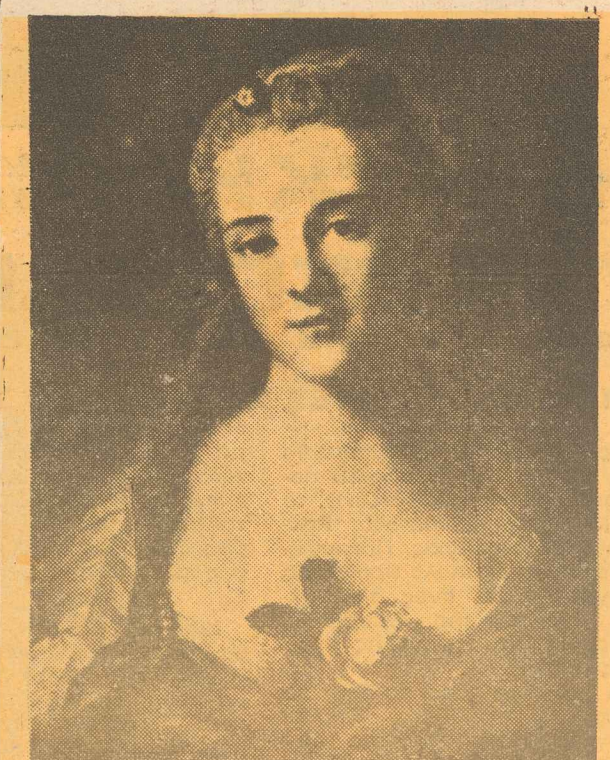
Το πορτραίτο αυτό είχε γίνει λίγες ήμέρες πριν πεθάνει.

ΣΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΑΘΟΥ'ΙΤ 'Υπό 'Εδουάρδου Μανέ (1879)

'Ο πίναξ αυτός είχε ένας από τους περιφημότερους τών έργων του Μανέ, για την έκφορμή των προσώπων. Αυτός εδώ του «Μπαρμπα Λαθούι» γύμνη από τον Μανέ την εποχή που κατοικούσε στην οδό Πετρούπολεως και του άρεσε να τρώη κάτω από τα δέντρα της Ταβέρνας του Μπαρμπα Λαθούι.

'Εβλεπε τα διάφορα ζευγάρια στο έξοχικό αυτό κέντρο και ένεπνευετο. 'Εδιάλεξε για μοντέλλο του το γυιό του ταβερνιάρη, τον Γκαίτε Λαούφν, και μία από τις φιλενάδες του, την 'Ελένη 'Αντρέ, ή οποία άντεκατεστάθη άργότερα από τη δίδα Φρεσέλ. 'Όταν τελείωσε ο πίνακας, ο Μανέ τον έπρόσφερε στον Λαθούι, ταβερνιάρη, ο οποίος ηρήνη να τον πάρη.

ΕΝΡΙΕΤΤΑ ΝΤΕ ΦΑΝΣ 'Υπό Ναπέ (1695-1766)

'Η 'Ενριέττα ντε Φάνας ήταν ή μεγαλύτερη από τις 8 κόρες του Λουδοβίκου 15ου. Τις ύπεδείκνυε μάλιστα με άριθμούς. 'Η Κυρία Πρώτη, ή Κυρία Δευτέρα, Κυρία Δευτέρα ήταν ή Λουίζα—'Ελισάβετ.

Λοιπόν, ή Κυρία Πρώτη και ή Κυρία Δευτέρα δεν άνεδείχθησαν ποτέ, άλλ' ούτε και οι άλλες κατά σειράν, με καμμία πράξι ύψηλη.

Μία περιέργη δίσαιτα πολυφαναγία έβλαψε την 'Ενριέττα, ή οποία κατελήφθη από ένα δυνατό πυρετό και πέθανε σε ήλικία 25 έτών. 'Ο πατέρας της την έκλαψε πολύ, γιατί την αγάπησε.

Το πορτραίτο αυτό είχε γίνει λίγες ήμέρες πριν πεθάνει.

ΕΞΗ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

γνώριζω καλά. Ένδιαφέρθηκα επίσης και γι' αυτόν όταν ήταν κάποτε στη φυλακή. Είπε ένας παπουττής, ο οποίος είχε φυλακιστεί κατά λάθος. Δεν είχε αξίους να σκοτώσει ούτε γυναίκα.

—Θα σε αναγνωρίσει, Φιορέντσα, και τότε πώς θα δικαιολογηθείς;

—Οχι, δεν θα με αναγνωρίσει. Μείνε ήσυχη. Θα λάβω τα μέτρα μου...

—Και πώς θα το κατορθώσεις; Πές μου...

—Ήσυχασε, θα φερθώ στο δεξιό μου χέρι ένα γάντι.

Επέστρεψαν στο σπίτι. Ούτε δώσε καμιά εξήγηση στη Μαίρη, αλλά ούτε και την άφησε να τη συνοδεύσει όταν έβγηκε από το σπίτι.

Η Φιορέντσα δεν ελπίσθηκε σε τίποτα. Ένα κατεπείγουσα. Εφόρεσε ένα γκριζό αδιάφορο, φαρδύ. Ένα κατεπείγουσα. Εφόρεσε ένα γκριζό αδιάφορο, φαρδύ. Ένα κατεπείγουσα. Εφόρεσε ένα γκριζό αδιάφορο, φαρδύ.

Εγύρνε το μικρό καθρέφρα Τζόνι για να την εξυπηρετήσει. Ο Τζόνι ήταν ξαπλωμένος στα χορτάρια.

—Ηρόθες να δεις την τρύπα που μπήκαν οι δύο κακούργοι;

—Οχι, έχω να σου εμπιστευθώ μια δουλειά.

Ο Τζόνι έτριψε τα χέρια του.

Γνωρίζεις τον Σάμι Σμίλγκ;

—Και θέβαινα τον γνωρίζω. Τον παπουττή...

—Ωραίο. Θα πές να τον φέρει και θα του δώσεις αυτό το γράμμα. Πρέπει να το δώσεις στον ίδιο. Κατάλαβες; Όταν θα το διαβάσει, θα σου πει ή ναι ή όχι, και θαρρείς να μου φέρεις την απάντησή σου στο πάγκο. Έκεί θα σε περιμένω. Πάρε κι' αυτόκινητο.

—Ευχαριστώ, κυρία μου, είπα ο Τζόνι. Τρέχω, τρέχω.

Η Φιορέντσα έπληξε στο πάγκο. Έκκλινε σ' ένα μπάγκο κι' έπεριμενε. Ο Τζόνι δεν άργησε και πάλι να επιστρέψει.

—Εν τάξει. Μόλις διάβασε το γράμμα, μου είπε: «Θέρω αμέσως. Σ' ένα τέταρτο έφθασα».

—Πολύ καλά, είπε η Φιορέντσα.

—Με χρειάζεσασα τίποτ' άλλο;

—Οχι, σ' ευχαριστώ, πήγαινε.

—Πηγαίνω... Πάντως αν με χρειασθείτε, ξέρετε πού θα με έρθει.

Η Φιορέντσα, μόλις έφυγε ο μικρός, σηκώθηκε, έκανε μερικά βήματα κι' έπειτα ξανακάθισε σε ένα μπάνγκο.

Αίμα λευκό, άργότερα άκουσε κάτι θόρυβο. Γύρισε και κούταξε. Δεν ήταν ο Σάμι Σμίλγκ, αλλά μια γριζιά ξανθή.

Η γριζιά προχώρησε σιγά-σιγά, καμπουριασμένη, σκυφτή, τυλιγμένη μέσα στα κουρέλια της. Το κεφάλι της ήταν τυλιγμένο σ' ένα μεγάλο κόκκινο σάλι.

Όταν έφθασε κοντά στη Φιορέντσα σταμάτησε. Η νέα έτοιμάστηκε να γυρίσει κανένα νόμισμα ως έλεημοσύνη. Άλλα η γριζιά άκουσθηκε στο μπασιούκι της και κρήνησε το κεφάλι της.

—Δεν έρχομαι να μου δώσεις έλεημοσύνη, ωραία μου, είπα με μια βραχνή φωνή. Δεν έχω ανάγκη από τίποτα. Είδα τον παπουττή...

Η Φιορέντσα κατάλαβε. Την κούταξε καλά και είδε το βλέμμα της να γυαλίζει κάτω από τα γυαλιά της.

—Έρχομαι για το μισό του στριγκυλλού, συνέχισε η γριζιά ξανά. Με καταλαβαίνεις; —Ναι! είπε η Φιορέντσα. Το θραχιά!

—Ακριβώς! Είπε η γριζιά. Βλέπω πως είστε σε πού στέλλετε το γράμμα...

Η Φιορέντσα έκούνησε το κεφάλι.

—Αυτό εδώ είναι το γράμμα; είπα η γριζιά.

—12— «FANTAZIO»

—Ναι.

—Καταλαβαίνω πως δεν είσαι πολυλογού... Δεν είναι εύκολο να συνεννοηθούμε. Στο γράμμα λέτε ότι ξέρετε πώς ο παπουττής έχει το μισό θραχιά. Ένα κοράλλινο θραχιά, του οποίου το άλλο μισό κατείχε ο Τζιμ Κόκκινος Κύκλος, ο οποίος ήταν και φίλος του παπουττή. Γράφετε επίσης ότι προσφέρετε έκαστο δολλάρια για το μισό θραχιά. Έτσι;

—Ναι.

—Λοιπόν, συνέχισε η γριζιά, πρέπει να σου πω ότι εγώ που σου μιλάω, λέγομαι κυρά Σάμι και είμαστε πολύ φίλοι με τον Σάμι. Κάνουμε μερικές δουλειές μαζί και πού και πού του συνηρίζω το σπίτι. Λοιπόν, μία μέρα που σκούπιζα, εφάρκα το μισό θραχιά. Ο Σάμι μου είπε πως ήταν κάποιος ένθιμο. Όταν έφερε ο μικρός το γράμμα ήμουν στο μαγαζί. Ο Σάμι δεν ήθελε ναρθεί. Είπε τόσο κουτός και τίμιος. Όταν καταλάβα ότι πρόκειται για παπουτζί, δεν το κουνή από τη θέση του. Λοιπόν, ήρθα εγώ, δίχως να του πω τίποτα και μου φαίνεται πως έκαστο δολλάρια είναι λίγα.

Η Φιορέντσα δεν απήντησε.

—Γιατί να κάνουμε παζάρια, συνέχισε η γριζιά, θα μπορούσε να μου δώσει διακόσια.

Κι' έβγαλε μέσα από τα κουρέλια ένα κουτάκι.

Η Φιορέντσα πήγε να γυρίσει τα χρήματα. Ξαφνικά η γριζιά μετανόησε.

—Αι! Οχι! Το θραχιά μου σ' όποιον είνε μπορεί να μην κοστίζει ούτε έκαστο δολλάρια... ο λοκλήρω όμως κοστίζει πολλά χιλιάκια.

—Δεν καταλαβαίνω, είπα η Φιορέντσα.

—Δεν καταλαβαίνεις; Τότε γιατί θέλεις να το έχως ολόκληρο; Ναι, ναι, η υπόθεσή του Τραπεζίτη στον Άγιο Φραγκίσκο... Κάτι ξέρω κι' εγώ... Αυτός ο Σάμι είναι πολύ τίμιος, δεν θα τον πωλήσει ποτέ, θέλεις κοπέλα μου να κάνουμε τη δουλειά μαζί; Θα δώσουμε πολλά λεφτά και θα τα μοιραστούμε...

Η Φιορέντσα δεν μιλούσε. Προσπαθούσε να καταλάβει. Ποιά ήταν λοιπόν αυτή η γριζιά; Το θραχιά έπαιρνε τώρα μία άλλη αξία, μία άλλη σημασία. Τα λόγια της γριζιάς ήταν καθαρά. Με το θραχιά μπορείς να κάνη κανείς πολλά κακά πράγματα. Αυτό θα ήθελε να το μπούδισ.

—Λοιπόν, τ' αποφάσισες;

—Οχι, είπα η Φιορέντσα.

—Δεν θέλεις;

—Οχι.

Και η γριζιά με μια ευκηνσία που δεν θα μπορούσε ποτέ να την έχη μία γριζιά, έκανε μία κίνηση για να της τραβήξει το θραχιά.

Η Φιορέντσα όμως μ' ένα πήδημα τραβήχθηκε πίσω και τραβήξε από την τσέπη του αδιάφορου ένα μικρό πιστόλι.

—Διάβλε, ούτε ν' άστειευθώ δεν μπορεί κανείς, είπα η γριζιά. Εισαί τρομερή. Πρώτο νόμιμο ασφαλός, Κρίμα που δεν θέλεις να συνεργασθούμε... Αφού είπαμε, πάρε το μισό θραχιά. Χέρι με χέρι.

Και η ανταλλαγή των δολλαρίων με το κουτάκι έγινε πρηνά χέρι με χέρι.

—Και τώρα, για πές μου την αλήθεια, είπα η γριζιά, δα κάνης το κόλπο του Άγιου Φραγκίσκου, ή έχεις τίποτ' άλλο στο μυαλό σου.

Η Φιορέντσα δεν απήντησε. Εφάρξε το κουτάκι στην τσέπη της.

Κάποιος έρχοταν από μακριά.

—Γεια σου, ωραία μου κι' άς μην ξέρω το πρόσωπό σου. Αφού είσαι γυναίκα θα είσαι και ωραία.

Και η γριζιά άπεκαυκρή.

Η Φιορέντσα κρύφτηκε πίσω από κάτι θάμνους. Παραφύλαξε. Είπε τη γριζιά να ζητά έλεημοσύνη από τον περπατητή του πάγκου.

Η Φιορέντσα τον ανεγνώρισε άμέσως. Ήταν ο Ιατροδικαστής Λεμάρ, ο οποίος ακόμα φαίνεται εγύρνε να έρθη μέσα στο πάγκο, ίχνη της κυρίας με τα γυαλιά.

Δεν θαβέλε διόλου να παρουσιασθώ.

Η ΣΥΝΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

ΔΥΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΣΣΕΣ:

Σ: ΜΙΑ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

Κοντεύουν να περάσουν χίλια χρόνια από τότε. Οι ιστορικοί, που τρώνε τη ζωή τους μελετώντας σκορφαίνωμένα χειρόγραφα, μπορούν να διαπληκτίζονται ακόμη αν η διαδοχή που αποδίδεται στον Αλέξιο Κομνηνό — και με την οποία ο Αυτοκράτορας του Βυζαντίου επρόκειτο στους φράγκους ναρδουν αυτοί να πάρουν όλο τον αμύθητο πλούτο της Βασιλείουσας και να κάνουν δικές τους τις πενήντα χιλιάδες Βυζαντινές, προκειμένου κι' αυτές κι' εκείνες να πέσουν στα χέρια των Τούρκων — γράφτηκε πραγματικά απ' αυτόν ή την έσκαρσε κάποιος Λατίνος καλόγερος του μεσαιωνού, που θέλανε έτσι να δώρη, εκ των ύπουλ, μία δικαιοσύνη υπ' όσους των πρώτων Σταυροφορών...

Η αλήθεια συχνά δεν βρίσκεται μέσα στις ιστορίες των σοφών, αλλά στα «χρονικά» των τοπεινών ανθρώπων της εποχής εκείνης.

Κι' ένα τέτοιο χρονικό διηγείται άλλωστε τις άφορες που έκαναν τους φράγκους να πατήσουν τον όρκο τους και να μην παραδώσουν στον Αυτοκράτορα του Βυζαντίου — όπως ήταν η συμφωνία τους — όλα κάστρα κι' όσες πολιτείες είχαν πάρει από τους Τούρκους.

Κι' όχι μόνο να μην τα παραδώσουν, αλλά να τα πάρουν και τα βυζαντινά κάστρα.

Αλλά, ως έρθουμε στο χρονικό.

Και δεν είχαν άδικο οι Βυζαντινοί να σπρωκνόνται στους δρόμους, απ' όπου θα περνούσε η πομπή των φράγκων. Γιατί αν η πομπή αυτή δεν είχε τη μεγαλοπρέπεια της αυτοκρατορικής συνοδείας, είχε τη γοητεία του παράδοξου και του εξωτικού.

Επρόκειτο από «ωπτήριο» εξωτικών.

Επρόκειτο από «ωπτήριο» εξωτικών.

Επρόκειτο από «ωπτήριο» εξωτικών.

Επρόκειτο από «ωπτήριο» εξωτικών.

Επρόκειτο από «ωπτήριο» εξωτικών.

Αστροφροκοπούσαν οι άλλοι σιδηροί θώρακες των ιπποτών και κυττούσαν τα μακριά οπασία τους με τη λαβή σε σχήμα σκουροί και τ' άλλα, με τη βαρεία πανοπλία, πηγαιναι οινά.

Ανάμεσα στους φράγκους ιππότες ξεχώριζε ο αρχηγός τους ο Γκοντφρε Μπουίνιγν, δούκας της κάτω Λοθαρινγίας, αυτός που θα ώρκιζόταν στον Αυτοκράτορα φίλα και πιστά. Μία πολύ ξεχωρίζε μία γυναίκα: Μία νέα εικοσιπέντε χρονών, με ολόξανθο μαλλιά, με σβέλτη κορμοστασιά, που πήγαινε κι' ήταν καθάλα ο' ένα λαμπρό άπ.

Από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε πως ήταν η Ίζολδη, η κόρη του Γκοντφρε, αρραβωνιασμένη από μικρή με τον υπερήφανο ιππότη Ζαγκρέδο. Ο αρραβωνιαστικός της δεν ήταν στην πομπή εκείνη θαρόχταν σε λίγες μέρες στην Κωνσταντινούπολη, μαζί με το θείο του Βαϊμούνδο, γιού του Ρομπερτ Γκιόκορ.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

δεν είχαν αντίκρισει ποτέ ως τότε.

Αστροφροκοπούσαν οι τοίχοι κι' οι αίθουσες από τα βαρεία πανοπλία, πηγαιναι οινά.

Ανάμεσα στους φράγκους ιππότες ξεχώριζε ο αρχηγός τους ο Γκοντφρε Μπουίνιγν, δούκας της κάτω Λοθαρινγίας, αυτός που θα ώρκιζόταν στον Αυτοκράτορα φίλα και πιστά. Μία πολύ ξεχωρίζε μία γυναίκα: Μία νέα εικοσιπέντε χρονών, με ολόξανθο μαλλιά, με σβέλτη κορμοστασιά, που πήγαινε κι' ήταν καθάλα ο' ένα λαμπρό άπ.

Από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε πως ήταν η Ίζολδη, η κόρη του Γκοντφρε, αρραβωνιασμένη από μικρή με τον υπερήφανο ιππότη Ζαγκρέδο. Ο αρραβωνιαστικός της δεν ήταν στην πομπή εκείνη θαρόχταν σε λίγες μέρες στην Κωνσταντινούπολη, μαζί με το θείο του Βαϊμούνδο, γιού του Ρομπερτ Γκιόκορ.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

δεν είχαν αντίκρισει ποτέ ως τότε.

Αστροφροκοπούσαν οι τοίχοι κι' οι αίθουσες από τα βαρεία πανοπλία, πηγαιναι οινά.

Ανάμεσα στους φράγκους ιππότες ξεχώριζε ο αρχηγός τους ο Γκοντφρε Μπουίνιγν, δούκας της κάτω Λοθαρινγίας, αυτός που θα ώρκιζόταν στον Αυτοκράτορα φίλα και πιστά. Μία πολύ ξεχωρίζε μία γυναίκα: Μία νέα εικοσιπέντε χρονών, με ολόξανθο μαλλιά, με σβέλτη κορμοστασιά, που πήγαινε κι' ήταν καθάλα ο' ένα λαμπρό άπ.

Από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε πως ήταν η Ίζολδη, η κόρη του Γκοντφρε, αρραβωνιασμένη από μικρή με τον υπερήφανο ιππότη Ζαγκρέδο. Ο αρραβωνιαστικός της δεν ήταν στην πομπή εκείνη θαρόχταν σε λίγες μέρες στην Κωνσταντινούπολη, μαζί με το θείο του Βαϊμούνδο, γιού του Ρομπερτ Γκιόκορ.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

δεν είχαν αντίκρισει ποτέ ως τότε.

Αστροφροκοπούσαν οι τοίχοι κι' οι αίθουσες από τα βαρεία πανοπλία, πηγαιναι οινά.

Ανάμεσα στους φράγκους ιππότες ξεχώριζε ο αρχηγός τους ο Γκοντφρε Μπουίνιγν, δούκας της κάτω Λοθαρινγίας, αυτός που θα ώρκιζόταν στον Αυτοκράτορα φίλα και πιστά. Μία πολύ ξεχωρίζε μία γυναίκα: Μία νέα εικοσιπέντε χρονών, με ολόξανθο μαλλιά, με σβέλτη κορμοστασιά, που πήγαινε κι' ήταν καθάλα ο' ένα λαμπρό άπ.

Από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε πως ήταν η Ίζολδη, η κόρη του Γκοντφρε, αρραβωνιασμένη από μικρή με τον υπερήφανο ιππότη Ζαγκρέδο. Ο αρραβωνιαστικός της δεν ήταν στην πομπή εκείνη θαρόχταν σε λίγες μέρες στην Κωνσταντινούπολη, μαζί με το θείο του Βαϊμούνδο, γιού του Ρομπερτ Γκιόκορ.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

δεν είχαν αντίκρισει ποτέ ως τότε.

Αστροφροκοπούσαν οι τοίχοι κι' οι αίθουσες από τα βαρεία πανοπλία, πηγαιναι οινά.

Ανάμεσα στους φράγκους ιππότες ξεχώριζε ο αρχηγός τους ο Γκοντφρε Μπουίνιγν, δούκας της κάτω Λοθαρινγίας, αυτός που θα ώρκιζόταν στον Αυτοκράτορα φίλα και πιστά. Μία πολύ ξεχωρίζε μία γυναίκα: Μία νέα εικοσιπέντε χρονών, με ολόξανθο μαλλιά, με σβέλτη κορμοστασιά, που πήγαινε κι' ήταν καθάλα ο' ένα λαμπρό άπ.

Από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε πως ήταν η Ίζολδη, η κόρη του Γκοντφρε, αρραβωνιασμένη από μικρή με τον υπερήφανο ιππότη Ζαγκρέδο. Ο αρραβωνιαστικός της δεν ήταν στην πομπή εκείνη θαρόχταν σε λίγες μέρες στην Κωνσταντινούπολη, μαζί με το θείο του Βαϊμούνδο, γιού του Ρομπερτ Γκιόκορ.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

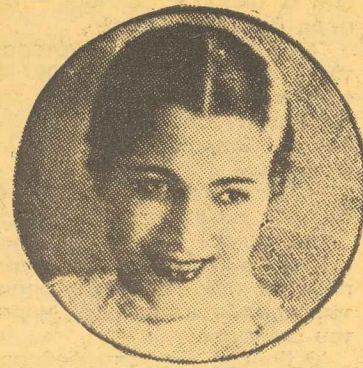
Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

Αλλά η Ίζολδη δεν φαινότανε και τόσο λυπημένη που έλειπε ο ιππότης Ζαγκρέδος. Ίσως ήταν να χαρούμενη, γιατί ήταν η μόνη γυναίκα που θα παρουσιαζότανε μπροστά στον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, για τον όποιον τόσο είχε ακούσει στη μακρινή της πατρίδα.

δεν είχαν αντίκρισει ποτέ ως τότε.

Αστροφροκοπούσαν οι τοίχοι κι' οι αίθουσες από τα βαρεία πανοπλία, πηγαιναι οινά.

Ανάμεσα στους φράγκους ιππότες ξεχώριζε ο αρχηγός τους ο Γκοντφρε Μπουίνιγν, δούκας της κάτω Λοθαρινγίας, αυτός που θα ώρκιζόταν στον Αυτοκράτορα φίλα και πιστά. Μία πολύ ξεχωρίζε μία γυναίκα: Μία νέα εικοσιπέντε χρονών, με ολόξανθο μαλλ

Η Κάκια Μενιδί

«Όλοι ξέρετε τις «βασιλίσσες» των δίσκων μόνο από την... καλή! Δηλαδή, ξέρετε τη φωνή τους, αν είναι γοητευτική, παθάρια, μαγευτική, λάνγυα. Αν είναι δυνατή ή σιγανή, βελούδινη, όπως της Δανάης λ.χ. «Αν έρχομαι...» τσάκισμα ή αν θρούνη λήγω... Παλαιά και θρούνη πειραϊστική! Ξέρετε ακόμα και την εμφάνισή τους. «Αν είναι ωραίες, χαριτωμένες, γοητευτικές, όχι, με χαμόγελο ή όχι, με θερμή και... μη, ματιά, με πρόσωπο που έχει γλυκά περιγράμματα από την... φωνή, ή αν τα συνδυάζουν και τα δύο μαζί (όρα, Ελένη Ντ. Ροζέ) κλπ.

Δεν ξέρετε, όμως, την ιδιότητα τους. Τα καρτίρια τους και τα βίαια τους. Τις ιδιοτροπίες της καθεμιάς από την στρατιά των «βασιλισσών» τις αγνοείτε τελείως. Μα και για τις αισθηματικές τους μπερδεψοδουλειές θα έχετε μεσάνυχτα ασφαλή. Δηλαδή τις ντιζέξ μας δεν τις γνωρίζετε από την... ανάποδη!

Ο όποιοι άνθρωποι, όμως, χάρις στη συχνή επαφή του μαζί τους —προς θεού, μην παρεξηγήτε τη λέξη, λέμε— είναι σε θέση να σας μιλήσουν για την... ανάποδη όψη των συμπεριφορών τους του ελαφρού τραγουδιού. «Είπα, αν τυχόν —δ μη γένοιτο!— κι είσατε έρωτευμένοι μαζί τους, παίρνετε μια ιδέα γι' αυτές, κατατοπιζόμαστε... πλήρως!

Μα από πού νάρκισουμε και πού να τελειώσουμε; Είναι τόσες πολλές οι «βασιλίσσες», οι «πρωτοκρίσεις» και τα άλλα «αστέρια» και «αστερίσκους» του ελαφρού τραγουδιού, που είναι αδύνατον να τις πάρουμε κατά σειράν αξίας.

«Ας αρχίσουμε από τη Βέμπο. Η Σοφία, λοιπόν, έχει ένα τρομερό ελάττωμα: δεν της αρέσει να της κάνουν... κόρτε! Κι' επειδή έχει πολλούς θαυμαστές εκνευρίζεται συχνά. Κάποτε τη ρώτησα αν την πειράζουν στο δρόμο.

—Και κοτάνε; μ' απάντησε. Τους ρίχνω μια άγρια ματιά και άμας... γίνονται λαγοί! Ξέρω τόσο άγρια να κυττάω, όταν χρειασθώ!...

Και πράγματι. Η «βασιλίσσα των βασιλισσών» με μια ματιά άγρια είναι ικανή να τρέψει τις φυγές... σύνταγμα ολόκληρο θαυμαστών!

Αγαπά; «Οχι!» απάντησε η ίδια. «Πολύ λίγο» συμπληρώνουν οι κακές γλώσσες...

«Αν είδατε «πολύ ωραίες» κι' αγαπάτε τη Δανάη, τη συμπεριφέρτε «βασιλίσσα του ταγκό», πάρτε... θάρρος! Η Δανάη Στρατιγιοπούλου έχει ψυχική με κά-θε τι το όραμα. Μπορεί, λοιπόν, να έρωτευθη ένα ωραίο γατάκι, ένα... βότσο με ώριους χρι-

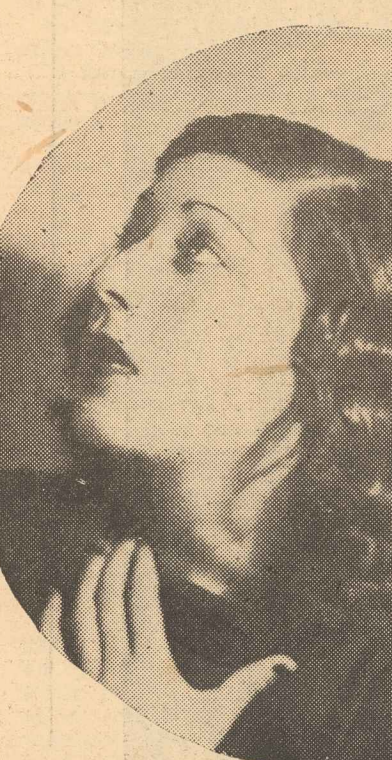
ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ ΤΩΝ ΔΙΣΚΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ... ΑΝΑΠΟΔΗ!

ματιού, μια τράπουλα χαρτιά, ένα τραγούδι. Αγαπάει κάθε τι το όραμα. Βαρυέται όμως πολύ γρήγορα. Γι' αυτό και ποτέ δεν έχει την ίδια παρέα. «Αν θέλει, λοιπόν, η Δανάη να σας αγαπάει και να σας χαρίζη την ευγένεια της ψυχής της, το βελούδο της φωνής της και την ευθυμία της παρέας της, μην την βλέπετε συχνά. Είναι ο μόνος τρόπος να σας αγαπά μονίμως!

Η Δανάη έχει πολλούς θαυμαστές. Δεν «πέφτει» όμως καθόλου. Και όσο επιμένουν εκείνοι, η Δανάη δεν τους δια-κρίνει βέβαια, αλλά ξέρει να τους κρατά σε απόσταση. Τους... επι-τρέπει απλά να την θαυμά-ζουν.

Προχθές έγραφε κάποιος από την Αίγυπτο, όπου, ως γνωστόν, θριαμβεύει τώρα η Δανάη στο «Κόσμο Κόσμο»: «350 λιμουζίνες έβγα από το κέντρο και

Η Κούλα Νικολαΐδου

1300 ωραίοι άνδρες περίμεναν να την χειροκροτήσουν!»

«Αν τύχη κι' έχετε έρωτευθη την «Αγγέλα» Λυκαοπούλου, από τη γλυκιά και γοητευτική φωνή της και τυχόν να τη δέτε-καί, αυτοπροσάψετε τώρα στού «Αττικ, θά... απογοντεύετε! Μό-λιστα, φίλατοι. Η «Αγγέλα», έ-τσι όπως παρουσιάζεται με το φράκο της, σου δίνει την εντύ-πωση... ντιζέρ χαριτωμένου και...κατακτιπού! Πάντως η «Αγγέ-λα» έχει κι' αυτή τις συμπάθειες της και τα... νεύρα της! Όταν έρχη τα τελευταία μιν της κά-νετε —προς θεού!— ντεκλαρα-σίον! Μπορεί να σας φέρη το χαρτοφύλακα της, που σέρνει αλάνιας μαζί της, ως άλλος... ύ-πουργός, στο κεφάλι ή, το λι-γότερο, να σας χαστουκίει!

«Αλλη ντιζέξ με το ίδιο... τρο-μερό ελάττωμα είναι και η «Ε-λένη ντ. Ροζέ», η ντιζέξ με τη γοητεία της φωνής και της εμ-φάνισής. Η κ. Ντ. Ροζέ έχει και άλλο... ελάττωμα, όμοιος τρομερό: είναι και... μαμά! Σκε-

νάν την αγαπάνε! Το «ψώνιο» της είναι να τραγουδά όλο... ρωσικά! Στο σπίτι, στο δρόμο, στο θέατρο, παντού θα την α-κούσετε να τραγουδά στη γλώ-σσα του Τουρκνεϊφι και του Τολστόι. Είναι όμως τόσο καλή, με άπειρα μεγάλα καρδιά και κολώνια.

Παράλληλα με την Κάκια, η Λουσιάνη, η «Βιέννη» ντιζέξ μας, αυτή επιπλέον να την α-γαπούν και καμιά φορά —δι-σπανά— αγαπά κι' η ίδια. Είναι τόσο χαριτωμένη και τόσο κα-λή, και ως ντιζέξ και ως γυναί-κα, που έχει πλήθος θαυμαστών. Στρατιά ολόκληρη! Οι κακές γλώσσες λένε πως η Λουσιάνη δεν είναι και τόσο άκαρδη... Κά-ποτε συγκαταλέγεται και χαρίζε-ται αυτή λίγη εύνοια με λίγες μα-τιές και μερικά χαμόγελα...

Το τρίο Βάμπαρα

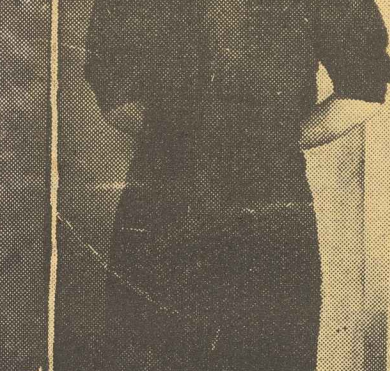
Το ίδιο και η Σόνια Κουρτί-δου, το φωτεινό άστέρι των δι-σκών με το «μοιραίο» όνομα. Ξε-πνέει να την αγαπούν. Της αρέσει να την έρωτευονται, πράγμα όμως που δεν της αρέ-σει να κάνει η... ίδια! Γι' αυτό λήγει είναι οι τυχεροί για τους όποιους χτύπησε η κομψή καρ-

διά της κομψο-τέρας ντιζέξ μας. Πάντως η Σόνια έρωτεύε-ται κι' αυτή, θερμή, όπως είναι, κόρη της Ευρώπης και του Κουρτίδου!

Η Λουίζα Πο-ζέλλι, παρ' ό-λο το νεαρό της ηλικίας της έχει πολλούς θαυμαστές, α-σπρους και... μαύρους! Λέ-νε, οι κακές γλώσσες, πως κι' αυτή... ταί-μηθηκε από τον μικρόν «Ε-ρωτα»...

«Ας το πι-στέψουμε.

Τι να πούμε για την Μαίρη Λαμπρινού, τη νέα ντιζέξ με την ωραία φωνή και γοητευτική εμφάνιση; Η Μαριούλα, το αγαπημένο παι-δί του αθηναϊκού κοινού, η φλο-γερή «πριμα» που μας ήρθε α-πό την Αίγυπτο, έχει κι' αυτή ελάττωμα: είναι... άκαρδη μέ-χρις... απελπισία! Την αγαπούν πολλοί, πάρα πολλοί —παίρνω ό-ρο γι' αυτό. «Εκείνη, όμως, αγαπά ένα ν! Τι κρίμα!

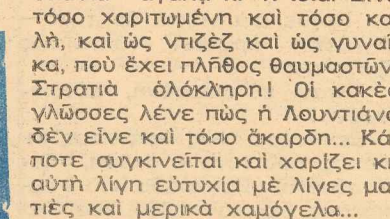
Η Κούλα Νικολαΐδου

«Αν μπορούσαμε να ονομά-σουμε... «πολυκατοικία» την καρδιά μιας ντιζέξ, ασφα-λώς αυτή θα ήταν της Χρύσας Πόγγη. Το κορί-τσι αυτό αγαπάει... τακτι-κά!

Οι Βαρβαρίτες, οι χα-ριτωμένες ντιζέξ αδελφές του συνθέτου κ. Τάσου Βάμπαρα, είν... απελπισί-κα άκαρδες! Και η Κούλα και η Τασία δεν έχουν μέ-χρι τώρα αγαπήσει καμιά φορά. Παίρνουν όρο και στο Εύαγγελο. Τους εμ-καρδίζει γρήγορα ν' αγα-πήσουν! Πάντως τώρα που θριαμβεύουν στον «Αττικ» έχουν, όπως πάντα, πολ-λούς θαυμαστές...

Για τις νέες ντιζέξ, την κ. Χρυσούλα Στίβη και την δι-δα Σοφία Πολιδού, που βγήκαν τε-λευτάς στο «λαρί-διάδα» «οτούς δίσκους» δεν έχουμε τίποτα άλλο να πούμε παρά πως είναι τόσο χαριτωμένες όσο κι' άκαρδες μαζί. Το ίδιο έχω να πώ και για την εξαιρετική νέα ντιζέξ της «Αίγλης» δι-δα Ζεζώ Ρεμούνδεν. Έχει πολλούς θα-υμαστές. Αυτή όμως δεν είναι θα-μάστρια κανενός!

Αυτή είναι η... ανάποδη με-ριά των ντιζέξ μας. Τώρα, μπο-ρείτε να ήπτε πως τις γνωρίζε-τε κι' ότι την καλή κι' από την ανάποδη, αν και βεβαίως υπά-ρχουν πολλές άλλες άκαρ-τες, που μπορούν να παρουσιά-σουν εν τώ συνόλω την ανάπο-δη όψη.

Η Σούλα Καραγεώργη

Η Κούλα Νικολαΐδου, η χα-ριτωμένη ντιζέξ με την ωραία φωνή και την οικ. εμφάνιση, είναι γυναικα με μεγάλη καρδιά, χα-ρίς όμως η καρδιά αυτή να... χωράει και πλήθος θαυμαστών. Κι' έτσι είναι άδεια η καρδιά της Κούλας από έρωτα.

Η Μαρικοπούλου λένε, οι κα-κές γλώσσες, ότι αγαπάει καμ-ιά φορά, αλλά ιδανικά.

Η Τούλα «Αμυράκη» έχει... με-σάνυχτα από το ζητήματα τοί έρωτα! Σ' αυτό ίσως συντεί-νει και η αγριότητα φθορικής τοί

Το Ποζέλλα

μαμπά, του υποκριτικού κ. «Αμυράκη» με την καλή καρδιά και τη γερή... μαγκούρα! Πού να τολμήσει θαυμαστής της Τού-λας να της κάνει ντεκλαρασίον...! Η μαγκούρα είναι έτοιμη να... δροσ!

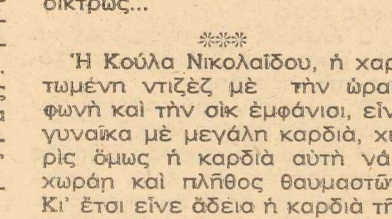
Οι κακές γλώσσες λένε πως η κ. Χούλα Στίβη, το νέο α-στέρι των δίσκων, ξέρει... ν' α-γαπά! Είναι έρωτευμένη μ' έ-να συνάδελφό της... μέχρι τα μούδια! «Ας ζήσουν να χαί-ρωνται τη ζωή και τον έρωτα...

«Αν μπορούσαμε να ονομά-σουμε... «πολυκατοικία» την καρδιά μιας ντιζέξ, ασφα-λώς αυτή θα ήταν της Χρύσας Πόγγη. Το κορί-τσι αυτό αγαπάει... τακτι-κά!

Οι Βαρβαρίτες, οι χα-ριτωμένες ντιζέξ αδελφές του συνθέτου κ. Τάσου Βάμπαρα, είν... απελπισί-κα άκαρδες! Και η Κούλα και η Τασία δεν έχουν μέ-χρι τώρα αγαπήσει καμιά φορά. Παίρνουν όρο και στο Εύαγγελο. Τους εμ-καρδίζει γρήγορα ν' αγα-πήσουν! Πάντως τώρα που θριαμβεύουν στον «Αττικ» έχουν, όπως πάντα, πολ-λούς θαυμαστές...

Για τις νέες ντιζέξ, την κ. Χρυσούλα Στίβη και την δι-δα Σοφία Πολιδού, που βγήκαν τε-λευτάς στο «λαρί-διάδα» «οτούς δίσκους» δεν έχουμε τίποτα άλλο να πούμε παρά πως είναι τόσο χαριτωμένες όσο κι' άκαρδες μαζί. Το ίδιο έχω να πώ και για την εξαιρετική νέα ντιζέξ της «Αίγλης» δι-δα Ζεζώ Ρεμούνδεν. Έχει πολλούς θα-υμαστές. Αυτή όμως δεν είναι θα-μάστρια κανενός!

Αυτή είναι η... ανάποδη με-ριά των ντιζέξ μας. Τώρα, μπο-ρείτε να ήπτε πως τις γνωρίζε-τε κι' ότι την καλή κι' από την ανάποδη, αν και βεβαίως υπά-ρχουν πολλές άλλες άκαρ-τες, που μπορούν να παρουσιά-σουν εν τώ συνόλω την ανάπο-δη όψη.

Η Σούλα Καραγεώργη

Η Κούλα Νικολαΐδου, η χα-ριτωμένη ντιζέξ με την ωραία φωνή και την οικ. εμφάνιση, είναι γυναικα με μεγάλη καρδιά, χα-ρίς όμως η καρδιά αυτή να... χωράει και πλήθος θαυμαστών. Κι' έτσι είναι άδεια η καρδιά της Κούλας από έρωτα.

Η Μαρικοπούλου λένε, οι κα-κές γλώσσες, ότι αγαπάει καμ-ιά φορά, αλλά ιδανικά.

Η Τούλα «Αμυράκη» έχει... με-σάνυχτα από το ζητήματα τοί έρωτα! Σ' αυτό ίσως συντεί-νει και η αγριότητα φθορικής τοί

Το Ποζέλλα

μαμπά, του υποκριτικού κ. «Αμυράκη» με την καλή καρδιά και τη γερή... μαγκούρα! Πού να τολμήσει θαυμαστής της Τού-λας να της κάνει ντεκλαρασίον...! Η μαγκούρα είναι έτοιμη να... δροσ!

Οι κακές γλώσσες λένε πως η κ. Χούλα Στίβη, το νέο α-στέρι των δίσκων, ξέρει... ν' α-γαπά! Είναι έρωτευμένη μ' έ-να συνάδελφό της... μέχρι τα μούδια! «Ας ζήσουν να χαί-ρωνται τη ζωή και τον έρωτα...

«Αν μπορούσαμε να ονομά-σουμε... «πολυκατοικία» την καρδιά μιας ντιζέξ, ασφα-λώς αυτή θα ήταν της Χρύσας Πόγγη. Το κορί-τσι αυτό αγαπάει... τακτι-κά!

Οι Βαρβαρίτες, οι χα-ριτωμένες ντιζέξ αδελφές του συνθέτου κ. Τάσου Βάμπαρα, είν... απελπισί-κα άκαρδες! Και η Κούλα και η Τασία δεν έχουν μέ-χρι τώρα αγαπήσει καμιά φορά. Παίρνουν όρο και στο Εύαγγελο. Τους εμ-καρδίζει γρήγορα ν' αγα-πήσουν! Πάντως τώρα που θριαμβεύουν στον «Αττικ» έχουν, όπως πάντα, πολ-λούς θαυμαστές...

Για τις νέες ντιζέξ, την κ. Χρυσούλα Στίβη και την δι-δα Σοφία Πολιδού, που βγήκαν τε-λευτάς στο «λαρί-διάδα» «οτούς δίσκους» δεν έχουμε τίποτα άλλο να πούμε παρά πως είναι τόσο χαριτωμένες όσο κι' άκαρδες μαζί. Το ίδιο έχω να πώ και για την εξαιρετική νέα ντιζέξ της «Αίγλης» δι-δα Ζεζώ Ρεμούνδεν. Έχει πολλούς θα-υμαστές. Αυτή όμως δεν είναι θα-μάστρια κανενός!

Αυτή είναι η... ανάποδη με-ριά των ντιζέξ μας. Τώρα, μπο-ρείτε να ήπτε πως τις γνωρίζε-τε κι' ότι την καλή κι' από την ανάποδη, αν και βεβαίως υπά-ρχουν πολλές άλλες άκαρ-τες, που μπορούν να παρουσιά-σουν εν τώ συνόλω την ανάπο-δη όψη.

Η Σούλα Καραγεώργη

Η Κούλα Νικολαΐδου, η χα-ριτωμένη ντιζέξ με την ωραία φωνή και την οικ. εμφάνιση, είναι γυναικα με μεγάλη καρδιά, χα-ρίς όμως η καρδιά αυτή να... χωράει και πλήθος θαυμαστών. Κι' έτσι είναι άδεια η καρδιά της Κούλας από έρωτα.

Η Μαρικοπούλου λένε, οι κα-κές γλώσσες, ότι αγαπάει καμ-ιά φορά, αλλά ιδανικά.

Η Τούλα «Αμυράκη» έχει... με-σάνυχτα από το ζητήματα τοί έρωτα! Σ' αυτό ίσως συντεί-νει και η αγριότητα φθορικής τοί

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ

«Από τον κόσμο του μυστηρίου και του υπερπέ-ραν.— Πώς προκαλούνται και πώς εξηγούνται τα όνειρα και οι εφιάλτες.

ρίστικε λιπόθυμη στην πόρτα του περσέρου. Την έσημει-νεν έλαβαν τηλεγράφημα από την Μυτιλήνη, που τους έπλη-ροφορούσε, ότι το μεσημέρι της προηγούμενης, ο θεός των ελ-χε πάθει συμφορύν...

«ΟΤΑΝ ΑΗΤΕ ΠΩΣ ΕΙΣΕΘΕ Ο ΧΟΝ-ΔΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΓΝΟΣ!»

Το εκπληκτικόν είναι, ότι ο-πάρχουν και όνειρα, ή επαλή-θειες των όποιων, κάθε άλλο παρά τραγική είναι.

Παράδειγμα το πάθος γυν-στού συναδέλφου, ο οποίος είδε το ελπίς όνειρο, μίαν των τε-λευταίων θερμοκρασιών νυκτών. Είσε στον ύπνο του ότι ήτο ο περίφημος «Χονδρός!». Πε-πατούσε αμέριμνος στο δρόμο, όταν αντίληφθη πως ο λιγνός άρχικε σιγά-σιγά να... εξαπλώ-ται και να μεταβάλλεται σε ο-δρατιμολό! Τρόμαξε και ζώντη-σε από τις ιδίες του τις φυγές!

Το πρωί, ενώ ο συναδέλφος έστριβε την γυναιά του, δρόμου του πηναιόσους στην έφημερί-δα του, δέχτηκε κατακέφαλα έ-να ολόκληρο κομμάτι νερό από άπορροσία μιας υπέρτατης!

Το όνειρο επαλήθευσε κα-τά τρόπον απαραδεκτικόν! Και ένα άλλο που συνέβη σε γυνώστο της πόλεως μας Λο-γοτέχνη:

Είσε υποθάει εις την «Ακα-δημία κάποιου διδίου του.

Την παραμονή της άπονο-μής των δρακείων στην «Ακαδη-μία είσε στον ύπνο του ότι εί-χαν μαζευτεί ο Ξενόπουλος, ο Νιρβάνος, ο Καμπούργου και ο Μελάς με ακουσίελα και τον τσάκισαν στο έζυλο.

Ερώναζε, ώρυστο μα δεν ζυ-πνούσε.

Οι συγγενείς του μαζεύτηκαν γύρω από το κρεβάτι και τον κύταζαν.

Σαφνικά άνοιξε τα μάτια του και τους θάλει...άλλα τους έ-θλεπεν άλλοιούτους, τους έ-θλεπε ως άκαδημαϊκούς και θρα-κίσε να φωνάξη:

«Κάφετο! Λέν θάλω το θρα-βείο! Λέν θά ζαναπιάσω πέν-να στο χέρι μου!

Και ώρμισε, ζέσυνε με τη πυτζάμα στο δρόμο και δεν έ-στάθηκε παρά άναυτός με την έ-πείμωρα ενός άστυφύλακος.

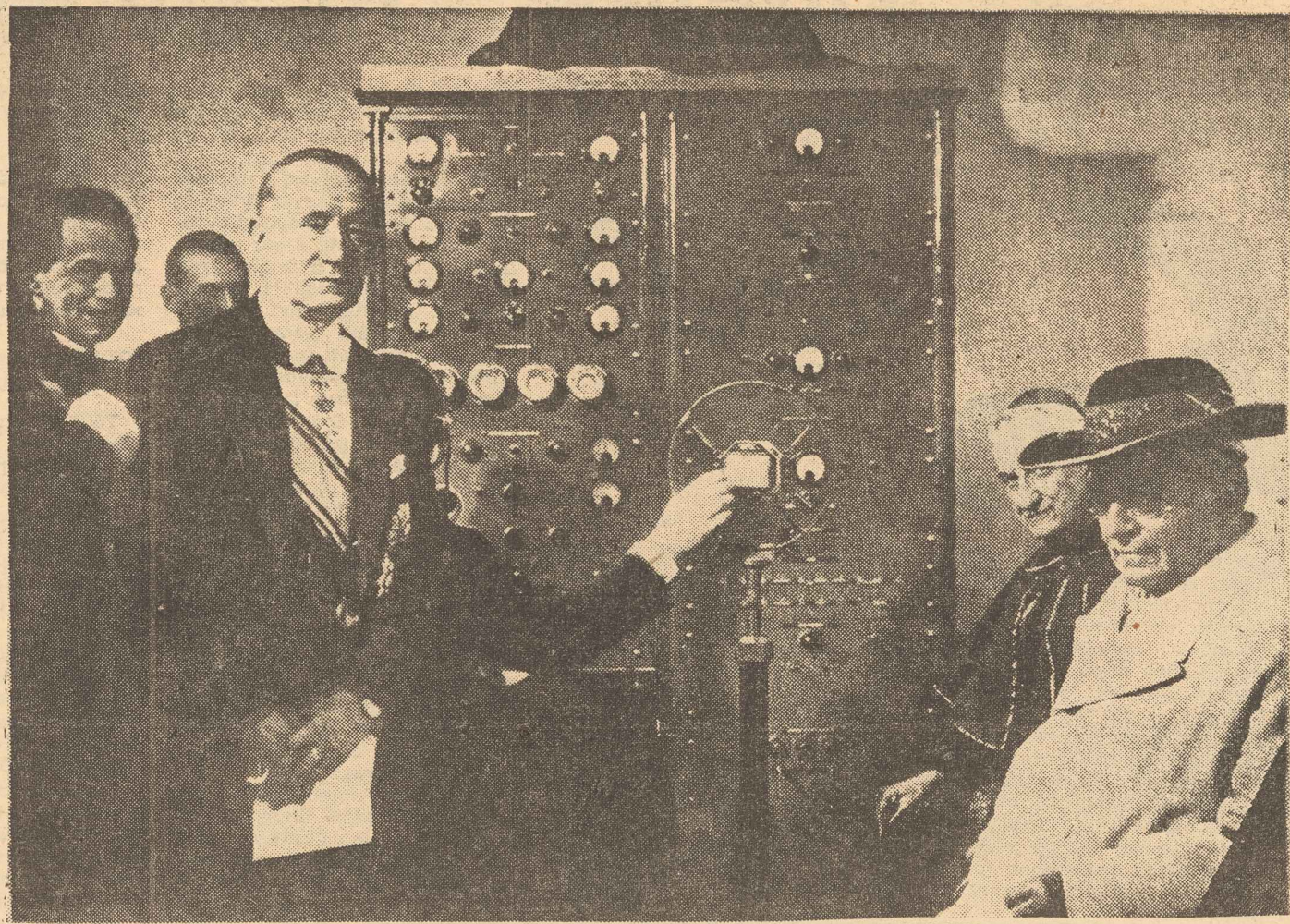
«Αντέληφθη κι' αυτός την κομ-ταμάρα του, κι' επείστωρε σή-τι του.

Την έπομένον βράδια δεν έ-δραβέσθη από τα δακρύα έ-να νεαρό κορίτσι. Έκείνος όμως έ-σπευσε ν' άποσύρη το έργο.

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» —15—

Ο Πάπας Πίος 9ος εγκαινιάζει την 11ην Δεκεμβρίου 1933 τον σταθμόν βραχέων κυμάτων ραδιοφωνίας του Βατικανού.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΜΑΡΚΟΝΙ ΣΤΟ ΦΩΤΙΣΜΕΝΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

—Πού είνε ο Βίλλυ;
Ο μικρός Γουλιέλμος, τον οποίο η "Ιρλανδή μητέρα του τον έφώναζε μ' αυτό το "Αγγλοσαξωνικό όνομα, είχαν εξαφανισθεί.
—Επειτα από πολλές αναζητήσεις ανευρέθη στη στέγη του σπιτιού.
—Τι έκανε εκεί επάνω; Γάτος είσαι;
Τό παιδί δεν απάντησε.
—Αναγκάστηκε όμως να δείξει τί κρατούσε στο χέρι του.
Μερικές λουρίδες από τοίγκο τις οποίες είχε πάρει να προσκολληθεί ανάμεσα στα κεραμίδια.
—Οχι, δεν ήταν αλεξικέραυνα αυτά τα οποία θάαυτους και τα οποία ήθελε να στερεώσει.
—Ήταν κάποιο μυστικό του.
Μ' εκείνες τις λεπτές λουρίδες και πλάκες του τοίγκου καθώς άλλαζε ο καιρός, κατόρθωσε να κάνει κάποιο κουδούνι ηλεκτρικό που δρισκετόταν μέσα στο σπίτι να χτυπά.
—Αστεία πράγματα;
—Η μητέρα του όμως δεν έγελασε.
—Η νεογνά σύζυγος του κ. Μαρκόνι ο οποίος κατήγετο από τη Βολωνία της "Ιταλίας, η λεπτή και ξανθή "Αννη Τζεμίτσον κούταζε προσεχτικά με τα γαλανά της μάτια το μικρό Βίλλυ και κατάλαβε.
—Ο Βίλλυ μελετούσε.
—Ο Βίλλυ κάτι σκάρανε.
Και τον άφησε να κάνει ό,τι ήθελε.
—Ο μικρός όμως εταράχθη που τον ανηύθυναν σ' εκείνη την ήρεμη γωνιά του

του πάνω από τη σοφίτα των υπηρετών, όπου είχε εγκαταστήσει το συνεργείο του των πειραμάτων και τα παρέτρεψε όλα.
—Επείσσε ένα μακρύ καλαμί από κομμάτια καλαμιών που έμπαναν κι' έβγαζαν το ένα μέσα στο άλλο, έπρσθεσε μια πετονιά, ένα αγκίστρι και θύγηκε στο ψάρεμα.
Κι' έτσι για πολλές ημέρες και έδωμάδες γύριζε σε τάφους, ρυάκια και όχθες.
Καθόταν στην άκρη, έριχνε τ' αγκίστρι και περίμενε ακίνητος ώρες ολοκληρές.
—Οι φίλοι του γελούσαν.
—Όταν ενόχτως, αναγκάζονταν να τον κουνήσουν, να τον τραβήξουν για να τον πάρουν να φύγουν.
—Ο Γουλιέλμος σηκώνονταν τότε με δυσάρεσκειά.
Δεν τον ένοιαζε διόλου πού τ' αγκίστρι του δεν έπαινε τίποτα.
—"Αλλά τι κάνεις λοιπόν; τον ρωτούσε η μητέρα του όταν τον έβλεπε να επιστρέφει με τα χέρια αδειανά.
—Σκέπτομαι, σκέπτομαι, κάποια ανακάλυψη μου πού θα σαστίσει όλο τον κόσμο. Γέλας, μητέρα;
—Οχι, η μητέρα του δεν έγελοσε.
Τον γάδισε με τρυφερότητα στα ξανθά μαλλιάκια του και έρωτησε ήρεμη:
—Τό καλύτερο πού έχεις να κάνεις, είναι να μελετήσης, να σπουδάσης στα σοβαρά πρώτα.
Κι' έτσι η κυρία "Αννη συνόδεψε το παιδί της στο σπίτι του καθηγητού Βιν-

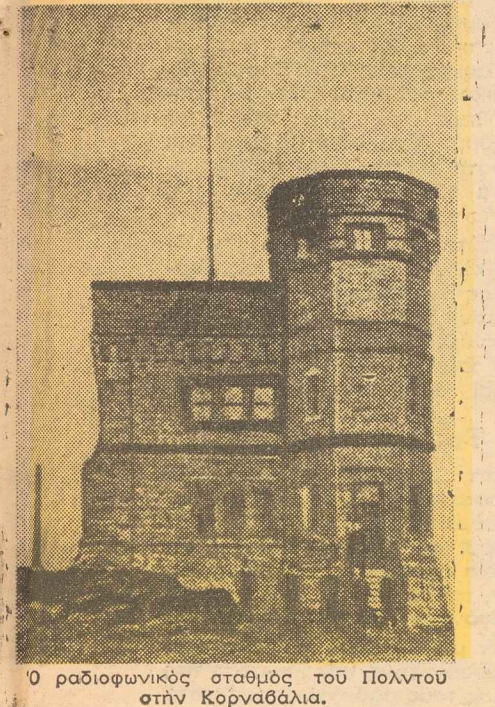
τσέντο Ρόζα.
Ο Γουλιέλμος είχαν ήδη φοιτήσει στη Φλωρεντία στο "Ινστιτούτο Καβαλιέρε και στο Λιθόριο στο "Ινστιτούτο Τεχνών.
—Ήθελες όμως να έμβασθης περισσότερο στη φυσική και στη χημεία και κατέπληξε άμεσως τον καθηγητή του για τις ακριβείς και συγκεκριμένες ερωτήσεις πού του έκανε, για την σωστή του προσοχή, για την επιμονή αλλά και σοβαρότητα του στα διάφορα θέματα πού ερρωτούσε.
—Ηρθε το καλοκαίρι του 1894.
—Η οικογένεια Μαρκόνι έπηγε να παραθερίσει στα δούνα του Μπιελέζε.

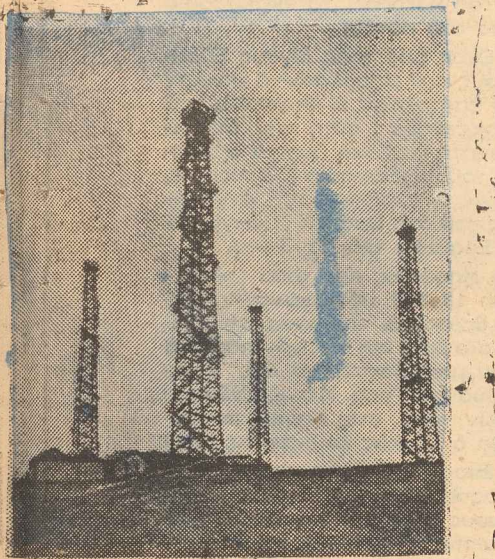
Ο Μαρκόνι προίσιτοι μίας συνεδρίασης στην Ιταλική "Ακαδημία.

—Εκεί λοιπόν πάνω στα βράχια των "Αλπεων, ξεκαθάρισε το πνεύμα του και διέκρινε επακριβώς εκείνο πού ζητούσε τώρα και τόσον καιρό: την μεταβίβαση της σκέψης σε απόσταση, δίχως κανένα υλικόν μέσον.
—Ήταν μία ιδέα πού του κόλλησε θαθεία μέσα του.
—Από τον περασμένο χειμώνα μελετούσε ένα σαρφάκι.
—Εσκέπτετο όμως ένα πράγμα! "Ενα μονάκι!
Τό επόμενο φθινόπωρο (ήταν ήδη νεαρός) δεν ήθελε να φύγει για τα έσυνά, για τις "Αλπεις.
Προτίμησε να πάει στη γενέτειρά πού του πατέρα του, στο Ποντέκιο, δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά από τη Βολωνία.
—Η μητέρα του τον ακολουθούσε πιστή.
—Ατάραχη με την εμφάνισή της, συγκινημένη όμως πολύ στην καρδιά.
—Ο Γουλιέλμος δεν έβγαине σχεδόν διόλου στην πόλη.
Είχε κλειστή σε μία αποθήκη.
Πού και πού μέσα από το καταφύγιο του εκείνο έστελνε κανένα γράμμα στον πατέρα του, ο οποίος είχε μείνει στη Βολωνία.
Τού ζητούσε διαρκώς χρήματα για να αγοράσει διάφορα μηχανοματάκια άρκετά ακριβά. Σ' υπαινικνόνταν, σύρματα, στήλες ηλεκτρικές, και προπάντων σύρματα χαλκίνα.
—Ο πατέρας μουρούριζε, αλλά τί να κάνει, υπέκυπτε.
—Ο Γουλιέλμος έζοδσε μακριά από τον κόσμο.
Ζούσε εθυσισμένος στο βασίλειό του, στο εργαστήριό του, το οποίο δεν ήτο παρά κάτι το πρωτόγονο πράγμα, το οποίο τον έφταναν οι μαραγκοί Βορρέλι και Μινιάι. Αυτοί οι δύο μάστατα τον κούταζαν περίεργα, σαν να κούταζαν κανένα μάγο, ένα νεκρομάντη, ή κανένα υπερφυσικό φαινόμενο.
Πολλές φορές για να μη διακόψη τη δουλειά του, προσφάγιζε μαζί τους, με ψωμί και τυρί.
Κι' έτσι δεν διέκοπτε την εργασία του.
—Η μητέρα του έτρωγε μόνη, υπομονητική.
—Η μητέρα του γνώριζε να περιμένη.
Πού και πού ο Γουλιέλμος έσπευδε να πάει στο δωμάτιό του, ξάπλωνε, έπαιρνε ένα μικρό ύπνο, και πάλι επέστρεφε στο εργαστήριό του ανάμεσα στα σύρματα.
—Επείγαινε επίσης και έπεσκέπετο πού και πού τον μεγάλο σοφό επιστήμονα Αύγουστο Ρίγκι, ο οποίος παραθέριζε κάπου εκεί κοντά και τον οποίο ο νεαρός Μαρκόνι κατέπληρσε με τις περιέργες ερωτήσεις του.
—Ο Ρίγκι απαντούσε με υπομονή αλλά και με καταπληξή στα τόσο σπουδαία ερωτήματα.
Και έβλεπε ο χειμώνας.
—Ο Γουλιέλμος δεν ήθελε να βγει μέσα από το απομονωτήριό του.
Και η μητέρα του αναγκάστηκε να ξεχειμωνιάσει μέσα στη μόνωση και στα χιόνια.
—"Αλλά ακριβώς το χειμώνα εκείνον ο γιος της καθόρισε αυτό το πράγμα! Δύο μεταλλίνα σύρματα τιδέμενα καθέως επί της γής, μακράν τ' ένα του άλλου, παράχουν δονήσεις επί της ηλεκτρομαγνητικής ισορροπίας του κοσμού και αθέρε.
—Πραγματικώς αυτές αι δονήσεις έχουν μία κομμοειδή κίνηση.
—Ήταν τ' ηλεκτρομαγνητικά κύματα! "Ήταν τ' όσον της μεταβίβασης άνευ συρμάτων, τηλεγραφικά σήματα! Καλά... στη θεωρία επήγαινε καλά.
—"Αλλά στην πράξη;
—Στην πράξη θα έπρεπε να πραγματοποιήση τη ρυθμική αυτή μεταβίβαση δεμιόδων μικρών ή βραχέων κυμάτων.
Αυτά τα κύματα έπρεπε να παραληφθούν.
—Ο Μαρκόνι προσεκόλλησε τον πομπό στο παράθυρο της αποθήκης και το δέκτη σε απόσταση μερικών εκατοντάδων μέτρων, πάνω σ' ένα λοφίσκο της πόλεως.
—Εκεί απέστειλε τον ένα από τους βοηθούς του.
—Τον έμαθε να μεταβιβάξή το γράμμα Σ, δηλαδή σύμφωνα με τ' αλφάβητο του Μόρσε, τρεις τελείες.
—Εκείνος έπληξε στο βουνό. "Όταν ο βοηθός χτυπούσε τρεις φορές το χειριστήριο, τού ένευσε και μ' ένα μαντίλι, τού ήταν όμως δύσκολο να δει το σημάδι. Πάντως βρισκόταν πέρα από τ' όλο, εις τρόπον ώστε να σχηματίζεται εμπόδιον, σαν ένα παρασάν, επομένως δεν μπορούσε να δει τ' ό μαντίλι, δεν ήμπορούσαν να συνεννοηθούν.
—"Αλλά πώς μπορούσε να έχη έμπιστοσύνη στη βοήθεια ενός αστοιχειώτου βοηθού;
Και ο δυστυχής εφευρέτης τού φώναζε και τού έλεγε:
—"Ακούσε δό, θα κάνωμε κάτι άλλο. Τό βλέπεις αυτό το σφύρακι; Μην κιντάξής πουθενά άλλο, μονάχα εδώ πέρα. Εγώ θ' αμείνω. "Αμα δης αυτό τ' ό πραγμαμάκι να κουνιεται μόνο του τρεις φορές, τότε τράβα μία πιστολιά.
Με πόση αγωνία έπείσερε ο Μαρκόνι στο παράθυρο της αποθήκης...

Με τί χτυποκάρδι έχτυπησε τρεις φορές τ' ό χειριστήριο...
Και εφφικά άκουσε ένα πυροβολισμό πέρα από τ' όλο.
—"Ανακάλυψις είχε γίνει.
—Η εφεύρεσις του έπαιρνε σάρκα και όστά.
XXX
Την ημέρα εκείνη ο εφευρέτης έφαγε ήτοιχο στο τραπέζι μαζί με τη μητέρα του.
—Η μητέρα του τον εκύτταζε, εκύτταζε τ' ό αξιοπαλληκάρι της και χαμογελούσε μ' ευχαρίστησι.
—Διασημόνταν πώς κάτι τ' ό σπουδαίο είχε γίνει.
—Χαμογελούσε.
—"Αλλά και πώς γελούσε άργότερα η μητέρα αυτή, όταν μία μέρα πού είχαν

Ο ραδιοφωνικός σταθμός του Ποντού στην Κορνάβαλια.

Ο ραδιοφωνικός σταθμός του "Αγιού "Ιωάννου στην Τερρανόβα.

Ο Γουλιέλμος Μαρκόνι τ' ό 1903

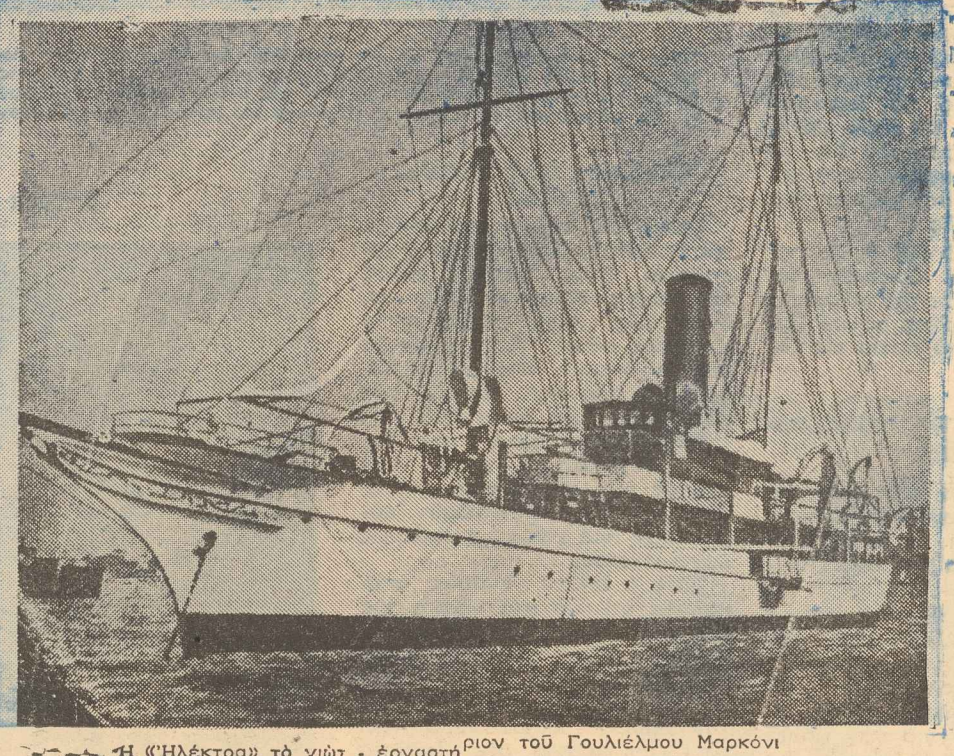
Ο Μαρκόνι τ' ό 1915 ως έθελοντής στο μεγάλο πόλεμο.

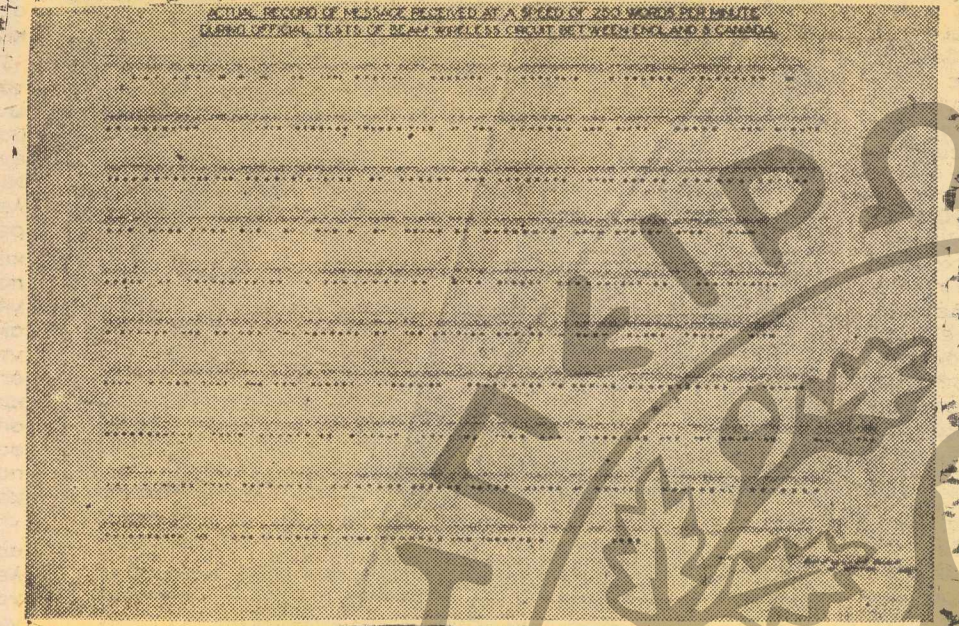
Μαρκόνι επίτιμον μέλος του Πανεπιστημίου της "Οξφόρδης.

σαν ανάμεσα από τις τρεις Πύλες και προχώρησαν τ' όρος τ' "Αρακόβλι.
—Από την ημέρα εκείνη ο Μαρκόνι ειργάσθη για την πατρίδα του και ετιμήθη με πολλές δόξες.
XXX

—Ο θάνατος του Μαρκόνι προκάλεσε όδυνηρή έντοπσι σε κάθε γωνία τού πολιτισμένου και άπολιτιστού κόσμου.
—Οι εφευρέσεις του έχουν κατακτήσει όλη τη νέα τεχνική της επιστήμης και έφεραν πολλά καλά στην ανθρωπότητα.
—"Αλλά τ' ό σημερινά δείγματα των εφευρέσεων μ' άδειχουν πού καλά τί θα γίνει έπειτα από εκατοντάδες χρόνια.
—Πράγματα άπίστευτα βέβαια, παραμυθένια, τ' ό οποία όμως, αν υπολογίσωμε την εφευρετικότητα των επιστημόνων επί της βάσεως της ανακαλύψεως τού Μαρκόνι, πρέπει να θεωρήσωμε ως βούματα μεγαλοουργίας.
—Είπε γνωστόν ότι τ' ό μάτια τού Μαρκόνι εκύτταζαν βαθύτερα από εκείνα τ' ό οποία είχε π' ό Φραντσέ για τ' όν ηλεκτρομαγνητισμό.
—"Αλλά και ο Μάξουελ υπέδειξε τ' ό ραδιοκύματα, επίσης και ο "Ερτς ανακάλυψε τ' ό "Ερτζιανά κύματα. Αυτό συνέβη τ' ό 1885.
—Δέκα χρόνια όμως άργότερα, ή με-

Η "Ηλέκτρα" τ' ό γι' ό έργο τ' όν τού Γουλιέλμου Μαρκόνι

Τ' ό πρώτο ραδιοηλεκτρικό, τ' ό οποίον απέστειλε από την Εύρωπη στην "Αμερική

Τ' ό καταδρομικόν "Κάρλο "Αλμπέρτο" ζωγραφική τού αποπλοίαρχου Βράτσα και ένα σχέδιον τεχνικόν πού δείχνει τ' ό περίπτερον τών 54 οδηγών, ύψους 50 μέτρων, ανυψούμενον επί τού πλοίου και χρησιμοποιούμενον ως κεραία.

—μια εφφωδιασμένο κι' αυτό με μ' ό κεραία, μεταβιβάσονται.
—Τόσο δρόμο διέτρεξε η εφεύρεσις αυτή από την πρώτη ημέρα της ανακαλύψεως τού εκείνης στο Ποντέκιο, κατά την όποιαν επ' αμαρτωποσύνη μία από τις πλέον θαυμαστές ιδέες της σκέψης και της θεωρίας.
—Η ραδιοφωνία έδωσε άφορμή στην τηλεόρασι.
—Τ' ό ραδιοκύματα δεν φέρνουν μονάχα από τ' ό μία γωνία τού κόσμου στην άλλη τη φωνή, αλλά και τις εικόνες των προσώπων πού παρίστανται και μιλούν.
Κι' αυτό δεν είνε τίπο ε. "Ο ερηνόφιλος κόσμος προσπαθεί να εκμεταλλευθή την εφεύρεσι να τη χρησιμοποιήση για φοβήτρο μεγάλης καταστροφής.
—"Ήδη πολλά πειράματα έχουν γίνει. Τ' ό αποτελέσματα κ' όρασαν μυστικό, αλλά είνε πού καταστροφικά.
XXX
—Ποτέ ο επιστημονικός κόσμος δεν θα λησμονήση τ' όν Γουλιέλμου Μαρκόνι.
—Ποτέ η ανθρωπότης δεν θα λησμονήση τις ύπηρεσιες πού προσέφερε σ' αυτήν.
—"Ακόμα και σ' αυτή η όια η ανθρωπότης θα λησμονήση τ' ό μεταβίβαση της εφεύρεσις του για μ' ό καταστροφή οι ανθρωπότης, η σύγχρονη θα μνημείους τού αιώνα.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τετράνυχη ή στρον- νυλή:

Σε ένα τελευταίο Γερμανικό σύγγραμμά υπό τον τίτλον: «Γνήνη Έγκυκλοπαίδεια περιέχονται οι κατωί ενδιαφερόμενες λεπτομέρειες για το σκίμα του πλανήτη μας:

«Οι Ένδοι εφανατόζοντο το σκίμα της Γης ως ήμισφαίριον, το όποιον εσπρίζετο διά της επιπέδου επιφανείας του εις τρία σημεία.

«Ο Άναξιμανδρος Έλληνας φιλόσοφος, κατά το έτος 600 π. Χ. και κατόπιν ο Λευκιππος, Άναξίμενης και Άναξαγόρας έδεχοντο το κυλινδρικών σκίμα της Γης. Ο Πλάτων παρέδεχετο ότι ή Γη είχε σκίμα κύουο σφαίροειδές επί της μίας επιφανείας επί της θαλάσσης. Ο Στράβων παρέδεχθη πρώτος αύτός ότι ή Γη είχε σκίμα σφαίροειδές, άλλα ύπεροπρίζεν ότι ήτο ακίνητος εις το κέντρον του σύμπαντος. Το έτος 535 π. Χ. ο Κορμύς εκήρυξε ότι το σκίμα της γης τετραγωνικό και ότι ο ούρανός εσπρίζετο διά γείκους επί αυτής!

Τέλος κατά το 800 π. Χ. παρεδέχθησαν επί αρκετών τιν έσων τον Βεδο ότι το σκίμα της Γης ήτο σκίμα αύγου βυθιζόμενου κατά το ήμισυ εις την θάλασσαν».

Ο βασιλεύς της ταιγκου- νιάς.

Μαζί με όλους τους βασιλείς του κάλυβος, του πετρελαίου, του ταιγκου κλπ., ή Άμερική έχει και τον βασιλέα της... ταιγκουινιάς!

Ο Ρώσος Σαΐς θεωρούμενος ο μεγαλύτερος φιλάργυρος του Κόσμου, και άν κάτοχος 600 εκατομμυρίων δολαρίων, έζώδεσε—γιατί απέθανε τελευταίως—κάθε χρόνο για να τυηί 1 ή 2 δολάρια! Ήτανε δε τόσο γνωστό ή...ιδιοτροπία του, ατή για την ένδυμασία του, ώστε όταν καμιά φορά στα δέκα χρόνια παρουσιάζετο με καινούριο λαμπρότη, ολόκληρος ή Χάλλ-Στήν, το Χρηματιστήριο και οι Τράπεζες παύη ύφύριζαν το γεγονός! Οι έσημεριδες δε έδημοσίευαν τότε με παχύτητα γράμματα το σπουδαίον γεγονός...της εμφάνισης του πολυεκατομμυριούχου με...νέο καπέλλο.

Τό φαγητό του φαίνομένου αυτού της φιλαργυρίας άπαρτίζετο από λίγα μίλα, που ά γόραζε ο ίδιος από μία γροπία στο δρόμο...μόνον 25 λεπτά!

Πατήρ 34 τέκνων!

Αί Άμερικανικοί έφημεριδες άνεκάλυψαν τελευταίως τον πατέρα Ρουβή Μπλάντ από την Ρονεροβία της Βορείου Καραλίνας, ο όποιος εινε πατήρ 34 τέκνων. Ή οικογένεια του Μπλάντ έλαδεν αναριθμητούς πιστολάς συχαρητηρίους από διάφορα μέρη. Μία όμως επιστολή εινε ή παροδοστέρα από όλος προέρχεται δε από το Νέβαρ του Όκχίο και λέγει:

«Είμαι πατήρ οκτώ τέκνων και τρεά τών διαδόχων μου διά να τ'αυτού και ή συνηρήση. Ήμουν φοβερά ρουκιομένο με την δυστυχία μου. Άλλ' άφ' ότου εδίδασα ότι έχεις 34 παιδιά, έπαισα από του να στενοχωρούμαι και θεωρώ τον εαυτό μου εύτυχή, διότι υπάρχουν και άλλοι δυστυχέστεροι από έμέ!»

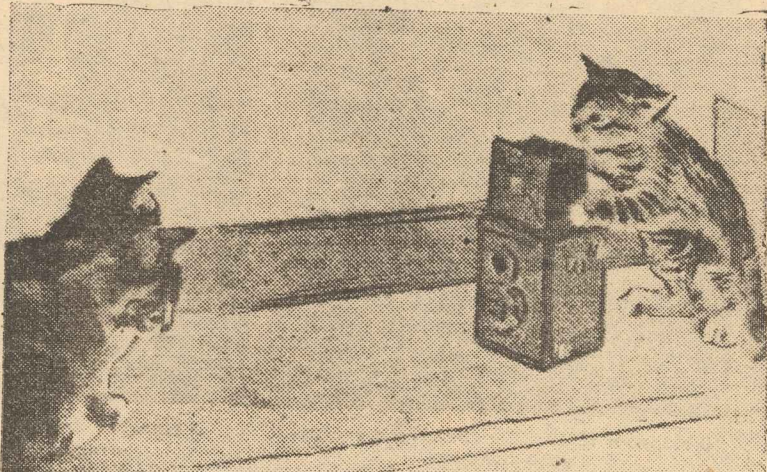
Ή πρώτη θρησκεία

Ο πρώτος άνθρωπος με τόν όποιον άσκολήθη ή Ιστορία, λέγουσι οι Ιστοριοφίλες, είναι ο Αίγυπτιος Άκχουαναντ, που έζησε το 1300 π. Χ. κι' ύπέρζε και ο πρώτος που προσεπάθησε να ίδρύη μία θρησκεία. Ατή ήταν μία άρχη του πολυθεϊσμού που τόσο ήκμασε στην Αίγυπτο κι' έδοσε μία μέρα μπροστά στον Μωυσεωανισμό.

Γιά πότε μου τώρα φίλοι, άναγνώντες, εινει ή δέν εινε αυτό το παικίδι το κορούψωμα της...ύπομονης!

...Ο «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»

Γάτα φωτογράφος

«Όλα θα μπορούσαμε να τα φαντασθούμε, άχι όμως και γάτο φωτογράφος. Αίτιο συνέβη στη Βουδαπέστη, όπου κάποιος καλλιτέχνης έμαθε το γάτο να πατά το ανδράκι της μηχανής, ως και τις δύο άλλες γάτες του να κάθωνται μπροστά στο φακό και να ποζάρουν».

Ο γέρος που ήταν... γριά!

Τελευταία, ο Ένας νοσοκομεί, της Μαδρίτης, ώδηγήθη προς νοσηλείαν ένας γέρος φύλος τών σιδηροδρομικών γραμμών, διότι είχε πάθει συμφορησιν. Ο γέρος αυτός ήταν γνωστός υπό το όνομα «Μανουέλο Καθέντα ο σπανός», επειδή δέν είχε γένεια και μουστάκια.

Φαντάζεσθε, τώρα, την έκπληξη τών Ιατρών, όταν γόυοντάς τον για να τόν εξέτασουν και τόν περιποιηθούν, εύρεθσαν πρό σώματος καθαρούς...γυναίκευ.

Τότε ο δίδεν άνδρας, άπεκάλυψε ότι ήτο στή νειάτα της κορευτήρια καμπαρέ και κοινή γυναίκα. Έκει την εγγύριση, την αγάπης και την παντρεύθηκε ένας νέος εργάτης με τόν όποιον έζησε καλά περ το είκοσι χρόνια, ότε έκείνος άρρώστος βαρεία και πέθανε. Ή Λολιτα, τότε, φόρεσε άνδρικό κι' άρχισε να δουλεύη στή κα χρόνια παρουσάζετο με καινούριο λαμπρότη, ολόκληρος ή Χάλλ-Στήν, το Χρηματιστήριο και οι Τράπεζες παύη ύφύριζαν το γεγονός! Οι έσημεριδες δε έδημοσίευαν τότε με παχύτητα γράμματα το σπουδαίον γεγονός...της εμφάνισης του πολυεκατομμυριούχου με...νέο καπέλλο.

Άεροπλάνο... πυροσβέ- στης!

«Ένας Παρισινός μηχανικός κατασκεύασε ένα ειδικόν άεροπλάνον, το όποιον, λέγεται, ότι θα χρησιμοποιήη εις το μέλλον διά την κατάσβεσιν τών πυρκαιών. Το άεροπλάνον, το όποιον εινε κατασκευασμένον από άκαυστον ύλικόν και και έχει πυρασφαλή καμπίνα λέγεται, ότι εινε δυνατόν να φέρη έναν πιλότον επάνω από μεγάλη μέρη πυρκαιών, όπόθεν θα ριπώνται δόμας και κατασβεστικά πυρκαιών, ακριβώς επί του κέντρου του πυρός εις το φλεγόμενον κτίριον, ενώ κατωθεν ή πυρκαιά δέν εινε δυνατόν να τ'αλάψη. Ο έν διαφέρων αυτός νεωτερισμός έξετάζεται τώρα από τους Γάλλους έμπειρογνώμονας.

Κορούψωμα... ύπομονης!

Ένας οκασιότης της Νοτιο-Άφρικανικής Ένώσεως παίζει συχνόρυνος οδόντα παρτίδας σκάκι, έχοντας απέναντί του άλλους τόσοις αντιπάλους. Το γεγονός τούτο δέν εινε κάτι το άπολύτως περίεργο, άλλα ή πρέπει να έξηγηθη πώς οι παίκτες εκτελούν τις κινήσεις της παρτίδας δι...άλληλογραφία! Γιατί οι αντιπάλαι του απαιτούν αυτός σκεπαστο κατόικου σέ διάφορα μέρη του Κόσμου: Στην Άμερική, στην Ίσλανδία, Άγγλία και Νέα Ζηλανδία.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον οι παίκτες δέν μπορούν να κάνουν περισσότερες από 5-6 κινήσεις τόν χρόνο! Οι παρτίδες αυτές προβλέπεται πώς θα διαρκέσουν περίπου πέντε χρόνια.

Γιά πότε μου τώρα φίλοι, άναγνώντες, εινει ή δέν εινε αυτό το παικίδι το κορούψωμα της...ύπομονης!

Εύρεσις θησαυρού

Περπατώντας στην παραλία της Σάντα Μαργαρίτα που εινε ένα μικρό νησί του Ειρηνικού Ωκεανού, ένα παιδάκι άνεκάλυψε μια σιδερένια κάσα. Όταν την άνοιξαν οι δικόι του δρέθηκαν πρό ενός πραγματικού θησαυρού. Ή κάσα άντικε με περσινές κι' ο θησαυρός της έξιτιμήθη σέ 200 εκατομμύρια δολάρια!

Οι Ίάπωνες και το ρύζι

Εινε πλέον να νομίζουμε ότι οι Ίάπωνες τρέφονται άποκλειστικώς με ρύζι. Τελευταίως έπεκράτησαν παρ' αυτούς πολλά φαγητά, τα όποια πρό ετών δέν ήσαν γνωστά. Διά να δόνηθουν και πάλιν οι Ίάπωνες εις το έθνικόν των φαγητόν την ευθνήν δορυαν ή Κυβερνήσις άπεφάσισε να όρίση κατά μήνα μίαν ήμέραν του ρυζιού. Όποιοσδήποτε φαγητά την ήμέραν αυτήν, άλλο τίποτε εκτός από ρύζι θα τιμωρήται.

Την Άμερική άνεκάλυ- ψαν οι Κινέζοι:

Τό έρώτημα περί του ποιάς πράγματι άνεκάλυψε την Άμερική, άσασχολεί ακόμη τους άρχαιολόγους του Καναδά. Πιστεύουν δέ ότι οι Κινέζοι ήσαν πρώτοι. Μία όμάς από μοναχούς Βουδδιστάς, Ιακωβίταις, διέσκιον τόν Ειρηνικό και άποκτάσθηκε στην Βόρειο Άμερική το 480 μ.Χ. Υποστηρίζουν δέ ατή τη θεωρία τους άναφέροντες την άνακάλυψη τών περιήγων άναγλυφών πλησίον του Νανέμο, που χρονολογούνται από την έποχή εκείνη. Ή εύκαλη άφίξις τους στη Βόρειο Άμερική υποτίθεται ότι πραγματοποιήθηκε από την Βεργίγιο πορθμό, αυτό δέ άποδεικνύεται από τα άνατολίτικα χαρακτηριστικά των Έρυθροδέρμων της άκτής του Ειρηνικού.

Δεύτερος έπεσκόφη την Άμερική το 1007 μ.Χ. ένας Νορβηγός όνομαζόμενος Λάιφ Έρικσον, όπως τούλαχιστον άποδεικνύεται από τις άνακαταφεύ που έγράφον στη Νέα Σκωτία. Και τρίτος ήταν ο Κολόμβος.

Τριήμερος χορός

Στη μυστηριώδη χώρα του Μπουτάν, στή θόρεια μέρη του Άσάμ, ζή μία παράξενη φυλή ανθρώπων. Κατασκευάζουν τα ρούχα τους από ίνες τσουκινίδων, τρέφονται με το κρέας τών έλεφάντων τούς όποιους σκοτώνουν με δηλητηριώδη δέλη, και τιμωρούν τούς κακοποιούς της φυλής τους ράβοντας τους μέσα σέ δέρματα όουδαλίων και πετώντας κατόπιν το μακράδριο δέμα στο ποτάμι.

Ένας από τούς λίγους Έυρωπαίους που μπόρεσαν—ή μάλλον που έπέτρεψαν οι Ιθαγενείς να έπισκεφθούν αυτή την άνεξερεστήν περιοχή ήταν ο Διήμερος του Λαγκανόσι Σ.Ζ. Μόρις, όποιος άνεκάλυψε τις έντυπώσεις του στη Βασιλική Γεωγραφική Έταιρεία του Λονδίνου.

Τό Μπουτάν, που έχει μία έκταση 18.000 τετραγωνικών μιλίων βρισκείται ανάμεσα στή Ίμαλάια όρη, και κυβερνάται από έναν μαχαράτζα όνόματι, Ζιγκ-Μι-Ουάνγκ-Τσο. Μεταξύ τών τελετών τους, στίς όποιες παρευρέθη ο Λευκός έπισκέπτης ήταν κι' ένας περίεργος χορός, ο όποιος εκτελείται από τούς καλεσμένους ενός μοναστηριού πλησίον της Πάρο. Οι Ιερείς εινε ντυμένοι με φανταχτερά ρούχα από μετάλλι, και οι περισσότεροι κρατούν μεγάλα τύμπανα. Επίσης μερικοί από τούς χορευτάς φορούν χοντροίσιες μάσκες που παριστάνουν κατοικίδια ζώα και ανθρώπινους σκελετούς.

Ο έξωτικός αυτός χορός διαρκεί τρεις μέρες και οι εκτελεσται του δέν κάνουν ούτε ένα λάθος. Φυσικά προηγουμένως κάνουν πολλές προδές.

«Δικός μας ή ξένος;»
«Δικός μας φαίνεται, άλλα τρέχει τόσο πολύ, που σάν να μας φέρνη κάποια άσχημη ειδοσία».

—Δάγκωσε τη γλώσσα σου, Άμπντάλα!

—Ο φρουρός Άμπντάλα έκανε ακόμα μερικά δόματα έμπρός, σάν να πρό παντήρη τόν άγνιστο καθάλαρνη και για κάθε ένδεχόμενο γέμισε το τσεφί του και άνασκήκωσε τη σκανδάλη.

Ο καθάλαρνης δέν άργησε να φθάση μπρός στή σκηνή. Ο Άμπντάλα άρπασε τα νήνια του άλόγου του και γονατίσθηκε έπεισε μπροστά στον μεγάλο φύλαρχο Άμπντούλ Κερίμ.

—Πολλά τα έτη σου, άρχοντά μου!

—Λέγε τι θέλεις, εινε σου φωνίζοντας τα φρύδια του ο Άμπντούλ Κερίμ.

—Δέν τολμή να μιλήσω.

—Λέγε γιατί σου παίρνει το κεφάλι!

—Άρχοντά μου σου έκλεψαν...

—Τι πράγμα; έφώνωσε έσπαιόμενος και έπετάσθηκε κοντά στον καθάλαρνη.

Τόν άρπασε από το λαιμό και τόν έσπρωξε επάνω.

—Δέν τολμή!

—Λέγε, γιατί σέ σφάζω σάν άρνι.

—Την κόρη σου!...

—Την κόρη μου; Τι συνέβη με την κόρη μου;

—Την έκλεψαν!

Νάνοι έρω τευμένοι

Δέν εινε βέβαια παράξενο να βλέπη κανείς νάνους έρωτευμένους. Το περίεργο όμως εινε ότι οι νάνοι αυτοί, τούς όποιους βλέπτε, ο μόν άνδρας έχει ήδη παντρευτή πέντε φορές, ή δε νάνος εινε χήρα έπειά συζύγων πεσόντων και οκτώ ζωντανών!

Έλαιομόνος πώς ήταν παντρεμένος.

Ο Ζώρ Μπάνκφορ, άσπης τού σινεμά, εδιδάσθηκε τις ήμέρες αυτές επί διγαμίας, ένάπιον τών δικαστηρίων του Άντς Άντζελες.

Ή πρώτη του γυναίκα, που την παντρεύτηκε πρό έποχί περίπου έτών, Ιακωβίταις, ότι ο γάμος των ούδέποτε διαλύθη διά δικαστικής πράξεως και συνεπώς εινε νόμιμος. Ο Μπάνκφορ, άπεναντίας, εινε πώς ή νόμιμος συζύγος του εινε ή δεύτερα κι' ότι δέν...θυμάται ποτέ να ήπρε άλλη γυναίκα! «Κι' αν ποτέ νεντρεύτικα, ετόνως, άσφαλώς θα έχω πάρει...διαζύγιον!» Άλλ' ένώ ή πρώτη του γυναίκα παρουσίαζε πιστοποιητικό τού γάμου, ο Μπάνκφορ δέν είχε πιστοποιητικό διαζυγίου. «Ίσως να τ'έχω χάσει», ειπε. Στό σημείο αυτό έπενεθε ή δικηγόρος του, κι' έπαρουσίασε γνωμοδότησις Ιατρών ότι πολλές φορές οι καλλιτέχνες του κινηματογράφου χάνουν τη μνήμη τους από την έπίδραση τών τεχνικών άκτών του φωτός επί του κρανίου των. Τό δικαστήριον έπεφυλάχθη ν' άποφασίση.

Μπουλντγκ κολοσσός

Στή Γερμανία έγεννήθη από λυκόσκυλο και φέ'τερ, ή, ένα τεράστιο, τεράς μπουλντγκ. Τό πώς αυτό το ζώον έδωκε μέσα από δύο διάφορες ράτσες, εινε πολύ περίεργο και νι' αυτό το σημείο ψήνουμε.

ΔΡΑΜΑ

ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ

Μιά άπανωγή στή πρόθυρα της Σαχάρας

—Αυτό που μάς ζητάς. Άλλ' Χουσεϊν, δέν εινε δυνατόν να γίνη. Χρόνια τώρα είμαι φύλαρχος μέσα στή Σαχάρα, τη Σαχάρα τη δική μας, και ποτέ όσον καιρό βασιλέψα δέν συνέβη ένα τέτοιο πράγμα. Όχι, άδικα προσπαθείς να με πείσης!

Ο σύντροφός του Άλλ' Χουσεϊν ήγνε ν' άνοιξη το στόμα του κάτι να ήή στον άθισσόν και άγριο φύλαρχο Άμπντούλ Κερίμ, εκείνος όμως τόν διέκοψε με μία χειρονομία και έπρόσθεσε:

—Χειρότερος εκθρόνισε από τούς Λευκούς δέν έχω. Άλλ' Χουσεϊν, και ένόςμω ζή δέ τούς πολεμιά. Τα καράβια μου διαρκώς μέσα στην έρημο καίον έφωσκια και πολεμοφόδια... Πάλλ' Λευκοί μου τα προμήθειαν, άλλα τι με νοιάζει έμένα γι' αυτούς; Αυτοί έχουν τα συμφέροντά τους και έμεις την πίστη μας στον Άλλάχ! Ποιό μου δέν θα συνθηκολογήσω με τούς άπιστους Λευκούς! Κι' αν ειναι γυιό, την ίδια κατάρη θα τόν έδωνα, άλλα και κόρη που έχω δέ την φαντασία τόσο πολύ, που και τόν άντρα που θα της δώσω ένώ, το καλλίτερο παλληκάρη της φυλής μας, δέ τόν όρκισα να μη λυπηρή ποτέ του ένα Λευκό.

Σαφνικά τη στιγμή εκείνη που ο Άμπντούλ Κερίμ μιλούσε στους δύο φίλους του που τούς έφεραν κάποια πρότασι από τούς Λευκούς κατακτιπτάς της έρημου, ο φρουρός της σκηνής την έκανε ένα πήδημα προς τα έμπρός, σάν να συνέβαινε κάτι το έκτακτο.

—Τι συμβαίνει, Άμπντάλα;

—Ένας καθάλαρνης φάνηκε στή θάλας πίσω από τις φοινικίες.

—Δικός μας ή ξένος;

—Δικός μας φαίνεται, άλλα τρέχει τόσο πολύ, που σάν να μας φέρνη κάποια άσχημη ειδοσία.

—Δάγκωσε τη γλώσσα σου, Άμπντάλα!

—Ο φρουρός Άμπντάλα έκανε ακόμα μερικά δόματα έμπρός, σάν να πρό παντήρη τόν άγνιστο καθάλαρνη και για κάθε ένδεχόμενο γέμισε το τσεφί του και άνασκήκωσε τη σκανδάλη.

Ο καθάλαρνης δέν άργησε να φθάση μπρός στή σκηνή. Ο Άμπντάλα άρπασε τα νήνια του άλόγου του και γονατίσθηκε έπεισε μπροστά στον μεγάλο φύλαρχο Άμπντούλ Κερίμ.

—Πολλά τα έτη σου, άρχοντά μου!

—Λέγε τι θέλεις, εινε σου φωνίζοντας τα φρύδια του ο Άμπντούλ Κερίμ.

—Δέν τολμή να μιλήσω.

—Λέγε γιατί σου παίρνει το κεφάλι!

—Άρχοντά μου σου έκλεψαν...

—Τι πράγμα; έφώνωσε έσπαιόμενος και έπετάσθηκε κοντά στον καθάλαρνη.

Τόν άρπασε από το λαιμό και τόν έσπρωξε επάνω.

—Δέν τολμή!

—Λέγε, γιατί σέ σφάζω σάν άρνι.

—Την κόρη σου!...

—Την κόρη μου; Τι συνέβη με την κόρη μου;

—Την έκλεψαν!

έστειλε από μακριά ένα φιλι.

—Ένας Λευκός... Ένας άξιωματικό!

Ότε με μαχαίρι άν τόν χτυπούσαν στήν καρδιά δέν θα πο-ρούσε τόσο πολύ ο Άμπντούλ Κερίμ.

Τινάχθηκε πίσω, άρπασε το τσεφί του και άρχισε να πυροβολεί στον άέρα.

Δέν πέρασαν παρά λίγες μονάχα στιγμές και γύρω του μαζεύθηκαν χιλιάδες ύπνικοοί του πολεμάρχου της φυλής.

Οι πιστολιές και οι τσεφικιές έπανελαμβάναν διαρκώς την ήχώ τούς μέσα στην έρημο και άπλωναν σάν προσκλητήριο πολεμικού συναγερμού.

Κι' όταν τριγύρω του μαζεύθηκε δλο έκείνο το νουφούσι που έξαφάνιζε την άμμο από τα μάτια, ή θροντερή φωνή του Άμπντούλ Κερίμ ακούστηκε.

—Πιστοί του Άλλάχ! Μεγάλο κακό συνέβη στή γενιά μας!

Ένας άπιστος έκλειψε σήμερα την κόρη μου μέσα από το σπύτι μου! Ζητώ έκδικησι. Δέν θα λυπηθώτε Λευκοί. Όλους θα τούς περάσετε από τη ρομφαία σας. Κάθε σφαίρα σας πρέπει να βρίσκη και από ένα κορμί. Έμολύνα την φυλή μας τα χέρια ενός Λευκού. Κατάρη και έκδικησι άπάνω ο' αυτούς και σέ δλη τη γενιά τους.

Ή άμορφη Ναφίδα ή κόρη του Άμπντούλ Κερίμ δέν έκλέφτηκε από τό χαρέμι.

Έφυγε μονάχη της.

Πίσω από τα καφάσια ή Ναφίδα έδλεπε καθημερινώς τόν ύπαιο καθάλαρνη να περνά και να ζαπαερ ν' ά κάνουντας τ' ο ν περιπότο του.

Μία μέρα άνοιξε το παρόθυρι.

Απομήνησε πώς δέν φορούσε τόν

καί ή Ναφίδα που λατάρουσε όλη την ήμέρα από τη θυμολιού του νέου, τυλιχθηκε μ' ένα μαύρο πανί και έγινε από την πίσω πόρτα.

Με πόση λαχτάρα ή Ναφίδα πλησίαζε τώρα προς τό δάσος τών φοινικιών.

Τα δόματα της όρον την έφεραν πιο κοντά τόσο τα γόνατά της έλύνιζαν περιεσπασμένα.

Τέλος έφθασε.

Τα μάτια της τόν κύτταζαν μέσα στο σκοτάδι και άναστέναζε.

—Σαφνικά από τη ψήθυρισε!

—Φοβάμαι.

—Ποιών;
—Τόν πατέρα μου.
—Έμαθα πώς βρίσκεται πολύ μακριά!

Μη μάς δούν και τού το πούν! Είμαι πολύ κακός και μισεί τούς Λευκούς!

Ο άξιωματικός, εδάγκωσε τα χείλη του. Ήξευρε ότι ο Άμπντούλ Κερίμ έκανε το φίλο τών Λευκών. Ή κόρη του λοιπόν τόν έπρόδιδε.

Λίγο παρακάτω ήταν το άλόγο του.

—Θέλεις νάρθης μαζί μου;

—Ναι, ψιθύρισε ή νέα.

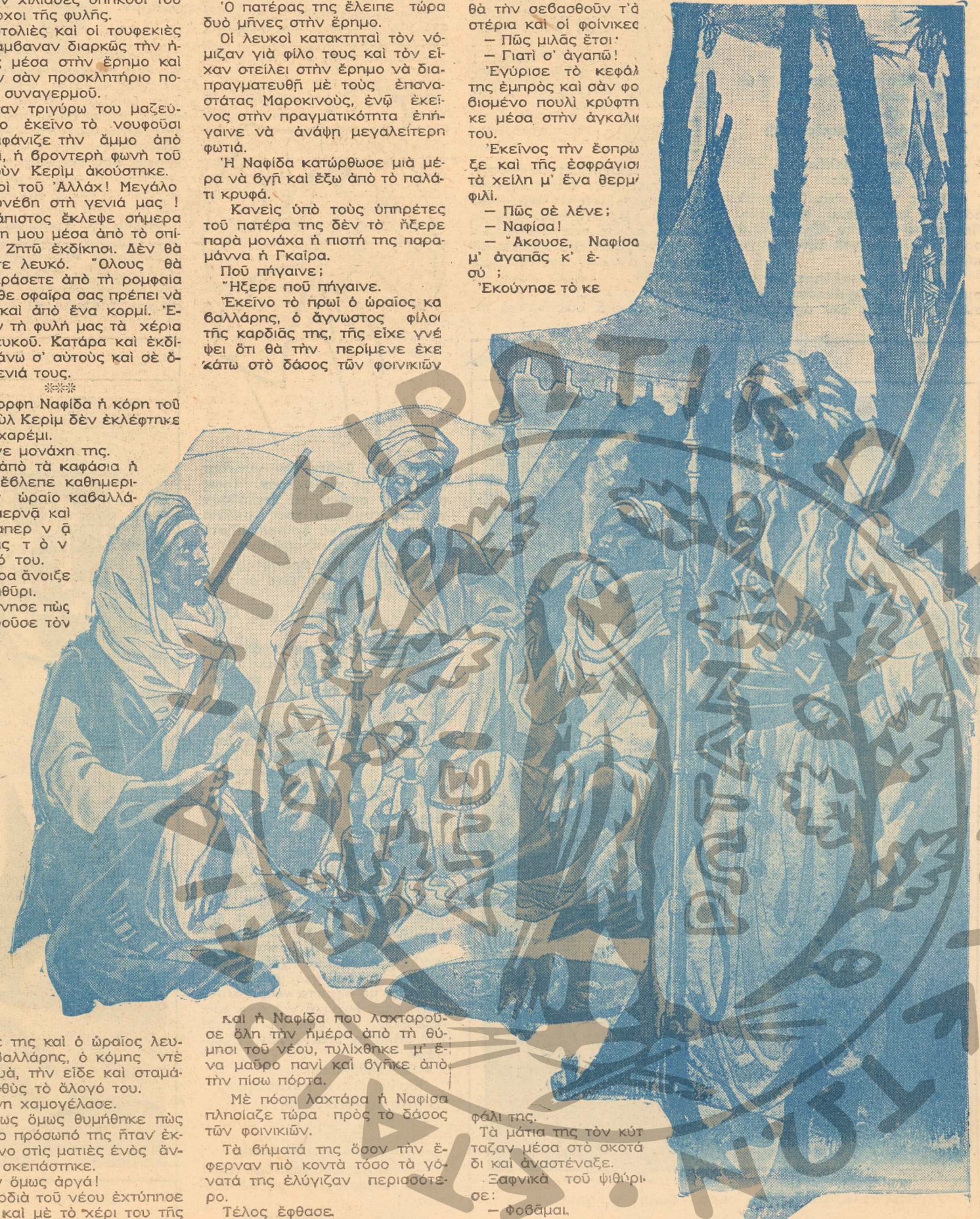
Τό άλόγο έξηφανίσθη προς την πόλη. Την άλλη ήμέρα τού πρώι ο κόμης ντε φρανσουά άναχωρούσε με τη νέα που άγαπούσε προς τη Γαλλία!

Την έπομένη της φυλής της ώραιας Ναφίδας, της κόρης του φυλάρχου Άμπντούλ Κερίμ, ένώ τα σμήνη τών Άράβων έρχόντουσαν άνύπνιστα να σφάσουν τούς Λευκούς κατακτιπτάς, ο κόμης ντε φρανσουά ο όποιος είχε πληροφωρησει τόν Γεν. Έντελειό για την προδοσία του Άμπντούλ Κερίμ, έπαισαν στην παγίδα τών Λευκών και έκυκλώθησαν από παντού.

Ο Άμπντούλ Κερίμ συνέληψθη αιχμάλωτος, και εσύρθηκε μπροστά στο στρατό.

Μέχρι σήμερα ακόμα ο φύλαρχος Άμπντούλ Κερίμ βρισκείται κλεισμένος εις τό φρούριον τού Ριφ, ένώ ή κόρη του γλεντά στο Παρίσι με τόν ύπαιο άξιωματικό ντε φρανσουά.

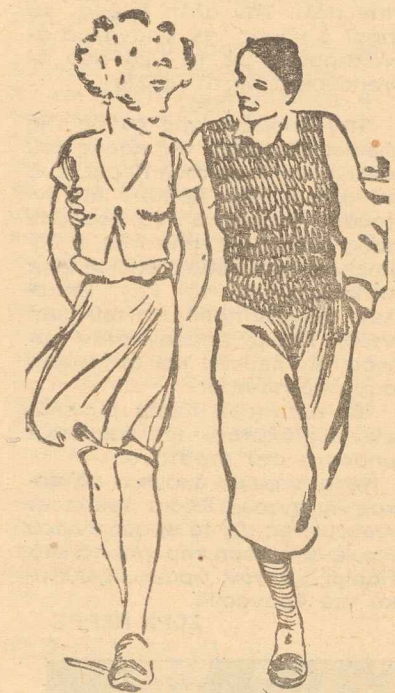
ΖΟΡΖ ΜΕΡΡΕ

ΔΕΝ είχε χορτάσει ακόμη αρκετά τον απογευματινό του ύπνο ο κ. Λελές Τρικέρας, όταν το τηλεφώνον ήχησε δαιμονιώδως και τον ξύπνησε.

—Νά πάρη ο δαίμων, έψιθύρισε. Δέν άφήνουν τέλος πάντων ένα άνθρωπον νά χαρή λιγάκι την ήσυχία του αυτές η ύποθεσις.

Καί συγχρόνως έπηρε το άκουστικόν, χασιώμενος, δύσθυμος, νευρικός, έτοιμος νά υβρίση εκείνον πού του έχάλασε την

ήσυχίαν έδόν η ύπόθεσις δέν α-
ξίζει τον κόπον:

—Εμπρός!...
—Ο κ. Λελές Τρικέρας;
—Ολόκληρος;
—Ακούστε κ. Λελέ·
—Ποιός είν' έκει;

—Ένας φίλος σας, "Εχω νά
σας πώ κάτι πολύ σπουδαίο.
Πρόκειται για την αξιοπρέπεια
σας, φίλε μου, για την σύζυγ-
κήν σας τιμήν."

Ο κ. Λελές άνευθησε. Τά χα-
μουρητά έστομάχησαν άμέ-
σως. Τά μάτια του άγρίεψαν.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Τά χέρια του άρχισαν νά τρέ-
μουν:

—Ποιός είστε κύριε;
—Μέ συγχωρείτε.
—Τόν κακό σας τόν καιρό!
—Μη έρίζετε, κύριε. 'Ακού-
στε με πρώτα και θά δητε άν
πρέπει νά έρίζετε έμένα ή τή
γυναίκα σας.

—Κύριε πώς τολμάτε!
—Μέ συγχωρείτε.
—Θα σας ράψω!

—Αυσιμάτι διατί δέν σας δι-
ευκολύνει η άπόστασις; 'Αλλά
άν έχετε λίγη ψυχραιμία θά μά-
θετε πράγματα ένδιαφέροντα.

"Αν δέν έχετε πάλι θά με έρί-
σετε, δέν θά μάθετε τίποτε και
ό ζημιωμένος δέν θά είμαι έγώ.

—Είσθε θρασυί!
—Είμαι φίλος σας.
—Είσθε άναίδης.

—Η γυναίκα σας είνε άναί-
δης.

—Η γυναίκα μου είνε στην
Βουλιαγμένη, κύριε, και νά
άφήσετε αυτά. Αυτές τίς φάρ-
σες δέν τις τρώει ο Λελές!

—'Αν έχετε περισσότερη ψυ-
χραιμία, θά δητε ποιός σας
σκαρώνει την φάρσα. 'Η γυναι-
κα σας, κύριε, μένει από ενός
μηνός στη Βουλιαγμένη, έτσι;

—Τόν κακό σας τόν καιρό.
—Εύχαριστώ. "Ερχέστε και
τήν έλέετε κάθε Σάββατοκύ-
ριακο, έτσι;

—Νά σας πάρη ο διάβολος!
—Εύχαριστώ, αλλά έσας σας
έχει πάρει πρό πολλού, χωρίς
νά τό καταλάβετε.

—Κτήνος!
—Εύχαριστώ!
—Ζώον!

—Μέ υποχρεώνετε. Λοιπόν,
άν ένδιαφέρεσθε σας πληροφο-
ρώ τό έξης: "Οτι τίς μέρες πού
δέν ηγναινε στην Βουλιαγμένη
κάποιος άλλος σας άναπληρώ-
νει εις τά ιδιαίτερα καθήκοντά
σας μέ έπιτυχίαν φαίνεται μο-
ναδικήν."

—Είστε μέγιστη!
—Δικαιώμά σας νά τό πύ-

στεύετε. Λοιπόν, ό άντικαταστά-
της σας είνε ένας συμπόστας-
τος νέος, λέγεται Μικέας. Έχει
λίγο μουστάκι, φορά γυαλιά
και σας φορά μέ τέχνην ζηλευ-
τήν τά γνωστά εκείνα και με-
γαλοπρεπή στολίδια της ελά-
φου!

—Θά σέ σκοτώσω!
—Ψυχραιμία, κύριε. "Αλλον
πρέπει νά σκοτώσετε. Λοιπόν,
θέλετε νά μάθετε λεπτομερείας;

—"Οχι. Στο διάολο.
—Χαίρετε κύριε.
—Μιά στιγμή.

—Στά διαταγάς σας.
—Πού τά έζέρετε έσεις αυτά;

—Παραθερίζω και έγώ στην
Βουλιαγμένη. Σας είπα ότι εί-
μαι φίλος σας. "Οχι δέν είμαι,
απλώς σας έξρω κατ' όψιν. Εί-
μαι κι' έγώ παντρεμένος όμως
και μου καίγεται η ψυχή νά
βλέπω αυτούς τούς άσχηρους
νεαρούς, τούς γελοιούς, τούς η-
λιόυς νά άπατούν ανθρώπους
σοβαρούς και αξιοπρεπείς, ό-
πως σεις κ. Τρικέρατε.

—Σας εύχαριστώ.
—Λοιπόν, έτσι από άπλην
συμπάθειαν σας κατατοπίζω.
Διότι αυτό πού συμβαίνει ήμέ-
ρα σ' έσας, μπορεί νά συμβή
καλλιότα αύριο σέ μένα.

—Είστε πολύ καλός. Για πέ-
στε μου λοιπόν λεπτομερείας,
σας έξορκίζω!

—Λοιπόν, αυτή τή στιγμή έάν

—Με άποχρεώνετε. Λοιπόν,
άν ένδιαφέρεσθε σας πληροφο-
ρώ τό έξης: "Οτι τίς μέρες πού
δέν ηγναινε στην Βουλιαγμένη
κάποιος άλλος σας άναπληρώ-
νει εις τά ιδιαίτερα καθήκοντά
σας μέ έπιτυχίαν φαίνεται μο-
ναδικήν."

—Είστε μέγιστη!
—Δικαιώμά σας νά τό πύ-

στεύετε. Λοιπόν, ό άντικαταστά-
της σας είνε ένας συμπόστας-
τος νέος, λέγεται Μικέας. Έχει
λίγο μουστάκι, φορά γυαλιά
και σας φορά μέ τέχνην ζηλευ-
τήν τά γνωστά εκείνα και με-
γαλοπρεπή στολίδια της ελά-
φου!

—Θά σέ σκοτώσω!
—Ψυχραιμία, κύριε. "Αλλον
πρέπει νά σκοτώσετε. Λοιπόν,
θέλετε νά μάθετε λεπτομερείας;

—"Οχι. Στο διάολο.
—Χαίρετε κύριε.
—Μιά στιγμή.

—Στά διαταγάς σας.
—Πού τά έζέρετε έσεις αυτά;

—Παραθερίζω και έγώ στην
Βουλιαγμένη. Σας είπα ότι εί-
μαι φίλος σας. "Οχι δέν είμαι,
απλώς σας έξρω κατ' όψιν. Εί-
μαι κι' έγώ παντρεμένος όμως
και μου καίγεται η ψυχή νά
βλέπω αυτούς τούς άσχηρους
νεαρούς, τούς γελοιούς, τούς η-
λιόυς νά άπατούν ανθρώπους
σοβαρούς και αξιοπρεπείς, ό-
πως σεις κ. Τρικέρατε.

—Σας εύχαριστώ.
—Λοιπόν, έτσι από άπλην
συμπάθειαν σας κατατοπίζω.
Διότι αυτό πού συμβαίνει ήμέ-
ρα σ' έσας, μπορεί νά συμβή
καλλιότα αύριο σέ μένα.

—Είστε πολύ καλός. Για πέ-
στε μου λοιπόν λεπτομερείας,
σας έξορκίζω!

—Λοιπόν, αυτή τή στιγμή έάν

—Με άποχρεώνετε. Λοιπόν,
άν ένδιαφέρεσθε σας πληροφο-
ρώ τό έξης: "Οτι τίς μέρες πού
δέν ηγναινε στην Βουλιαγμένη
κάποιος άλλος σας άναπληρώ-
νει εις τά ιδιαίτερα καθήκοντά
σας μέ έπιτυχίαν φαίνεται μο-
ναδικήν."

—Είστε μέγιστη!
—Δικαιώμά σας νά τό πύ-

στεύετε. Λοιπόν, ό άντικαταστά-
της σας είνε ένας συμπόστας-
τος νέος, λέγεται Μικέας. Έχει
λίγο μουστάκι, φορά γυαλιά
και σας φορά μέ τέχνην ζηλευ-
τήν τά γνωστά εκείνα και με-
γαλοπρεπή στολίδια της ελά-
φου!

—Θά σέ σκοτώσω!
—Ψυχραιμία, κύριε. "Αλλον
πρέπει νά σκοτώσετε. Λοιπόν,
θέλετε νά μάθετε λεπτομερείας;

—"Οχι. Στο διάολο.
—Χαίρετε κύριε.
—Μιά στιγμή.

—Στά διαταγάς σας.
—Πού τά έζέρετε έσεις αυτά;

—Παραθερίζω και έγώ στην
Βουλιαγμένη. Σας είπα ότι εί-
μαι φίλος σας. "Οχι δέν είμαι,
απλώς σας έξρω κατ' όψιν. Εί-
μαι κι' έγώ παντρεμένος όμως
και μου καίγεται η ψυχή νά
βλέπω αυτούς τούς άσχηρους
νεαρούς, τούς γελοιούς, τούς η-
λιόυς νά άπατούν ανθρώπους
σοβαρούς και αξιοπρεπείς, ό-
πως σεις κ. Τρικέρατε.

—Σας εύχαριστώ.
—Λοιπόν, έτσι από άπλην
συμπάθειαν σας κατατοπίζω.
Διότι αυτό πού συμβαίνει ήμέ-
ρα σ' έσας, μπορεί νά συμβή
καλλιότα αύριο σέ μένα.

—Είστε πολύ καλός. Για πέ-
στε μου λοιπόν λεπτομερείας,
σας έξορκίζω!

—Λοιπόν, αυτή τή στιγμή έάν

—Με άποχρεώνετε. Λοιπόν,
άν ένδιαφέρεσθε σας πληροφο-
ρώ τό έξης: "Οτι τίς μέρες πού
δέν ηγναινε στην Βουλιαγμένη
κάποιος άλλος σας άναπληρώ-
νει εις τά ιδιαίτερα καθήκοντά
σας μέ έπιτυχίαν φαίνεται μο-
ναδικήν."

—Είστε μέγιστη!
—Δικαιώμά σας νά τό πύ-

στεύετε. Λοιπόν, ό άντικαταστά-
της σας είνε ένας συμπόστας-
τος νέος, λέγεται Μικέας. Έχει
λίγο μουστάκι, φορά γυαλιά
και σας φορά μέ τέχνην ζηλευ-
τήν τά γνωστά εκείνα και με-
γαλοπρεπή στολίδια της ελά-
φου!

—Θά σέ σκοτώσω!
—Ψυχραιμία, κύριε. "Αλλον
πρέπει νά σκοτώσετε. Λοιπόν,
θέλετε νά μάθετε λεπτομερείας;

—"Οχι. Στο διάολο.
—Χαίρετε κύριε.
—Μιά στιγμή.

—Στά διαταγάς σας.
—Πού τά έζέρετε έσεις αυτά;

—Παραθερίζω και έγώ στην
Βουλιαγμένη. Σας είπα ότι εί-
μαι φίλος σας. "Οχι δέν είμαι,
απλώς σας έξρω κατ' όψιν. Εί-
μαι κι' έγώ παντρεμένος όμως
και μου καίγεται η ψυχή νά
βλέπω αυτούς τούς άσχηρους
νεαρούς, τούς γελοιούς, τούς η-
λιόυς νά άπατούν ανθρώπους
σοβαρούς και αξιοπρεπείς, ό-
πως σεις κ. Τρικέρατε.

—Σας εύχαριστώ.
—Λοιπόν, έτσι από άπλην
συμπάθειαν σας κατατοπίζω.
Διότι αυτό πού συμβαίνει ήμέ-
ρα σ' έσας, μπορεί νά συμβή
καλλιότα αύριο σέ μένα.

—Είστε πολύ καλός. Για πέ-
στε μου λοιπόν λεπτομερείας,
σας έξορκίζω!

—Λελέ μου είνε ο κύριος Φα-
σουλάκης!

—Τόσο τή χειρότερο για σέ-
αν άν λέγεται Φασουλάκης! 'Α-
κούσε νά με άπατά με ένα Φα-
σουλάκη! "Οξω μη σας σκοτά-
σω και τούς δυό!

"Εγχειάσθηκα νά περάσουν
πολλά λεπτά για νά συνέλθω ό
κ. Λελές. "Ο κ. Φασουλάκης ή-
ταν άθώος, μόλις είχε έρθει ά-
πό τήν 'Αθήνα, για πρώτη φορά
στη Βουλιαγμένη. "Ηταν υίός
της οικογενείας πού εκάθητο
πλάι άκριβώς. "Ηρθε και η μη-
τέρα του άνάστατη. "Εδόθησαν
έξηγήσεις. Είπε ό κ. Λελές τά
τού τηλεφωνήματος. "Εμεινε κα-
ταπληκτη η κυρία. "Απόρησαν
οι άλλοι. Παρεξήγησε θά ήταν.
"Ησύχασε ό κ. Λελές αλλά έμει-
νε παρ' όλα αυτά μέ ένα σύν-
νεφον δυσπιστίας και ύποψιών
εις τήν ψυχήν του. Τόν άπατού-
σε η δέν τόν άπατούσε.

"Όταν τό άλλο μεσημέρι πλέ-
ον γύρισε στην 'Αθήνα ό κ. Λε-
λές Τρικέρας, στο σπίτι του
τόν έπερίμενε μία έκπληξη. Λο-
ποδύτες τό είχαν άδειάσει. Τού
έπηραν ό,τι εύρηκαν. Κοσμημα-
τα, ρούχα, τιτίκα και χρήματα
άκόμη. Τού άφείκαν μόνο ένα
γράμμα.

Κύριε Λελέ,

"Η γυναίκα σας δέν σας άπα-
τά. Μας συγχωρείτε. "Ημπερι-
τε να είσθε θείσιος και ήσυχος.
Σας έπείραμε μερικά πραγμα-
τάκια άπ' τό σπίτι σας αλλά τί
είνε αυτά για σας, όταν άντι
αυτών έχετε τήν τιμιότητα της
κυρίας σας έκείρατι.

Μετά τιμής
X

"Ο κ. Λελές έπεσε άναυδός σέ
μιαν καρέκλα, ένθουσιασμένος
κατά βάθος, διότι τού έφαιναν
αί άμφιβολία. "Αλλά και όλί-
γο στενωχωρημένος. Θά ήμπο-
ρούσαν, διάβολε, οι λοποδύτες

—Λοιπόν, αυτή τή στιγμή έάν

—Με άποχρεώνετε. Λοιπόν,
άν ένδιαφέρεσθε σας πληροφο-
ρώ τό έξης: "Οτι τίς μέρες πού
δέν ηγναινε στην Βουλιαγμένη
κάποιος άλλος σας άναπληρώ-
νει εις τά ιδιαίτερα καθήκοντά
σας μέ έπιτυχίαν φαίνεται μο-
ναδικήν."

—Είστε μέγιστη!
—Δικαιώμά σας νά τό πύ-

στεύετε. Λοιπόν, ό άντικαταστά-
της σας είνε ένας συμπόστας-
τος νέος, λέγεται Μικέας. Έχει
λίγο μουστάκι, φορά γυαλιά
και σας φορά μέ τέχνην ζηλευ-
τήν τά γνωστά εκείνα και με-
γαλοπρεπή στολίδια της ελά-
φου!

—Θά σέ σκοτώσω!
—Ψυχραιμία, κύριε. "Αλλον
πρέπει νά σκοτώσετε. Λοιπόν,
θέλετε νά μάθετε λεπτομερείας;

—"Οχι. Στο διάολο.
—Χαίρετε κύριε.
—Μιά στιγμή.

—Στά διαταγάς σας.
—Πού τά έζέρετε έσεις αυτά;

—Παραθερίζω και έγώ στην
Βουλιαγμένη. Σας είπα ότι εί-
μαι φίλος σας. "Οχι δέν είμαι,
απλώς σας έξρω κατ' όψιν. Εί-
μαι κι' έγώ παντρεμένος όμως
και μου καίγεται η ψυχή νά
βλέπω αυτούς τούς άσχηρους
νεαρούς, τούς γελοιούς, τούς η-
λιόυς νά άπατούν ανθρώπους
σοβαρούς και αξιοπρεπείς, ό-
πως σεις κ. Τρικέρατε.

—Σας εύχαριστώ.
—Λοιπόν, έτσι από άπλην
συμπάθειαν σας κατατοπίζω.
Διότι αυτό πού συμβαίνει ήμέ-
ρα σ' έσας, μπορεί νά συμβή
καλλιότα αύριο σέ μένα.

—Είστε πολύ καλός. Για πέ-
στε μου λοιπόν λεπτομερείας,
σας έξορκίζω!

—Λοιπόν, αυτή τή στιγμή έάν

—Με άποχρεώνετε. Λοιπόν,
άν ένδιαφέρεσθε σας πληροφο-
ρώ τό έξης: "Οτι τίς μέρες πού
δέν ηγναινε στην Βουλιαγμένη
κάποιος άλλος σας άναπληρώ-
νει εις τά ιδιαίτερα καθήκοντά
σας μέ έπιτυχίαν φαίνεται μο-
ναδικήν."

—Είστε μέγιστη!
—Δικαιώμά σας νά τό πύ-

στεύετε. Λοιπόν, ό άντικαταστά-
της σας είνε ένας συμπόστας-
τος νέος, λέγεται Μικέας. Έχει
λίγο μουστάκι, φορά γυαλιά
και σας φορά μέ τέχνην ζηλευ-
τήν τά γνωστά εκείνα και με-
γαλοπρεπή στολίδια της ελά-
φου!

—Θά σέ σκοτώσω!
—Ψυχραιμία, κύριε. "Αλλον
πρέπει νά σκοτώσετε. Λοιπόν,
θέλετε νά μάθετε λεπτομερείας;

—"Οχι. Στο διάολο.
—Χαίρετε κύριε.
—Μιά στιγμή.

—Στά διαταγάς σας.
—Πού τά έζέρετε έσεις αυτά;

—Παραθερίζω και έγώ στην
Βουλιαγμένη. Σας είπα ότι εί-
μαι φίλος σας. "Οχι δέν είμαι,
απλώς σας έξρω κατ' όψιν. Εί-
μαι κι' έγώ παντρεμένος όμως
και μου καίγεται η ψυχή νά
βλέπω αυτούς τούς άσχηρους
νεαρούς, τούς γελοιούς, τούς η-
λιόυς νά άπατούν ανθρώπους
σοβαρούς και αξιοπρεπείς, ό-
πως σεις κ. Τρικέρατε.

—Σας εύχαριστώ.
—Λοιπόν, έτσι από άπλην
συμπάθειαν σας κατατοπίζω.
Διότι αυτό πού συμβαίνει ήμέ-
ρα σ' έσας, μπορεί νά συμβή
καλλιότα αύριο σέ μένα.

—Είστε πολύ καλός. Για πέ-
στε μου λοιπόν λεπτομερείας,
σας έξορκίζω!

—Λοιπόν, αυτή τή στιγμή έάν

—Με άποχρεώνετε. Λοιπόν,
άν ένδιαφέρεσθε σας πληροφο-
ρώ τό έξης: "Οτι τίς μέρες πού
δέν ηγναινε στην Βουλιαγμένη
κάποιος άλλος σας άναπληρώ-
νει εις τά ιδιαίτερα καθήκοντά
σας μέ έπιτυχίαν φαίνεται μο-
ναδικήν."

—Είστε μέγιστη!
—Δικαιώμά σας νά τό πύ-

στεύετε. Λοιπόν, ό άντικαταστά-
της σας είνε ένας συμπόστας-
τος νέος, λέγεται Μικέας. Έχει
λίγο μουστάκι, φορά γυαλιά
και σας φορά μέ τέχνην ζηλευ-
τήν τά γνωστά εκείνα και με-
γαλοπρεπή στολίδια της ελά-
φου!

—Θά σέ σκοτώσω!
—Ψυχραιμία, κύριε. "Αλλον
πρέπει νά σκοτώσετε. Λοιπόν,
θέλετε νά μάθετε λεπτομερείας;

—"Οχι. Στο διάολο.
—Χαίρετε κύριε.
—Μιά στιγμή.

—Στά διαταγάς σας.
—Πού τά έζέρετε έσεις αυτά;

—Παραθερίζω και έγώ στην
Βουλιαγμένη. Σας είπα ότι εί-
μαι φίλος σας. "Οχι δέν είμαι,
απλώς σας έξρω κατ' όψιν. Εί-
μαι κι' έγώ παντρεμένος όμως
και μου καίγεται η ψυχή νά
βλέπω αυτούς τούς άσχηρους
νεαρούς, τούς γελοιούς, τούς η-
λιόυς νά άπατούν ανθρώπους
σοβαρούς και αξιοπρεπείς, ό-
πως σεις κ. Τρικέρατε.

—Σας εύχαριστώ.
—Λοιπόν, έτσι από άπλην
συμπάθειαν σας κατατοπίζω.
Διότι αυτό πού συμβαίνει ήμέ-
ρα σ' έσας, μπορεί νά συμβή
καλλιότα αύριο σέ μένα.

—Είστε πολύ καλός. Για πέ-
στε μου λοιπόν λεπτομερείας,
σας έξορκίζω!

νά τού άφήσουν περισσότερές
άμφιβολίας και νά έπαρναν λι-
γώτερα από τά υπάρχοντά του.
"Εκτοτε ο κύριος Λελές δέν
πίστευε ποτέ του ούτε τά γράμ-
ματα ούτε τά τηλεφωνήματα.

Είχε τυφλή έμπιστοσύνη στη
γυναίκα του και δέν ρωτού-
σε ποτέ ούτε πού έπήγαινε ούτε
τί έκανε.

Την άφησε νά κάνει υπάνα με
όποιονδήποτε, νά ηγαλνή στον
κινηματογράφο με όλους τούς
φίλους του, εκείνος όμως δέν τό
κουνούσε από τό σπίτι.

—Λελέ μου είνε ο κύριος Φα-
σουλάκης!

—Τόσο τή χειρότερο για σέ-
αν άν λέγεται Φασουλάκης! 'Α-
κούσε νά με άπατά με ένα Φα-
σουλάκη! "Οξω μη σας σκοτά-
σω και τούς δυό!

"Εγχειάσθηκα νά περάσουν
πολλά λεπτά για νά συνέλθω ό
κ. Λελές. "Ο κ. Φασουλάκης ή-
ταν άθώος, μόλις είχε έρθει ά-
πό τήν 'Αθήνα, για πρώτη φορά
στη Βουλιαγμένη. "Ηταν υίός
της οικογενείας πού εκάθητο
πλάι άκριβώς. "Ηρθε και η μη-
τέρα του άνάστατη. "Εδόθησαν
έξηγήσεις. Είπε ό κ. Λελές τά
τού τηλεφωνήματος. "Εμεινε κα-
ταπληκτη η κυρία. "Απόρησαν
οι άλλοι. Παρεξήγησε θά ήταν.
"Ησύχασε ό κ. Λελές αλλά έμει-
νε παρ' όλα αυτά μέ ένα σύν-
νεφον δυσπιστίας και ύποψιών
εις τήν ψυχήν του. Τόν άπατού-
σε η δέν τόν άπατούσε.

"Όταν τό άλλο μεσημέρι πλέ-
ον γύρισε στην 'Αθήνα ό κ. Λε-
λές Τρικέρας, στο σπίτι του
τόν έπερίμενε μία έκπληξη. Λο-
ποδύτες τό είχαν άδειάσει. Τού
έπηραν ό,τι εύρηκαν. Κοσμημα-
τα, ρούχα, τιτίκα και χρήματα
άκόμη. Τού άφείκαν μόνο ένα
γράμμα.

Κύριε Λελέ,

"Η γυναίκα σας δέν σας άπα-
τά. Μας συγχωρείτε. "Ημπερι-
τε να είσθε θείσιος και ήσυχος.
Σας έπείραμε μερικά πραγμα-
τάκια άπ' τό σπίτι σας αλλά τί
είνε αυτά για σας, όταν άντι
αυτών έχετε τήν τιμιότητα της
κυρίας σας έκείρατι.

Μετά τιμής
X

"Ο κ. Λελές έπεσε άναυδός σέ
μιαν καρέκλα, ένθουσιασμένος
κατά βάθος, διότι τού έφαιναν
αί άμφιβολία. "Αλλά και όλί-
γο στενωχωρημένος. Θά ήμπο-
ρούσαν, διάβολε, οι λοποδύτες

—Λοιπόν, αυτή τή στιγμή έάν

—Με άποχρεώνετε. Λοιπόν,
άν ένδιαφέρεσθε σας πληροφο-
ρώ τό έξης: "Οτι τίς μέρες πού
δέν ηγναινε στην Βουλιαγμένη
κάποιος άλλος σας άναπληρώ-
νει εις τά ιδιαίτερα καθήκοντά
σας μέ έπιτυχίαν φαίνεται μο-
ναδικήν."

—Είστε μέγιστη!
—Δικαιώμά σας νά τό πύ-

στεύετε. Λοιπόν, ό άντικαταστά-
της σας είνε ένας συμπόστας-
τος νέος, λέγεται Μικέας. Έχει
λίγο μουστάκι, φορά γυαλιά
και σας φορά μέ τέχνην ζηλευ-
τήν τά γνωστά εκείνα και με-
γαλοπρεπή στολίδια της ελά-
φου!

—Θά σέ σκοτώσω!
—Ψυχραιμία, κύριε. "Αλλον
πρέπει νά σκοτώσετε. Λοιπόν,
θέλετε νά μάθετε λεπτομερείας;

—"Οχι. Στο διάολο.
—Χαίρετε κύριε.
—Μιά στιγμή.

—Στά διαταγάς σας.
—Πού τά έζέρετε έσεις αυτά;

—Παραθερίζω και έγώ στην
Βουλιαγμένη. Σας είπα ότι εί-
μαι φίλος σας. "Οχι δέν είμαι,
απλώς σας έξρω κατ' όψιν. Εί-
μαι κι' έγώ παντρεμένος όμως
και μου καίγεται η ψυχή νά
βλέπω αυτούς τούς άσχηρους
νεαρούς, τούς γελοιούς, τούς η-
λιόυς νά άπατούν ανθρώπους
σοβαρούς και αξιοπρεπείς, ό-
πως σεις κ. Τρικέρατε.

—Σας εύχαριστώ.
—Λοιπόν, έτσι από άπλην
συμπάθειαν σας κατατοπίζω.
Διότι αυτό πού συμβαίνει ήμέ-
ρα σ' έσας, μπορεί νά συμβή
καλλιότα αύριο σέ μένα.

—Είστε πολύ καλός. Για πέ-
στε μου λοιπόν λεπτομερείας,
σας έξορκίζω!

—Λοιπόν, αυτή τή στιγμή έάν

—Με άποχρεώνετε. Λοιπόν,
άν ένδιαφέρεσθε σας πληροφο-
ρώ τό έξης: "Οτι τίς μέρες πού
δέν ηγναινε στην Βουλιαγμένη
κάποιος άλλος σας άναπληρώ-
νει εις τά ιδιαίτερα καθήκοντά
σας μέ έπιτυχίαν φαίνεται μο-
ναδικήν."

—Είστε μέγιστη!
—Δικαιώμά σας νά τό πύ-

στεύετε. Λοιπόν, ό άντικαταστά-
της σας είνε ένας συμπόστας-
τος νέος, λέγεται Μικέας. Έχει
λίγο μουστάκι, φορά γυαλιά
και σας φορά μέ τέχνην ζηλευ-
τήν τά γνωστά εκείνα και με-
γαλοπρεπή στολίδια της ελά-
φου!

—Θά σέ σκοτώσω!
—Ψυχραιμία, κύριε. "Αλλον
πρέπει νά σκοτώσετε. Λοιπόν,
θέλετε νά μάθετε λεπτομερείας;

—"Οχι. Στο διάολο.
—Χαίρετε κύριε.
—Μιά στιγμή.

—Στά διαταγάς σας.
—Πού τά έζέρετε έσεις αυτά;

—Παραθερίζω και έγώ στην
Βουλιαγμένη. Σας είπα ότι εί-
μαι φίλος σας. "Οχι δέν είμαι,
απλώς σας έξρω κατ' όψιν. Εί-
μαι κι' έγώ παντρεμένος όμως
και μου καίγεται η ψυχή νά
βλέπω αυτούς τούς άσχηρους
νεαρούς, τούς γελοιούς, τούς η-
λιόυς νά άπατούν ανθρώπους
σοβαρούς και αξιοπρεπείς, ό-
πως σεις κ. Τρικέρατε.

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

«Τουδωρε τρείς λίρες για τὰ ξεδωὰ του και τὸν ἔστειλε εὐὼ για νὰ τοῦ ζητήσῃ χίλιες λίρες. Ὁ Δόδερ τις ζήτησε, φοβερίζοντάς τον ὅτι ἂν δὲν τοῦ τις δώσει δὴ πρὶ τὸ μυστικὸ σ' ἄλλο τὸν κόσμο».

—Καὶ ὁ λόρδος τί τοῦ ἀπνῆντσε ; ρώτησε ὁ Χόλμς.

—Δέχτηκε. Τὸ ὑπέσχεθῃ ὅτι αὐριο τοῦ πρῶθ θὰ τὴν δώσει, ὅπν τὸν δρον ὅτι ἀπὸψε ἀργὰ θὰ πετοῦσαν τὸ πτώμα στὴ λίμνη, νομίζοντας ὅτι ἡ σκοτωμένη ἦταν ἀκόμα κλεισμένη σὲ τοῦτο τὸ μπουσὺλο.

—Μπράβο Δανδὴ, εἶσαι τὸ πιὸ ἐξυπνότερο χουμίν πὺ γυνάρια. Κατόπιν τί έγινε ;

—Κατόπιν ὁ λόρδος ἔφυγε για νὰ ξανάρθῃ ἀργότερα νὰ πετάζον τὸ πτώμα στὴ λίμνη κι' ὁ Δόδερ ἦπιε ρακὶ με τὴν ὁκά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστικαν θύματα στὴ σκάλα. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς παρ' ὀλίγο νὰ φωνάξῃ:—Χάρου εὐὼ εἶσαι !

Ἡ ἀμεῖος ὅμως κατάλαβε ὅτι δὲν μπορεί νὰ ἴταν ὁ Χάρου, αὐτὸς πὺ ἀνέβαινε πατώντας τόσο δυνατὰ. Ἐτρεξε, λοιπόν, κι' ἐκρῶφτηκε πῶς ἀπὸ τὸ μπουσὺλο, λέγοντας καὶ στὸ Δανδὴ νὰ μὴ κινηθῇ. Σὲ λίγο ἤπιε ὁ λόρδος Δούνγκραβ, τυλιγμένος μέσα σ' ἓνα λευκὸ σεντόνι, ἀσφαλῶς για νὰ δῖνῃ τὴν ἐντύπωση φαντάσματος. Ἀν τὸν ἔ-

Κάτω ἐκεῖ στὸ βάθος τῆς λίμνης ὁ Χόλμς εὗρε ἓνα πλοῖαριον

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ἄλπε κανεῖς ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἔ- παίρνει για θρυ- κολάκα. Πέρασε δίπλα στὸ κιώ- τιο, ἔριξε μιὰ ματιά καὶ προκ- ῖρησε πρὸς τὸ θά- θος τοῦ δωματίου.

Ὁ Χόλμς αἰ- σθάνθηκε τότε ἓ- να κρύο ρεύμα ἀέρος. Ἀσφαλῶς ὁ λόρδος κάποια μυστικὴ πύ- ρα εἶχε ἀνοίξει πὺ δὲ φωνά- ναν. Ὁ Χόλμς ἐπρόσδεξε καλύ- τερα καὶ τὴν εἶδε. Ἦταν μιὰ- νοιγμένη καὶ ὁ λόρδος εἶχε ἔ- ξαφανιστὴ μέσα σ' αὐτὴ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν ἀκολούθησε σὰν σκιά.

Ὁ Χόλμς ἀντελήφθη ὅτι θρι- σκόταν σὲ μιὰ στοὰ πὺ ὠδηγοῦ- σε σὲ αὐτὴ. Ὁ λόρδος μετὰ τὸ σεντόνι ἔλαμπε μέσα στὸ σκο- τὰδι. Ὁ Χόλμς δὲν τὸν ἔκανε ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἐμετροῦσε τὰ θήματα του. Ὅταν ἔκανε 22 θήματα ὁ λόρδος σταμάτησε καὶ ὁ Χόλμς ἐκόλλησε στὸν τοῖκο.

Διέκρινε τώρα καθαρὰ τὴ μεγά- λη στέγη τοῦ πυργίσκου πὺ σπριζόταν ἀπάνω σ' ἓνα θρα- κωδὴ τοῖκο. Ἀκουσε ἓνα με- ταλλικὸ ἤχο καὶ ταυτοχρόνως εἶδε τὸ λόρδο ν' ἀνεβαίνει μιὰ στενὴ σκάλα σιδερένια, προ- σαρμοσμένη στὰ κάγκελα τῆς στοᾶς, πὺ ὠδηγοῦσε στὴ στέ- γη τοῦ πυργίσκου.

Ὅταν ὁ λόρδος ἔφθασε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἀρχίζε ἡ στέγη τοῦ πυ- ρίσκου, ἄρχισε ν' ἀναρριχῆται σ' αὐτὴν. Χωτρὰ καρφί, μπη- γμενα στὴν στέγη, τὸν βοηθοῦ- σαν ν' ἀναβῇ. Κατόπιν ὁ Χόλμς ἄκουσε ἓνα κρότο παραθυροῦ ἢ καταπακτῆς πὺ πέφτει καὶ ὁ λόρδος ἔξαφανίστηκε.

Ὅταν ὁ λόρδος ἔφθασε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἀρχίζε ἡ στέγη τοῦ πυ- ρίσκου, ἄρχισε ν' ἀναρριχῆται σ' αὐτὴν. Χωτρὰ καρφί, μπη- γμενα στὴν στέγη, τὸν βοηθοῦ- σαν ν' ἀναβῇ. Κατόπιν ὁ Χόλμς ἄκουσε ἓνα κρότο παραθυροῦ ἢ καταπακτῆς πὺ πέφτει καὶ ὁ λόρδος ἔξαφανίστηκε.

Ὁ Χόλμς ὅμως κατάλαβε ὅτι δὲν μπορεί νὰ ἴταν ὁ Χάρου, αὐτὸς πὺ ἀνέβαινε πατώντας τόσο δυνατὰ. Ἐτρεξε, λοιπόν, κι' ἐκρῶφτηκε πῶς ἀπὸ τὸ μπουσὺλο, λέγοντας καὶ στὸ Δανδὴ νὰ μὴ κινηθῇ. Σὲ λίγο ἤπιε ὁ λόρδος Δούνγκραβ, τυλιγμένος μέσα σ' ἓνα λευκὸ σεντόνι, ἀσφαλῶς για νὰ δῖνῃ τὴν ἐντύ- πωση φαντάσματος. Ἀν τὸν ἔ-

—Ἄ ὦστε εἶσαι ; σκέπτονταν ὁ Χόλμς. Δὲν ὑπάρχει πῶστα στὸν πυργίσκο. Πιθανὸν νὰ τὴν ἔκτισε ὁ λόρδος, ἢ ἴσως εἶται τὸ ἔθελε ἡ παλιὰ ἀρχιτεκτονική.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ Χόλμς τὰ παρηκολούθησε ἀπὸ κάτω. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ἀποφασισμέ- νος νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριον αὐτό. Ἐφτασε στὴ στέγη καὶ τὴν ἀνέβηκε. Ὁ λόρδος εἶχε θεωρησὲ περιπτὸ πὺ τὰν ἔκανε, ὅτι τὴν καταπακτὴ πῶ- του καὶ ὁ Χόλμς ἐκτύπησε μέσα. Ὁ λόρδος δὲν φοι- νώταν. ἴσως νὰ εἶχε μὴ σὲ κανένα συνεκρόμενο δωματίον, γιὰτὶ ὁ πυργί- σκος ἦταν ἀρκετὰ μεγά- λος καὶ μπορούσε νὰ εἰ- κε κι' ἄλλα.

—Ἐμπρός, εἶπε ὁ Χόλμς, στὸν αὐτό του.

Καὶ ἐπιδόθηκε ὁδοῦ μπο- ροῦσε πῶς θάρρατα μέσα στὸν πυργίσκο.

Τὸ σκοτὰδι ἦταν ἀπύλυ- το. Ἐμεινε μερικὲς σι- γῆς ἐντελὲς ἀκίνητος καὶ ἀφουγκράστηκε. Ἀπὸ- λυτος ἡσυχία.

Ἐκανε μερικὰ θήματα φάκινοντας ἀλλὰ σκότα- ψε ἐπάνω σ' ἓνα ἐπιπλο.

—Πρέπει ν' ἀνάψῃ φῶς σκεφθῆκε ὁ Χόλμς. Δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω.

Ἐπείσε τὸ κομμὶ πὺ ηλεκτρικοῦ τοῦ φαναριῶ- καὶ φώτισε τὸ δωμάτιον. Ὁ Σέρ- λοκ Χόλμς ἔμεινε σὰν ἀπολι- θωμένος.

Ἐνα φρικαστικὸ θέαμα πα- ρουσιάζονταν στὰ μάτια του. Μπροστὰ του, δεξιὰ, ἀριστερά, πῶς του ὀριζόντιαν πέντε γυά- λινα νεκροκρεββάτα καὶ μέσα στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὸ πτώμα μιᾶς ὠραίης γυναίκας.

Ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς δὲν μπο- ροῦσε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἔδλε- πε. Αἰσθάνοντο μὴ φρίκη ἀ- περιγρήπτη. Ἐπηρεάσθηκε ὁ μῦ- ὅς ἡ σιδερένια τοῦ θέλους καὶ συνήλαβε.

—Ὅποτε αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τοῦ πυ- ργίου, σκεφθῆκε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

Αὐτὴ εἶδε καὶ ἡ Μαρία Χάλτνυ, γι' αὐτὸ τὴν σκό- τας ὁ λόρδος !

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἐπλησίασε καὶ ἔ- ἤπασε τὰ πτώμα- τὰ ἐνα-ἐνα ἀπὸ κοντὰ.

Ἦταν πτώματα νεαρῶν γυναικῶν, τῆς ὁ- ποῖας εἶχε δολο- φονήσει ὁ λόρδος στὴν ἀκμὴ τῆς ἡ- λικίας των. Φαίνε- ται ὅτι ἦταν σαρδι- σταὶ καὶ μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δευτεράων μὲ ν τὸν ἐνοστήσαν τῆς ἐσκότωνε.

Ὁ Χόλμς παρε- πήρσε ὅτι τὰ γυ- ἀλῖνα αὐτὰ νε- κροκρεββάτα ἦ- σαν ἀπολύτως στεγανά. Εἶχε ἀ- φαίρεθῇ ἐντελῶς ὁ ἀέρας καὶ τὰ πτώματα εἶχαν ἔ- ξασφαλισθῇ ἀπὸ τὴν ὁμεῖο ἀπο- σπένθει.

Τὴ στιγμὴ πὺ ἔκανε τὴν παρα- τήρησιν αὐτὴν ἄν- ῃρης καὶ σπα- ρακτικὲς κραυγὲς ἀκούστικαν :

—Δολοφόνε ! Κα- κοῦργε ! Τέσσα- ρά χρόνια μ' ἔ- χεις κλεισμένη ἐ- δὼ μέσα κι' τὰ- ρω μὴ μιλάς γι' ἀνάπνι ! Τέρας. Μοῦλε μ' εἰς τὸ παιδί μου. Τί τὰ- κανες τὸ παιδί μου δολοφόνε !

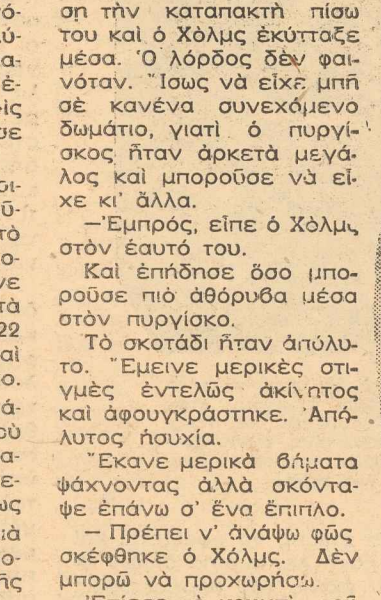
—Εἶθι, σ' ἀ- ναπνι. Ἐλα, εἰς ἀνάπνι μου. Θέλω νὰ σὲ σφίξω.

—Πῶς ἀκρίεις, παλινάνθρωπε. Χίλιες φορές καλύτερος ὁ θῶνα- τος ἀπὸ τὰ θρωμερὰ σου χάσι- α.

—Ὅποτε εἶσαι ἔ ; οὐραλῶς ὁ λόρδος καὶ μούγκριζε σὰν ῥιπ- γωμένο θῆριο. Δὲ μὲ θέλας, με σκαίνεσαι ! Πέθανε λοιπὸν ! Πήγαίνε νὰ θρῖς τίς ἄλλες !

—Βοήθεια, βοήθεια ἀκούσι- κε νὰ φωνάξῃ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα κι' ἀκούσθηκε ἓνας θά- ρυρος ἀναποδογυριζόμενος ἐ- πίπλυν.

Ὁ Χόλμς ἔφηνε βόλτες στὸ

Ὁ Σαμουήλ εἶδε ἓνα περίετρον νὰ διευθύνεται ἐπάνω του.

δωμάτιον σὰν τὸ λιοντάρι στὲ κλουβί. Δὲν κατάρθωνε νὰ θρῖ τὴν εἰσοδὸ πρὸς τὸ δωμά- τιον, γιὰ νὰ βοηθῇ τὴν γυναι- κά πὺ κινδύνευε.

—Κατὰ, μονολογοῦσε. Νὰ μὴ μπορῶ νὰ πᾶσω αὐτὸ τὸ κτῆ- νος ἀπὸ τὸ λαμὸ ! Καταραμένη τοῖκε.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελει- ὶσθι καλὰ-καλὰ κι' εἶδε κάτω ἀ- πὸ τὰ πόδια του ν' ἀνοίγῃ μιὰ καταπακτὴ καὶ νὰ θναίνῃ ἐξαλ- λη, μὲ ζέπλεκα μολλῖα, ὥχρη ἀ- πὸ τὸν τρόπο μὴ γυναῖκα πὺ ἐξασκολούθησε νὰ φωνάξῃ :

—Βοήθεια, βοήθεια !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Ο ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΣΩΤΗΡ

—Ἄδικα φωνάζεις περισσότερα μου, ἀκούστηκε σαρκαστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ λόρδου πὺ τὴν ἀκο- λουθοῦσε ἀνεβαίνοντας τὴ σκά- λα. Κανεῖς δὲν μπορεί νὰ σὲ βοηθῇ ἐδὼ πάνω πὺ εἶσαι. Εἶσαι δική μου, θὰ σὲ κάνω ὅ- τι θέλω.

—Ἀπατάσαι, ἀκούστηκε θρον- τώδης καὶ ἰοχυρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Χόλμς. Ἐνῶ ταυτοχρόνως ἤπιη καὶ μυστὶ ὠρῶσθηκε ἡ κορμο- στασία του. Σὲ κρατῶ, ἐπὶ τέ- λους, κτήνος.

Ἐπὶ ἓνα δευτερόλεπτο ὁ λόρ- dos στάθηκε ἀσπασμένος. Τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτὴ ἔξω ἀπ' τῆς κόγχης τους ἀπὸ τὴν κα- τὰπλῆξιν. Γρήγορα ὅμως συνήλα- σε καὶ μὲ ἓνα πηδῆμα, πὺ θὰ ζή- λευε καὶ ὁ καλύτερος ἀκροβά- της, ἔφθασε τὴν καταπακτὴ πὺ ὠδηγοῦσε στὴ στέγη τοῦ πυργί- σκου καὶ πῆδησε ἔξω.

Ὁ Χόλμς θέλοντας νὰ τὸν προσηλάσῃ ἔτρεξε πῶς του καὶ μ' ἓνα πηδῆμα ἔφτασε κι' αὐτὸς στὴ στέγη τοῦ πυργίσκου.

Ὁ λόρδος γιὰ νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν στέγη στὴ σκάλα δὲν πᾶ- στικε ἀπὸ τὰ καρφί, ἀλλ' ὥρη- νεν τὸν αὐτό του νὰ γλυτοῖρησθι. Ὅταν ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας καὶ ὁ Χόλμς, ἀπὸ τὸ ὕ- φος τῆς στέγης, ἀντελήφθη ὅτι θὰ τοῦ διέφευγε, δὲν ἐδίωκε: ἐπῆλθε ἐπάνω του.

Ὁ λόρδος ὕπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ Χόλμς γονάτισε ἐ- νῶ ὁ τελευταῖος τὸν εἶχε ἀρπά- ζει ἀπὸ τὸ λαμὸ.

—Ἡ σειρά σου, ἀκρίεις, νὰ πε- θάνῃς. Τὸ τελευταῖόν σου θῆμα, ἡ Μαρία Χάλτνυ σ' ἐκδικεῖται.

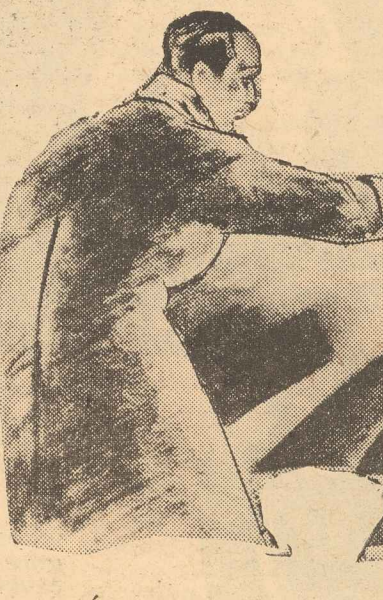
—Τώρα σὲ νυριζῶ, βρουχίθη- κε ὁ λόρδος. Εἰσαὶ ὁ Σέρλοκ - Χόλμς, ὁ ψευτοζωγράφος.

—Πολὺ ἀργὰ τὸ κατάλαδες.

Καὶ ὁ Σέρλοκ Χόλμς εὗρε τὸ κεφάλι τοῦ λόρδου πρὸς τὸν ἑ- αὐτό του κατόπιν δὲ μὲ δύναμιν τὸ κτύπησε στὸν τοῖκο.

—Ἄ ὦστε εἶσαι ; σκέπτονταν ὁ Χόλμς. Δὲν ὑπάρχει πῶστα στὸν πυργίσκο. Πιθανὸν νὰ τὴν ἔκτισε ὁ λόρδος, ἢ ἴσως εἶται τὸ ἔθελε ἡ παλιὰ ἀρχιτεκτονική.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ Χόλμς τὰ παρηκολούθησε ἀπὸ κάτω. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ἀποφασισμέ- νος νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριον αὐτό. Ἐφτασε στὴ στέγη καὶ τὴν ἀνέβηκε. Ὁ λόρδος εἶχε θεωρησὲ περιπτὸ πὺ τὰν ἔκανε, ὅτι τὴν καταπακτὴ πῶ- του καὶ ὁ Χόλμς ἐκτύπησε μέσα. Ὁ λόρδος δὲν φοι- νώταν. ἴσως νὰ εἶχε μὴ σὲ κανένα συνεκρόμενο δωματίον, γιὰτὶ ὁ πυργί- σκος ἦταν ἀρκετὰ μεγά- λος καὶ μπορούσε νὰ εἰ- κε κι' ἄλλα.

Ὁ Σαμουήλ εἶδε ἓνα περίετρον νὰ διευθύνεται ἐπάνω του.

δωμάτιον σὰν τὸ λιοντάρι στὲ κλουβί. Δὲν κατάρθωνε νὰ θρῖ τὴν εἰσοδὸ πρὸς τὸ δωμά- τιον, γιὰ νὰ βοηθῇ τὴν γυναι- κά πὺ κινδύνευε.

—Κατὰ, μονολογοῦσε. Νὰ μὴ μπορῶ νὰ πᾶσω αὐτὸ τὸ κτῆ- νος ἀπὸ τὸ λαμὸ ! Καταραμένη τοῖκε.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελει- ὶσθι καλὰ-καλὰ κι' εἶδε κάτω ἀ- πὸ τὰ πόδια του ν' ἀνοίγῃ μιὰ καταπακτὴ καὶ νὰ θναίνῃ ἐξαλ- λη, μὲ ζέπλεκα μολλῖα, ὥχρη ἀ- πὸ τὸν τρόπο μὴ γυναῖκα πὺ ἐξασκολούθησε νὰ φωνάξῃ :

—Βοήθεια, βοήθεια !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Ο ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΣΩΤΗΡ

—Ἄδικα φωνάζεις περισσότερα μου, ἀκούστηκε σαρκαστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ λόρδου πὺ τὴν ἀκο- λουθοῦσε ἀνεβαίνοντας τὴ σκά- λα. Κανεῖς δὲν μπορεί νὰ σὲ βοηθῇ ἐδὼ πάνω πὺ εἶσαι. Εἶσαι δική μου, θὰ σὲ κάνω ὅ- τι θέλω.

—Ἀπατάσαι, ἀκούστηκε θρον- τώδης καὶ ἰοχυρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Χόλμς. Ἐνῶ ταυτοχρόνως ἤπιη καὶ μυστὶ ὠρῶσθηκε ἡ κορμο- στασία του. Σὲ κρατῶ, ἐπὶ τέ- λους, κτήνος.

Ἐπὶ ἓνα δευτερόλεπτο ὁ λόρ- dos στάθηκε ἀσπασμένος. Τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτὴ ἔξω ἀπ' τῆς κόγχης τους ἀπὸ τὴν κα- τὰπλῆξιν. Γρήγορα ὅμως συνήλα- σε καὶ μὲ ἓνα πηδῆμα, πὺ θὰ ζή- λευε καὶ ὁ καλύτερος ἀκροβά- της, ἔφθασε τὴν καταπακτὴ πὺ ὠδηγοῦσε στὴ στέγη τοῦ πυργί- σκου καὶ πῆδησε ἔξω.

Ὁ Χόλμς θέλοντας νὰ τὸν προσηλάσῃ ἔτρεξε πῶς του καὶ μ' ἓνα πηδῆμα ἔφτασε κι' αὐτὸς στὴ στέγη τοῦ πυργίσκου.

Ὁ λόρδος γιὰ νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν στέγη στὴ σκάλα δὲν πᾶ- στικε ἀπὸ τὰ καρφί, ἀλλ' ὥρη- νεν τὸν αὐτό του νὰ γλυτοῖρησθι. Ὅταν ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας καὶ ὁ Χόλμς, ἀπὸ τὸ ὕ- φος τῆς στέγης, ἀντελήφθη ὅτι θὰ τοῦ διέφευγε, δὲν ἐδίωκε: ἐπῆλθε ἐπάνω του.

Ὁ λόρδος ὕπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ Χόλμς γονάτισε ἐ- νῶ ὁ τελευταῖος τὸν εἶχε ἀρπά- ζει ἀπὸ τὸ λαμὸ.

—Ἡ σειρά σου, ἀκρίεις, νὰ πε- θάνῃς. Τὸ τελευταῖόν σου θῆμα, ἡ Μαρία Χάλτνυ σ' ἐκδικεῖται.

—Τώρα σὲ νυριζῶ, βρουχίθη- κε ὁ λόρδος. Εἰσαὶ ὁ Σέρλοκ - Χόλμς, ὁ ψευτοζωγράφος.

—Πολὺ ἀργὰ τὸ κατάλαδες.

Καὶ ὁ Σέρλοκ Χόλμς εὗρε τὸ κεφάλι τοῦ λόρδου πρὸς τὸν ἑ- αὐτό του κατόπιν δὲ μὲ δύναμιν τὸ κτύπησε στὸν τοῖκο.

—Ἄ ὦστε εἶσαι ; σκέπτονταν ὁ Χόλμς. Δὲν ὑπάρχει πῶστα στὸν πυργίσκο. Πιθανὸν νὰ τὴν ἔκτισε ὁ λόρδος, ἢ ἴσως εἶται τὸ ἔθελε ἡ παλιὰ ἀρχιτεκτονική.

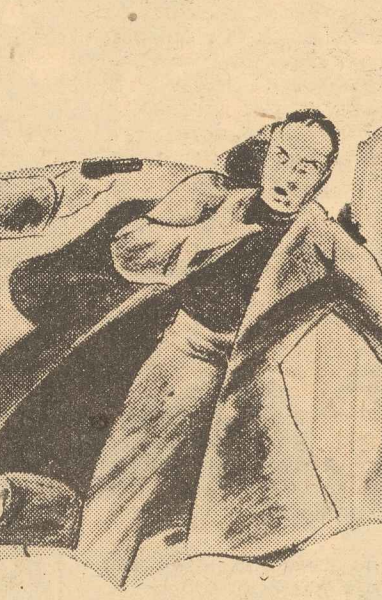
Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ Χόλμς τὰ παρηκολούθησε ἀπὸ κάτω. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ἀποφασισμέ- νος νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριον αὐτό. Ἐφτασε στὴ στέγη καὶ τὴν ἀνέβηκε. Ὁ λόρδος εἶχε θεωρησὲ περιπτὸ πὺ τὰν ἔκανε, ὅτι τὴν καταπακτὴ πῶ- του καὶ ὁ Χόλμς ἐκτύπησε μέσα. Ὁ λόρδος δὲν φοι- νώταν. ἴσως νὰ εἶχε μὴ σὲ κανένα συνεκρόμενο δωματίον, γιὰτὶ ὁ πυργί- σκος ἦταν ἀρκετὰ μεγά- λος καὶ μπορούσε νὰ εἰ- κε κι' ἄλλα.

—Ἄ ὦστε εἶσαι ; σκέπτονταν ὁ Χόλμς. Δὲν ὑπάρχει πῶστα στὸν πυργίσκο. Πιθανὸν νὰ τὴν ἔκτισε ὁ λόρδος, ἢ ἴσως εἶται τὸ ἔθελε ἡ παλιὰ ἀρχιτεκτονική.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ Χόλμς τὰ παρηκολούθησε ἀπὸ κάτω. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ἀποφασισμέ- νος νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριον αὐτό. Ἐφτασε στὴ στέγη καὶ τὴν ἀνέβηκε. Ὁ λόρδος εἶχε θεωρησὲ περιπτὸ πὺ τὰν ἔκανε, ὅτι τὴν καταπακτὴ πῶ- του καὶ ὁ Χόλμς ἐκτύπησε μέσα. Ὁ λόρδος δὲν φοι- νώταν. ἴσως νὰ εἶχε μὴ σὲ κανένα συνεκρόμενο δωματίον, γιὰτὶ ὁ πυργί- σκος ἦταν ἀρκετὰ μεγά- λος καὶ μπορούσε νὰ εἰ- κε κι' ἄλλα.

—Ἄ ὦστε εἶσαι ; σκέπτονταν ὁ Χόλμς. Δὲν ὑπάρχει πῶστα στὸν πυργίσκο. Πιθανὸν νὰ τὴν ἔκτισε ὁ λόρδος, ἢ ἴσως εἶται τὸ ἔθελε ἡ παλιὰ ἀρχιτεκτονική.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ Χόλμς τὰ παρηκολούθησε ἀπὸ κάτω. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ἀποφασισμέ- νος νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριον αὐτό. Ἐφτασε στὴ στέγη καὶ τὴν ἀνέβηκε. Ὁ λόρδος εἶχε θεωρησὲ περιπτὸ πὺ τὰν ἔκανε, ὅτι τὴν καταπακτὴ πῶ- του καὶ ὁ Χόλμς ἐκτύπησε μέσα. Ὁ λόρδος δὲν φοι- νώταν. ἴσως νὰ εἶχε μὴ σὲ κανένα συνεκρόμενο δωματίον, γιὰτὶ ὁ πυργί- σκος ἦταν ἀρκετὰ μεγά- λος καὶ μπορούσε νὰ εἰ- κε κι' ἄλλα.

Ὁ Σαμουήλ εἶδε ἓνα περίετρον νὰ διευθύνεται ἐπάνω του.

δωμάτιον σὰν τὸ λιοντάρι στὲ κλουβί. Δὲν κατάρθωνε νὰ θρῖ τὴν εἰσοδὸ πρὸς τὸ δωμά- τιον, γιὰ νὰ βοηθῇ τὴν γυναι- κά πὺ κινδύνευε.

—Κατὰ, μονολογοῦσε. Νὰ μὴ μπορῶ νὰ πᾶσω αὐτὸ τὸ κτῆ- νος ἀπὸ τὸ λαμὸ ! Καταραμένη τοῖκε.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελει- ὶσθι καλὰ-καλὰ κι' εἶδε κάτω ἀ- πὸ τὰ πόδια του ν' ἀνοίγῃ μιὰ καταπακτὴ καὶ νὰ θναίνῃ ἐξαλ- λη, μὲ ζέπλεκα μολλῖα, ὥχρη ἀ- πὸ τὸν τρόπο μὴ γυναῖκα πὺ ἐξασκολούθησε νὰ φωνάξῃ :

—Βοήθεια, βοήθεια !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Ο ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΣΩΤΗΡ

—Ἄδικα φωνάζεις περισσότερα μου, ἀκούστηκε σαρκαστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ λόρδου πὺ τὴν ἀκο- λουθοῦσε ἀνεβαίνοντας τὴ σκά- λα. Κανεῖς δὲν μπορεί νὰ σὲ βοηθῇ ἐδὼ πάνω πὺ εἶσαι. Εἶσαι δική μου, θὰ σὲ κάνω ὅ- τι θέλω.

—Ἀπατάσαι, ἀκούστηκε θρον- τώδης καὶ ἰοχυρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Χόλμς. Ἐνῶ ταυτοχρόνως ἤπιη καὶ μυστὶ ὠρῶσθηκε ἡ κορμο- στασία του. Σὲ κρατῶ, ἐπὶ τέ- λους, κτήνος.

Ἐπὶ ἓνα δευτερόλεπτο ὁ λόρ- dos στάθηκε ἀσπασμένος. Τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτὴ ἔξω ἀπ' τῆς κόγχης τους ἀπὸ τὴν κα- τὰπλῆξιν. Γρήγορα ὅμως συνήλα- σε καὶ μὲ ἓνα πηδῆμα, πὺ θὰ ζή- λευε καὶ ὁ καλύτερος ἀκροβά- της, ἔφθασε τὴν καταπακτὴ πὺ ὠδηγοῦσε στὴ στέγη τοῦ πυργί- σκου καὶ πῆδησε ἔξω.

Ὁ Χόλμς θέλοντας νὰ τὸν προσηλάσῃ ἔτρεξε πῶς του καὶ μ' ἓνα πηδῆμα ἔφτασε κι' αὐτὸς στὴ στέγη τοῦ πυργίσκου.

Ὁ λόρδος γιὰ νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν στέγη στὴ σκάλα δὲν πᾶ- στικε ἀπὸ τὰ καρφί, ἀλλ' ὥρη- νεν τὸν αὐτό του νὰ γλυτοῖρησθι. Ὅταν ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας καὶ ὁ Χόλμς, ἀπὸ τὸ ὕ- φος τῆς στέγης, ἀντελήφθη ὅτι θὰ τοῦ διέφευγε, δὲν ἐδίωκε: ἐπῆλθε ἐπάνω του.

Ὁ λόρδος ὕπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ Χόλμς γονάτισε ἐ- νῶ ὁ τελευταῖος τὸν εἶχε ἀρπά- ζει ἀπὸ τὸ λαμὸ.

—Ἡ σειρά σου, ἀκρίεις, νὰ πε- θάνῃς. Τὸ τελευταῖόν σου θῆμα, ἡ Μαρία Χάλτνυ σ' ἐκδικεῖται.

—Τώρα σὲ νυριζῶ, βρουχίθη- κε ὁ λόρδος. Εἰσαὶ ὁ Σέρλοκ - Χόλμς, ὁ ψευτοζωγράφος.

—Πολὺ ἀργὰ τὸ κατάλαδες.

Καὶ ὁ Σέρλοκ Χόλμς εὗρε τὸ κεφάλι τοῦ λόρδου πρὸς τὸν ἑ- αὐτό του κατόπιν δὲ μὲ δύναμιν τὸ κτύπησε στὸν τοῖκο.

—Ἄ ὦστε εἶσαι ; σκέπτονταν ὁ Χόλμς. Δὲν ὑπάρχει πῶστα στὸν πυργίσκο. Πιθανὸν νὰ τὴν ἔκτισε ὁ λόρδος, ἢ ἴσως εἶται τὸ ἔθελε ἡ παλιὰ ἀρχιτεκτονική.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ Χόλμς τὰ παρηκολούθησε ἀπὸ κάτω. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ἀποφασισμέ- νος νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριον αὐτό. Ἐφτασε στὴ στέγη καὶ τὴν ἀνέβηκε. Ὁ λόρδος εἶχε θεωρησὲ περιπτὸ πὺ τὰν ἔκανε, ὅτι τὴν καταπακτὴ πῶ- του καὶ ὁ Χόλμς ἐκτύπησε μέσα. Ὁ λόρδος δὲν φοι- νώταν. ἴσως νὰ εἶχε μὴ σὲ κανένα συνεκρόμενο δωματίον, γιὰτὶ ὁ πυργί- σκος ἦταν ἀρκετὰ μεγά- λος καὶ μπορούσε νὰ εἰ- κε κι' ἄλλα.

—Ἄ ὦστε εἶσαι ; σκέπτονταν ὁ Χόλμς. Δὲν ὑπάρχει πῶστα στὸν πυργίσκο. Πιθανὸν νὰ τὴν ἔκτισε ὁ λόρδος, ἢ ἴσως εἶται τὸ ἔθελε ἡ παλιὰ ἀρχιτεκτονική.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ Χόλμς τὰ παρηκολούθησε ἀπὸ κάτω. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ἀποφασισμέ- νος νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριον αὐτό. Ἐφτασε στὴ στέγη καὶ τὴν ἀνέβηκε. Ὁ λόρδος εἶχε θεωρησὲ περιπτὸ πὺ τ

ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΟΣ ΜΕ ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ...

Τό εγκλημα του ιατρού

Είχα πάει να επισκεφθώ τον παλιό μου φίλο γιατρό Δαμά, που δεν τον είχα ξαναδεί από την κηδεία της Μάρθας Σαριέ. Αυτή ήταν κόρη του περιήμου καθηγητού Σαριέ, που είχε δοξαριό με τα πειράματά του επί των αποκεφαλισμένων και με τας έρευνάς του δια την επίζητην του εγκεφάλου και της καρδιάς.

Η Μάρθα Σαριέ ήταν πραγματική καλλονή.

Όταν πήγα στο φίλο μου, τον βρήκα πολύ άλλαζέμενον από τη νύχτη. Τον έρωτα για τις εργασίες του, που ήταν η συνέχεια των εργασιών του Σαριέ. Τό μού έπεσε απάνω ο ένας είδος περιέργης ηλεκτρικής μηχανής και τον ρώτησα αν αυτό ήταν καμιά εξερεύνηση του.

— Όχι, είπε βιασώς. Αυτό είναι το Σαριέ, κι' αυτό το χρησιμοποιούσε στις μελέτες του που διεκρίνον από την καταστροφή.

— Εξήγησέ μου, σε παρακαλώ, πώς εργάζεται; πού είναι να τον κάνω να ξεκαθή θλιβερές αναμνήσεις.

— Ξέρεις τη θεωρία του Σαριέ. Ο θάνατος χαρακτηρίζεται κυρίως από το σταμάτημα της καρδιάς. Αυτός Ισχυρίζεται, ότι πολλοί αποθανόντες ημάρουν ν' αναστηθούν, εάν έγκαιρα τεθεί πάνω εις κίνησιν η καρδιά των. Και αυτό ημάρει να γίνει με ένα καταλλήλουν ηλεκτρικόν μηχανήμα όπως αυτό.

Είχα πληροφοσία το μηχανήμα. Ήταν ένα είδος ντυναμού με ένα λαμπρόμενον ρεύμα και διακοπές, σύμφωνα με τη ρυθμική κίνησι της καρδιάς.

Ενν' μου εξήγησε πώς γίνονται τα πειράματα αυτού του είδους, μού πέρασε μια ιδέα.

Ότι η Μάρθα Σαριέ δεν είχε πεθάνει από το αυτοκινητικό δυστύχημα που είχε συμβεί, αλλά από τα μέτρα που είχε λάβει ο πατέρας της με τη μηχανή του, για να τη σώσει.

Και σκέφθηκα αυτόν τον πατέρα σκεπάζον το πτώμα της κόρης του, για να της ακουμπήσει στην καρδιά το σπληνικό ηλεκτρικό σύστημα που της έδωσε το θάνατο.

Γιατί δεν δοκίμαζες στη μηχανή σου ένα τελευταίο πείραμα μ' αυτή τη μηχανή; ρώτησα το φίλο μου.

— Τό δοκίμασες, απάντησαν ύποπτα.

Και παραινώντας με από το μπράτσο, επρόσθεσε:

— Υποθέσθου ότι θα κρατήσης μυστικό, ότι σ'οιδήποτε Μάρθα, την σπληνολογία, την εξέτασες με όλα τα συνηθισμένα κατώτερα μέσα. Ήταν νεκρή.

Δεν ξέρω πόση ώρα διήρκεσε αυτό, ούτε πώς τη μεταφέρθηκε στο κρεβάτι της, ούτε ποιά χέρι την έντυσε στα νεκρικά ρούχα. Μά έλαβα ο πατέρας της σαν να ζωντούσε από λήθαρο, φώναζε:

— Εμάρτε, δώδεκα. Γιατί δε δοκίμασες τον ηλεκτρισμό; Πράγματι, γιατί! Μά πάρα ήταν άργα. Είχε περάσει μια ώρα από τό θάνατό της. Θα ήταν άδικη Ιερουσαλήμ. Δεν άκουε τίποτε. Επέμενε. Έγώ δεν είχα τό θάρρος να βιάζω το σώμα που με τόσο σεβασμό είχα διατηρήσει. Την έκοψα αυτός. Έπρεσε λίγο αίμα και οι έλπίδες μου σβήσαν. Τόν είδα να βάζει το κεφάλι του στο στήθος της πεθαμένης για να ακούσει τον έλαχιστο τυχόν κρότο που θα έκανε η καρδιά της. Με τό ένα χέρι κρατούσε τον ηλεκτρικό άγωγό και με τό άλλο βαστούσε τό χέρι της κόρης του δεμένη επάνω στο λαϊού του.

Ετσι αυτή φαινόταν πώς τον

αγκάλιαζε. Έγώ πήγα στο γυνώ δωμάτιο που ήταν ένα σπληνικό και που βρισκόταν η μηχανή, και έστειλα τό ρεύμα.

Ο Σαριέ φώναζε σε λίγο: «Δεν πέθανε. Τρεμούλασε. Άντανέει ακόμη».

Πράγματι, άκουα κάτι σαν θόρυβο στην ήσυχία του εργαστηρίου. Μία τρελή έλπιδα με γέμισε. Είς μάλιστα η λογική απέδιδε τό γεγονός εις τό συνήθη φαινόμενα του γαλδανισμού, δηλαδή του ηλεκτρισμού επί των νεύρων.

Η πάλη κατά του άκάμπτου θανάτου με έκαιε άνω κάτω. Από την άνοιχτή πόρτα άκουα τόν Σαριέ να μιλά. Η φωνή του ήταν άλλαζέμενη.

Φώναζε την κόρη του με τό όνομά της, της μιλούσε τρυφερά, την παρακαλούσε ν' άνοιξη τό μάτι. Επειτα άκουσα μία δυνατή φωνή: «Η καρδιά κτυπά, την άκούω. Αύξηση τη συκρότητα του ρεύματος».

Ήθελα να μιλήσω, αλλά η συγκίνησις με παρέλυε. Παρά την βεβαιότητα που είχα ότι η θλίψις είχε βίξει τό λογικόν του γένους αυτού, άκουσα έν τούτοις τό διαταγή του.

Θα είχε περάσει μίαμιση ώρα όταν άκουσα πάλι τό Σαριέ να μιλά στο παιδί του: «Άφες με να σπυρνώ... βγάλε άνάπη μου τό μπράτσο σου από τό λαϊού μου, κουράσθηκε. Μά τονύμνασέι έτσι απάνω μου... Έννοια σου δε φεύγω, δε σ' άφήνω... Έννοια σου παιδάκι μου!».

Δεν επέτρεπε τό άμφιβολία. Ο Σαριέ βρισκόταν σε τρομακτική παραίσθησι. Σκεπτόμουν αν δεν έπρεπε ν' άφήσω τό χειρισμό και να πάω να βγάλω τό Σαριέ από τό επικίνδυνον παραλήρημα του.

Εκείνη τη στιγμή, τρομακτική κραυγή άντήκουσε σ' όλο τό σπίτι. «Βοήθεια, Δαμά... βοήθεια. Δεν μ' άφήνει, θέλει να με πνίξει».

Συγχρόνως άκουσα ένα θόρυβο πάλης και είδα τρομερό θέαμα: τό Σαριέ να βγαίνει από τό δωμάτιο, σέρνοντας τό πτώμα της κόρης του κρεμασμένο στο λαϊού του. Έκανε μερικά βήματα παλεύοντας να την ξεκολλήσει από πάνω του, και έπεσε κάτω στο πάτωμα μαζί με τό φορτίο του σαν άψυχος άγκος. Προσπάθησα να τόν άποσπάσω από τό σφιγμό της νεκράς.

Όμολογώ πώς ο νους μου σάλεψε εκείνη την ώρα. Η έλαχιστή ούμπνησις, ένας γλαμπός να κοινοταν και να δούλευε, μία πόρτα να έπνιξε, έα έφτανε για να καταστρέφει διά παντός την Ισσορροπία του εγκεφάλου μου. Με μία άπεγνωσμένη προσπάθεια, συνεινένησα όλη μου τη θέληση και κατάβηκα να επαναγκάσω τη διαύγεια της σκέψέως μου.

Ο Σαριέ ήταν άπλωτος λιπόθυμος. Η Μάρθα, στο πλάι του, κρούα και τεταμένη.

Κατάλαβα τότε τί είχε συμβεί. Ένν' ο πατέρας ξεκινούσαν, σαν μαγνητισμένους μέσα στο μπράτσο της κόρης του είχε καταλήφθει από τό φαινόμενον της ακληρύνσεως των πτυμάτων, που εμφανίζεται σε αρκετή ώρα μετά τόν θάνατον. Η σύσφιγξις αυτή και η σκληρύνσις ήσαν τόσο δυνατές πού άναγκάσθηκε να σπάσω με τό σφυρί τις κλειδώσεις των χειρών της πεθαμένης για να γλυτώσω τό Σαριέ από τό μακάριο αυτό αγκάλιασμα.

Επειτα από πολλές περιπολήσεις ο Σαριέ συνήλε, αλλά καλύτερα να μίν συνήλετο. «Ντο τρελλάς, Γελοῖος διαρκώς και νόμιζε πώς η κόρη του είχε ζωντανέψει και είχε πάει ταξίδι για να συνέλθει από τό συγκίνησι του θανάτου της».

— Δεσποίνις, μού είπατε ότι έγώ είμαι μελαγχολικός και ότι σεις θα παντρευθήτε ένα ξενικό. Για σκεφθήτε λιγάκι κι' εγώ σ'αφήνω στον κόσμο άν ή Εύα έβρισε στον Άδάμ την ίδια απάντησι;!

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

Χιοῦμορ

ΛΟΓΙΚΗ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

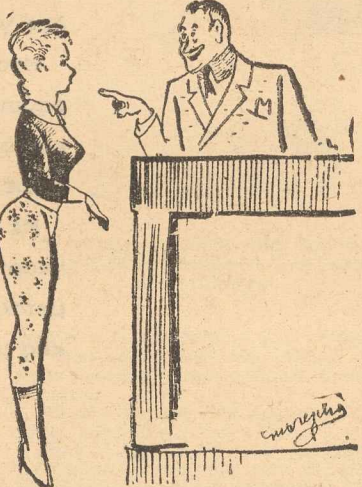
—Και ο άνδρας σου τί έπιθυμεί, άρσενικό ή θηλυκό; — «Ω! Έκείνος άδιαφορεί, μ' άφίηκει να κάνω ό,τι θέλω έγώ».

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟΣΟ

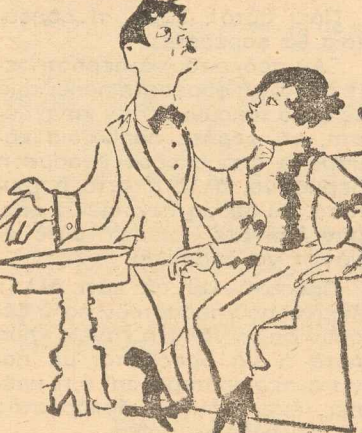
— «Αν με δοθήσης να μεταφέρωμε τη θάλιτσα θα σου δώσω μία δραχμή. — «Όχι. — Πώς όχι! Δεν έχετε αρκετή δύναμη; — Δύναμη έχω, αλλά... πάσω από μία δραχμή!».

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

— Δεσποίνις, μού λέγεται ποιος ήτο ο Ξενοφών; — Δεν ξέρω. — Μού λέγετε ποιος ήτο ο Αισχύλος; — Δεν θυμάμαι. — Τότε μπορείτε να μού πείτε ποιος ήτο εκείνος ο νεαρός πού βρισκόταν χθές έράδου μαζί σας στο πάρκο;

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΤΟΥ!

— Δεσποίνις, μού είπατε ότι έγώ είμαι μελαγχολικός και ότι σεις θα παντρευθήτε ένα ξενικό. Για σκεφθήτε λιγάκι κι' εγώ σ'αφήνω στον κόσμο άν ή Εύα έβρισε στον Άδάμ την ίδια απάντησι;!

Έγκυκλοπαιδικά

ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ...ΣΕ ΔΥΟ ΣΤΗΛΕΣ

Άπ' όλα δι' όλους

Πώς ώριμάζουν οι μπα- νάνες.

Δίπλα στον σιδηροδρομικό σταθμό του Βίρμιγχαμ της Άγγλιας υπάρχει ένα ίδρυμα διηρημένο σε 40 τερστίες άποθήκες.

Εκεί μέσα ξεμπαρκάρονται οι μπανάνες, οι οποίες έρχονται από όλα τα μέρη του κόσμου και αναλόγως της ποιότητος και προελεύσεως μοιράζονται στις διάφορες αίθουσες.

Στό ίδρυμα αυτό τών Άποθηκών Μπανανών υπάρχει μία ειδική αίθουσα, μέσα στην οποία μεταφέρονται κάθε μέρα οι μπανάνες, πού θα πουληθούν την επομένη στο Λονδίνο.

Οι μπανάνες, όπως ξέρετε, κόβονται πάντοτε πολύ άγουρες, διότι μόλις κητερίνισι η μπανάνη την επομένη σαπίζει.

Γι' αυτό μέσα στο ίδρυμα έκείνο ώριμάζουν τόσες μπανάνες όσες πρόκειται να έδωθούν στο Λονδίνο ήμερησίως.

Λοιπόν, ένα περίφημο σύστημα για να ώριμάζουν οι μπανάνες εινε ή διά του άερίοφωτος θερμάνσεως της ατμόσφαιρας, ούτως ώστε ή θερμοκρασία της ατμόσφαιρας να φθάση τά 60 — 65 βαθμούς Φαρενάιτ.

80.000 ταξιδιωτικά περι- στέρια.

Η Ιαπωνία εινε ή χώρα, ή όποια έχει τό μεγαλύτερο αριθμό από ταξιδιωτικά περιστέρια παντός είδους.

Έχει 80.000, εκ των οποίων τά 20.000 άνήκουν στο στρατό και τά υπόλοιπα στον Τύπο, στους Ιατρούς πού βρίσκονται στην έξοχή, στους φοροδότες και άλλους.

Η έφημερίς «Τόκιο Άζάσι Σέμπον» μετοχειρίζεται 350 περιστέρια, ως πρώτης γραμμής μέσον συνενώσεως και μεταφοράς ειδήσεων, μεταξύ των διαφόρων της ρεφόρμ.

Οι φοροδότες παίρνουν μαζί τους περιστέρια εκ άποστάσεως άνω των 150 χιλιομέτρων κι' έπειτα τ' αφήνουν για να πληροφορηθούν την οικογένειά τους πώς πηγε τό ψάρεμα και πότε θα επιστρέψουν.

Τά έδημοσιογραφικά περιστέρια εκτός από τις άναποκρίσεις πού φέρνουν στην έφημερίδα τους μεταφέρουν και φωτογραφίες άρνητικές κλεισμένες σε ειδική θήκη, ή όποια βρίσκεται δεμένη επάνω τους.

Η χρήσις των περιστερών έχει την άρχη της στην Περσία.

Χήνες... ήθοιοι!

Είς την Ρίγαν της Πολωνίας, όπου άνεδιόσθη τελευταία ή όπερα «Τό παιδί του Βασιλέως», ο ρεζισέρ, διά να δώσει περισσότεραν ζωνν εις κάποιαν σκηνήν, συνέλαβε την ιδέα να άναβιόσθη εις την σκηνήν δύο πραγματικές χήνες.

Επειδή όμως οι πτερωτοί αυτοί ήθοιοι, κατά τό δίσταγμα των δοκιμών, εξέβαλλον διαρκώς κραυγές εις τό άκουσμα της όρχήστρας και προεβλήπετο, ότι θα κατεστρέφετο η ρεμπίρα, ο Πολωνός ρεζισέρ συνέλαβεν άλλο σκέδιον, ούτως ώστε να κατασπύρη ακινδύνους τούς πτερωτούς ήθοιοίς.

Όλγων πρό της ρεμπίρας έκάλεσεν ένα Ιατρόν, ο όποιος έδρεξεν ένα μαντήλι εις τό κλωροφόρμιον και τό έποσθετίσεν εις τό ράμφη των πηνών δι' άλλας στιγμάς.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον τά δυστυχή πτηνά εξαλειώσαν και εξαφάνον εις την σκηνήν διά να πεύκων τόν θόρυβον ράγιν των. Μετά πάροδον όμως άλλων λεπτών της όρας και κατά την διάρκεια της ρεμπίρας, άφου οι χήνες έκαμαν μερικές βολτες εις την σκηνήν, λόγω του ότι

είχαν κλωροφορμισθί έπεσαν κάτω και έκοιμήθισαν... Κατόπιν τού γεγονότος τούτου μπορεί κανείς να φαντασθή την ζωηρότητα, την όποιαν άπέκτισεν ή σκηνή!...

Πώς άπαντούν οι άστέρ- ες του κινηματογράφου

Αι έπιστολαί τας όποιας λαμβάνουν άθρόως αι πρωταγωνίστριαι τού κινηματογράφου εις τό Χόλλυγουντ δεν μένουν άνευ άπάντησεως. Η ξανθή γόσησιν τούλάχιστον, ή μάγισσα της άθόνης Γκρέτα Γκάρμπο άπάντη εις όλους τούς θαυμαστάς της άνευαίρετους, με την διαφοράν όμως, ότι τας άπάντησεις δεν τας γράφει ή ίδια, αλλά ο ίδιότερος γραμματέας της κ. Νόρμπερτ Χάλλερ.

Ο άνθρωπος αυτός εινε ύποχωρεμένος να συντάσσει 800 άπάντησεις καθημερινώς πρός διάφορους θαυμαστάς της Γκρέτα Γκάρμπο, οι όποιοι έπιμένουν να της εκδηλώσουν τά έρωτικά των αισθηήματα... Έτσι και δι' έπιστολή!

Εννοείται ότι ο κ. Χάλλερ έχει έπάνω εις τό γραφείο του 20 είδων στερεοτύπων άπάντησεως και δεν χρειάζεται παρά να αναγράψη μόνον τό όνομα και την διεύθυνσιν τού άπληστμένου. Δηλαδή υπάρχουν άπάντησεις όλων των είδων, τά όποια έχουν ύπολογισθί, ότι δεν εινε παρά πάνω από είκοσι.

Η διαφορά των ώρων

Όταν στην Άθήνα άκουμα 1.25, πρέπει να ξέρουμε ότι την ίδια στιγμή στο Βερολίνο έχουν 3.51. Στην Ρώμη 12.51. Στο Λονδίνο 11.36. Στην Κωνσταντινούπολι 1.47. Στη Μόσχα 2.21. Στη Βιέννη 12.51. Στην Άλεξανδρία 1.50.

Τό μπουρνούλαδο

Τό μπουρνούλαδο εινε ένα λαδί που βγαίνει από τό φάρι μπουρνού. Τό λαδί αυτό περιέχει πολλά θερητικά συστατικά και πάρα πολλές βιταμίνες.

Τί εινε μελαγχολία

Στέρησις τού γέλιου, κατάστασις σκοτεινή μέσα στην φυσική και στον έγκέφαλο. Καί έπομένως ή γιστρική της μελαγχολίας εινε τό γέλιο.

Γελάτε και θα τό θυμάστε, θα σας φύγη ή μελαγχολία.

Ο Παρθενών

Ο ναός της Άθηνας έκτίσθηκε επάνω σε Δωρικό ρυθμό, κατά τό 432 π. Χ. επί Περικλέους. Τό σκέδιό και την έπιστολίσή την είχε ο διάδομος καλλιτέχνης Φειδίας, βοηθοί του δε ήσαν οι δύο άρχιτέκτονες Ίκτινος και Καλλικράτης.

Μόντε Κάρλο

Εινε πρωτεύουσα τού Μονακo. Όλοκληρών τό κράτος τού Μονακo δεν έχει περισσοτέρους άπό 30.000 κατοίκους.

Τό Μόντε-Κάρλο εινε ένα κέντρον διασκεδάσεως χειμωνιάτικου. Λειτουργεί μεγάλο καζίνο, στο όποιον έρχονται και χάνουν πολλά εκατομμύρια οι διάφοροι ξένοι από όλα τα μέρη του κόσμου.

Η γιάτριάσα

Πάνω στην πόρτα μιας έπιστάλης ύπάρχει μία ταμπέλλα: «Ιατρός Κάρ...»

Ένας ξηπαίνος σταματά, κτυπά τό κουδούνι και τού άνοίγει μία κυρία.

Και μία μέρα, έπειτα από δύο χρόνια, έλαβε ένα γράμμα από την άγαπημένη του φίλη.

Ήταν τό πρώτο της γράμμα έπειτα από δύο χρόνια χωρισμού.

Τό έγγραφο: «Άγαπητέ μου, Δύο χρόνια δεν είπα σε κανένα τίποτα. Σήμερα κάπου, για πρώτη φορά ήθέλησα να πώ τόν πόνο μου σε κάποιον. Τόν λέγω σε σένα. Προσεύχου από μεκριά όχι για τί σωτηρία μου, αλλά να φωτίσθ ο Θεός τόν άντρα μου να φαίνεται πιο μολακός απέναντί μου.

ΓΙΑΤΙ ΤΗΝ

—Κάρνακ, έσύ; —Ναι, έγώ φιλε μου, έγώ... Δεν τό φανταζόσασα ποτέ πώς μπορούσα να γίνω φονιάς μία ήμέρα κι' έγώ; Δεν τό φανταζόσασα πώς ο καλύτερος φίλος σου, ο πιο ήρεμος και φιλόστοιχος πολιτής, θα παρουσιαζόταν μία μέρα μπροστά σου και θα σου έλεγε:

—Κόριε Μήρσον, κύριε Εισαγγελέα, φιλε μου Μήρσον, εκόκωσα, είμαι ένας δολοφόνος. «Όχι, ούτε κι' έγώ τό φανταζόμουν αυτό ποτέ! Έν τούτοις, ο Εισαγγελέας Μήρσον, έγνώριζε τόν Κάρνακ από παιδί, από την εποχή πού πήγαιναν και οι δύο τους σχολείο. Έκείνος έσπούδασε δικηγόρος, ακολούθησε τό δικαστικό στάδιο και πολύ γρήγορα έγινε εισαγγελέας. Ο Κάρνακ ακολούθησε τό έμπορικό στάδιο, τη δουλειά τού πατέρα του, έφυγε για τας Ίνδιες όπου διηύθυνε τις φυτείες των καουτσούκ και μεγάλος πιά μία μέρα, επέστρεψε στο Λονδίνο να χειρισθί κάποιο σπουδαίο ζήτημα εξαγωγής καουτσούκ από τας Ίνδιες.

Στό ταξίδι πού έρχόταν έγνώρισε μια νέα. Ήταν ή κόρη τών στρατηγών τών άποικιακών στρατευμάτων Τζόφρες.

Οι καρδιές τους έμειλαν περισσότερο από τά στόματά τους όλη, έπειδή ήσαν δύο τίμιοι νέοι, υπέκυψαν στην μοίρα τους.

Εκείνη ήταν άρρεσώνισσάκη με τόν ταγματάρχη Φίλιππε. Την περίμενε ο πατέρας της στο Λονδίνο να γίνουν οι γάμοι της. Αυτά όλα τά εινε μία νύχτα φεγγαρόλουστη στον Κάρνακ, ή ώρα εύρισκόντο επάνω στο κατάρτιό τους.

Ο Κάρνακ έσφιξε την καρδιά του, της φίλης τό άπαλό χεράκι και της όρκισθη ότι θα έμενε πιστός φίλος της.

—Δεν εινε μόνον ο έρωας εινε και ή φίλια πού μπορεί να ενώσθ δύο ανθρώπους μέχρι τάφου, της είπε.

Μεταξύ χίλιες φορές πού ύπνησσεα στη θέλησι τού πατέρα του.

Αυτομα έπίσης πάρα πολύ πού φανήκαμε τόσο έγωόδο κι' έτσι τόσο αυστηρό και άκαταήγητο. Με έρωτα έρωτα πώς άγνώριζε πού μάς έδωσαν οι γονείς μας.

Αυτομα έπίσης πού σαν άνδρας έσύ δεν έλασες μία τολμηρή πρωτοβουλία, έτσι και να με άπατάς.

Τώρα θέεαα εινε άργά. Κανείς δεν μπορεί να σώσθ έμεν ή δυστυχισμένη από τά έάσανα πού με έχουν πλημμυρίσει.

Ο άνδρας πού μού πρόωρισε ή μοίρα ήταν και εινε πολύ σκληρός. Με άσσανίζει καθημερινώς και πίνω τό ποτήρι της πίκρας δολοκλήρου δίχως να προφέρω λέξι.

«Ετσι ήταν γραφτό μου. Δύο χρόνια δεν είπα σε κανένα τίποτα. Σήμερα κάπου, για πρώτη φορά ήθέλησα να πώ τόν πόνο μου σε κάποιον. Τόν λέγω σε σένα. Προσεύχου από μεκριά όχι για τί σωτηρία μου, αλλά να φωτίσθ ο Θεός τόν άντρα μου να φαίνεται πιο μολακός απέναντί μου.

Η μόνη μου παρηγορητική σήμερα εινε τό παιδάκι μου. Εινε τόσο χαριτωμένο. Σ' αυτό στηρίζω τις έλπίδες μου!».

—Ναι, έγώ φιλε μου, έγώ... Δεν τό φανταζόσασα ποτέ πώς μπορούσα να γίνω φονιάς μία ήμέρα κι' έγώ; Δεν τό φανταζόσασα πώς ο καλύτερος φίλος σου, ο πιο ήρεμος και φιλόστοιχος πολιτής, θα παρουσιαζόταν μία μέρα μπροστά σου και θα σου έλεγε:

—Κόριε Μήρσον, κύριε Εισαγγελέα, φιλε μου Μήρσον, εκόκωσα, είμαι ένας δολοφόνος. «Όχι, ούτε κι' έγώ τό φανταζόμουν αυτό ποτέ! Έν τούτοις, ο Εισαγγελέας Μήρσον, έγνώριζε τόν Κάρνακ από παιδί, από την εποχή πού πήγαιναν και οι δύο τους σχολείο. Έκείνος έσπούδασε δικηγόρος, ακολούθησε τό δικαστικό στάδιο και πολύ γρήγορα έγινε εισαγγελέας. Ο Κάρνακ ακολούθησε τό έμπορικό στάδιο, τη δουλειά τού πατέρα του, έφυγε για τας Ίνδιες όπου διηύθυνε τις φυτείες των καουτσούκ και μεγάλος πιά μία μέρα, επέστρεψε στο Λονδίνο να χειρισθί κάποιο σπουδαίο ζήτημα εξαγωγής καουτσούκ από τας Ίνδιες.

Στό ταξίδι πού έρχόταν έγνώρισε μια νέα. Ήταν ή κόρη τών στρατηγών τών άποικιακών στρατευμάτων Τζόφρες.

Οι καρδιές τους έμειλαν περισσότερο από τά στόματά τους όλη, έπειδή ήσαν δύο τίμιοι νέοι, υπέκυψαν στην μοίρα τους.

Εκείνη ήταν άρρεσώνισσάκη με τόν ταγματάρχη Φίλιππε. Την περίμενε ο πατέρας της στο Λονδίνο να γίνουν οι γάμοι της. Αυτά όλα τά εινε μία νύχτα φεγγαρόλουστη στον Κάρνακ, ή ώρα εύρισκόντο επάνω στο κατάρτιό τους.

Ο Κάρνακ έσφιξε την καρδιά του, της φίλης τό άπαλό χεράκι και της όρκισθη ότι θα έμενε πιστός φίλος της.

—Δεν εινε μόνον ο έρωας εινε και ή φίλια πού μπορεί να ενώσθ δύο ανθρώπους μέχρι τάφου, της είπε.

Μεταξύ χίλιες φορές πού ύπνησσεα στη θέλησι τού πατέρα του.

Αυτομα έπίσης πάρα πολύ πού φανήκαμε τόσο έγωόδο κι' έτσι τόσο αυστηρό και άκαταήγητο. Με έρωτα έρωτα πώς άγνώριζε πού μάς έδωσαν οι γονείς μας.

Αυτομα έπίσης πού σαν άνδρας έσύ δεν έλασες μία τολμηρή πρωτοβουλία, έτσι και να με άπατάς.

Τώρα θέεαα εινε άργά. Κανείς δεν μπορεί να σώσθ έμεν ή δυστυχισμένη από τά έάσανα πού με έχουν πλημμυρίσει.

Ο άνδρας πού μού πρόωρισε ή μοίρα ήταν και εινε πολύ σκληρός. Με άσσανίζει καθημερινώς και πίνω τό ποτήρι της πίκρας δολοκλήρου δίχως να προφέρω λέξι.

«Ετσι ήταν γραφτό μου. Δύο χρόνια δεν είπα σε κανένα τίποτα. Σήμερα κάπου, για πρώτη φορά ήθέλησα να πώ τόν πόνο μου σε κάποιον. Τόν λέγω σε σένα. Προσεύχου από μεκριά όχι για τί σωτηρία μου, αλλά να φωτίσθ ο Θεός τόν άντρα μου να φαίνεται πιο μολακός απέναντί μου.

Η μόνη μου παρηγορητική σήμερα εινε τό παιδάκι μου. Εινε τόσο χαριτωμένο. Σ' αυτό στηρίζω τις έλπίδες μου!».

—Πρό δεκατέσσερις ήμεραν έφθασα στο Λονδίνο. Δεν έπρεσε τίποτα εύχης άμέσως να συναντήσω την Κλαίρη.

Μόλις μου, δίχως να παρουσιασθ σε κανένα φίλο, παρακολουθούσα τη δυστυχία της Κλαίρης.

Και έβδαια περνούσε ένα ταρακνικό μαρτύριο κάθε στόν σκληρό άνδρα πού είχε πάρει. Είχα νοικήσει ένα δωμάτιο απέναντί από τό σπίτι τους και παρακολουθούσα από τό μισοκλειστά παράθυρο δεκατέσσερις ώρες τώρα ημέρες τη σκληρή

—Τι θέλετε; μ' έρώτησε. Τόν κούταξα από τό κεφάλι μου. Και ή συνειδήσις μου μού είπε ότι είχες δικιο.

«Όχι, έσύ δεν εκόκωσες. Σο δίνω είκοσιτέσσερες ώρες διαφορά. Πάρε τη γυναίκα σου άσπασα και φύγε, δεν θα σε κυνηγήσω.

Οι δύο άνδρες έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

ΤΖΙΜ ΠΗΡΣΟΝ

ΑΓΑΠΟΥΣΑ

Δεν άκουσε όμως ό,τι τού έλεγα.

Άρμησε πρός τό τραπέζι τού γραφείου και άρπαξε ένα πιτσόλι.

Δεν μπορούσα να περιμένω περισσότερο.

Άρμησα επάνω του και τού άρπαξα τό χέρι.

Τού πέταξα τό πιστόλι και παλεύσαμε κορμί με κορμί. Μισή ώρα διήρκεσε αυτή ή πάλη. Ήταν πολύ δυνατός.

Τέλος πάνω στο κύλισμα, κατόρθωσα να ξανασηρξώ τό πιστόλι στα χέρια του και να πυροβολήσω.

Η σφαίρα του δεν με έβρισκε. Γόρσια τό χέρι μου, τού έστριψα τό δικό του, τη στιγμή εκείνη έπείξε τη σκανδάλη, έγώ ώθησα τόν άγκώνα του και ή σφαίρα τόν έβρισκε στην καρδιά.

Έγώ τόν έσκότωσα.

«Όχι, δεν με εόφθησε ή τέχνη, ούτε άμυνόμουν!».

«Όχι! Έπληγαν μ' αυτό τό σκοπό, έπληγαν να τόν σκοτώσω. Επώφεληθηκα λοιπόν τού πιστολιού και άκού

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΕΛΤΥΡΙΚΑ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟ ΖΑΠΠΕΙΟΥ: ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Τὸ πρωὶ μὲ τὴ δροσοῦλα
ζεφυτρώσαν Ἀνεμῶνες
κι' ἐμυρίζαν... ἀναγούλα
κι' ἦσαν ἀδειες, πάντα μόνες!
Κι' ἕνα βράδυ οἱ καυμένες
—εἶνε ἡ ζωὴ πεζή!—
πίναν τὰ πέταλά τους
μὲ τὴν Ἐκθεσί μας!

ΘΕΑΤΡΟ ΛΑΟΥ: «ΤΟΡΠΙΛΛΑ»

Πέρα στὸ Μεταξουργεῖο
ἔσπασαν κάποια Τορπίλλα
μὲ καυγάδες, παραιτήσεις,
φαγωμὸ καὶ ξεραῖλα.
Κι' ἂν τὸ ἔργο εἶν' ὠραῖο
κι' ἔχει πρωταγωνιστὴ ἕνα μάγ-
(να
τῶφανε ὁ σκαμμένος δρόμος
καὶ τοῦ Βουζίνου ἡ παράγκα.

ΘΕΑΤΡΟ ΦΑΛΗΡΟΥ:
«ΣΠΑΝΙΟΛΙΚΗ ΑΓΑΠΗ»

Εἶπαν πῶς εἶν' Σπανιόλικη
τοῦ θιάσου ἡ Ἀγάπη
μὰ ἦταν Αἰγυπτιακή.
Γι' αὐτὸ κι' ἐδῆκαν ὅλοι ἐκεῖ
συνθέτης καὶ ἡθοῖοι
μαῦροι σὰν τὸν ἀράπη!

ΑΘΗΝΑΙΟ: «ΠΑΡΙΣΙ-ΑΘΗΝΑ»

Σκηνοθεσία τοῦ Μακέδου
πληξί, ἀναλατιὰ κι' ἀνία.
Δὲν εἶν' Ἀθήνα καὶ Παρίσι
εἶνε σωστὴ Μακεδο... νία!

ΜΑΚΕΔΟ: «ΦΑΚΙΡΗΔΕΣ»

Στὴν ἐπαρχία τοῦ Μικάδο
βαράει πάλι τὸ κανόνι
βγαίνουν φακίρηδες στὴν πιά-
(τσα
κι' ὁ κόσμος ὅλος λέει: μὰ...
σώνει!

Κάνει ὁ Κοκκίνης πεθερὸ
χειροκροτοῦνε πέντε-δέκα.
Καὶ ὁ Μαυρέας χρόνο-καιρὸ
κάνει, ὅπως πάντα, τὴ γυναῖκα!

ΣΑΜΑΡΤΖΗ: «ΚΟΚΕΤΤΑ»

Οἱ συγγραφεῖς ἀπ' τὴ σκηνὴ
λένε στὸν κόσμο: Ὑπομονή,
γαργάλα νὰ γελᾷς καὶ γλέντα,
πρωταγωνίστρια δὲ τρανὴ
εἶν' ἐκεῖ μέσα πάντα ἡ... τέντα!

ΜΑΡΙΚΑΣ: «ΦΡΑΠΑ»

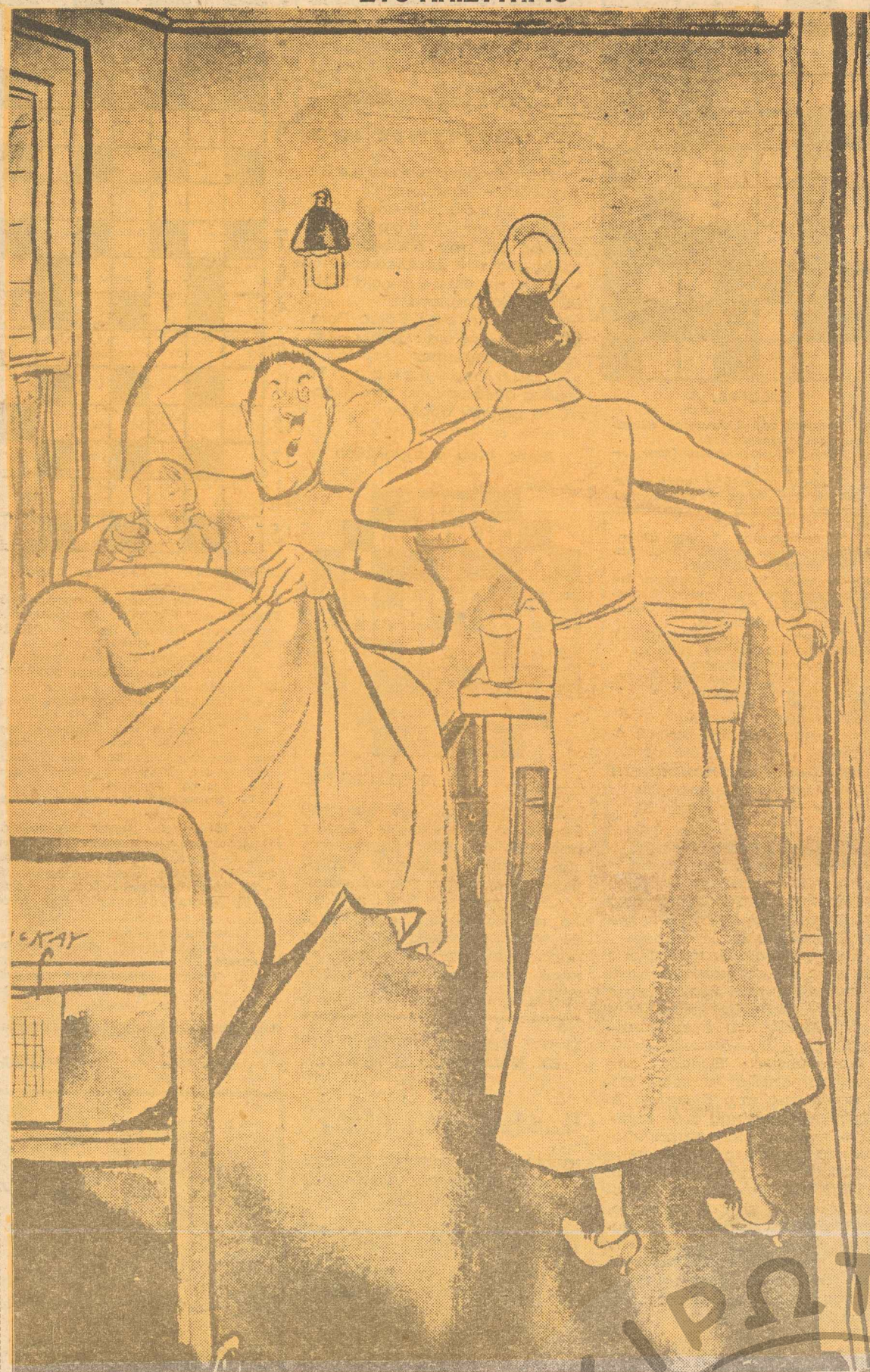
Ἦπτε μὲ τὴ δροσιὰ Κρασί
στὶς 3, 6, 9 μὲ φράπα,
μὰ μ' ὅλη τὴν τερμοκρασί...
δὲν τὴν ἐγλύτωσε τὴ φάπα!

ΑΝΔΡΕΑΔΟΥ:

«Ἡ ΝΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΪ»
Ἡ Στρίγγλα ἐγίνε ἀρνάκι
ἐφέτος στὶς Σκηνές τοῦ
(δρόμου.
Παίρνει μαζί τὸ μπουλουκάκι
κι' ὅλην τὴν τέχνη της ἐπ' ὤμου
καὶ δείχνει σὰ χωριὰ τὸ μπόϊ
(της,
Ἡ Κατερί... νανὰ κι' ὅλο τὸ
(σοῖ της!

ΑΛΙΚΗΣ: «ΦΟΥΣΚΟΘΑΛΑΣΣΙΕΣ»
Μ' ὅλες τὶς φουσκοθαλάσ-
(σιές

ΣΤΟ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ

—Ξέρετε, ἡ Εὐανθία πετάχτηκε μιὰ στιγμή στὸ σπίτι νὰ σφουγγα-
ρίση κι' ἔμεινα ἐνῶ στὴ θέα της!

Στὴν παραλία

—Κύριε... κύριε! Ἡ γυναῖκα
σας ἔκανε βουτιά ἐδῶ κι' ἕνα
τέταρτο καὶ δὲν ἐφάνηκε ἀκό-
μα στὴν ἐπιφάνεια.

—Μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐ-
τό, ἀνθρώπε μου! Θὰ βρῆκε
στὸν πάτο καμμιά φιλενάδα της
κι' ἄρχισε τὴν κακογλωσσία.

Ὁ βαρκάρης: Ἀνὴ
γυναῖκα σας ἔπεσε ἐδῶ μέσα
δὲν θὰ τὴν βροῦμε καὶ τόσο εὐ-
κολά.

Ὁ σύζυγος: Μὴν ἀνησυ-
χῆτε. Ἐχεῖ τὸ ἐλάττωμα νὰ
φθάνη πάντα ἀργά.

Ὁ θεωρητικὸς διδάσκαλος
τῆς κολυμβητικῆς:
—Ἐχετε πολλοὺς μαθητάς;

—Πάρα πολλοὺς. Ὅλοι τους
γίνονται καλοὶ κολυμβηταὶ κι'
ἐγὼ ποὺ τοὺς μαθαίνω δὲν κα-
τάρωσα νὰ μάθω ποτὲ μου.

ΕΥΘΥΜΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο ΔΟΛΗ ΖΟΥΑΝ

Εἰς τὰ σαλόνια τριγυρνᾷ
τί ὠμορφονιὸς νὰ τὸν χαρῶ,
καίει καρδιές ὅπου κι' ἂν πάη
στὰ γκάρντεν πάρτυ, στὸ χορᾷ.

Τὶ σιλουέττα! καὶ τί χάρη!!
καὶ ὁ Ἀπόλλων ὠκρίᾳ,
σκοτύνεται ποῖα θὰ τὸν πάρη,
εἴτε κορίτσι, εἴτε γρηά.

Στὴ κόμη πάντα πριγιαντίνη
γραβάτα μόνο παπιγιὸν
κομψὸν τὸν ψύστακα ἀφήνει
καὶ προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν.

Πολὺ συχνὰ πολιορκεῖται
ἀπὸ κορίτσια δροσερά
ποὺ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένα
μ' αὐτὸν μὰ καὶ μὲ τὸν παρᾷ.

Κι' ὁ δόλιος δὲν χαλαίει κατῆ
γυλῶνει πάντα ἀντλεῶς.
Ὅσοτου πλέον νὰ φαλήρη,
καὶ νὰ μὴ κάνει γιὰ γαμπρὸς

ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Δεσποινὶς ἀνθρωπάτη
τῶν πενήτηντα Μαίων
τῶκε βάλε ἡ δόλια ἰνάπη
ν' ἀποκτήσῃ ἕνα νυμφίον.

Σ' ὅλα τὰ καλὰ ἱστοιοῦτα
εἰς τοῦ George καὶ εἰς τῆς Kitty
τριγυρνᾷ ἡ φαβοῦτα
ἐπὶ μῆνας καὶ ἐπὶ ἔτη.

Τακτικὴ καὶ εἰς τὰ κουρεῖα
καὶ τὸ πρόσωπό της δάφει
Τὶ μωρία! Τὶ μωρία!
μένει διαρκῶς στὸ ράφι.
Εἰς τὸ δρόμο εἶν' ὅλο νάζι
τὴν μπεμπέκα παριστάνει
λεμονόκουπες ἀρπάζει
ἀλλ' ὁ μπόγιας καταφθάνει.

ΝΙΚΑΔΟΣ

Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ λεωφορεί-
ου σταμάτησε μπρὸς ὁ ἕναν ἐ-
πιβάτη, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰ δύο
τοῦ χέρια προτεταμένα καὶ ἀ-
κίνητα.

—Τὸ εἰσιτήριό σας, κύριε, τοῦ
εἶπε.

—Πάρε μόνος λεφτὰ ἀπὸ τὴν
τσέπη μου καὶ κόψε μου εἰσιτή-
ριο, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπιβάτης,
ἔχοντας τὸ βλέμμα στυλωμένο
στὰ χέρια του.

—Ἐχετε ἀκαμψία τῶν ἄκρων,
κύριε; ρώτησε παραξενεμένος
ὁ εἰσπράκτωρ.

—Ὅχι, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴν
χάσω τὰ... μέτρα τοῦ τζαμιοῦ
ποὺ πηγαίνω ν' ἀγοράσω!

—Εἶπε.
Ἐνας παπᾶς διάβαζε ἀπὸ τοῦ
ἀμῶνος στοὺς πιστοὺς τὴν Πα-
λαιὰ Διαθήκη:

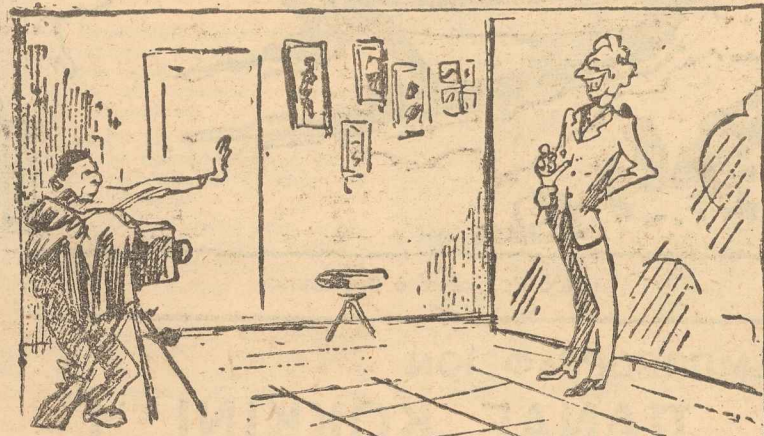
«...κι' ἔδωκε ὁ Θεὸς στὸν ἄν-
θρωπο μιὰ σύντροφον τὴν ὁποία
ὠνόμασε γυναῖκα...»

Καὶ γυρίζοντας τὸ ἄλλο φύλ-
λο τοῦ ἱεροῦ βιβλίου, συνέχισε:

«...αὐτὴ δὲ ἦταν πιασμένη
ἐσθῶθεν καὶ ἐξωθεν...»
Ὁ καυμένος ὁ παπᾶς εἶχε
γυρίσει δύο φύλλα καὶ διάβαζε
γιὰ τὴν κιβωτὸ τοῦ Νῶε...

ΑΓΝΩΡΙΣΤΟΙ

ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ

—Στενέψτε, σᾶς παρακαλῶ, λίγο τὸ στόμα σας, γιατί δὲν
τὸ παίρνει ὁ φακός!

Εἶχαν νὰ συναντηθοῦν ἀπὸ τὸ χειμῶνα καὶ ξαναθιέπονται
τὸ καλοκαίρι!